

SİMYA

KUR'AN'DA ŞİFA SİRLERİ

KUBİLAY AKTAŞ

SİMYA

Kur'an'da Şifa Sırları

Kubilay Aktaş
Simya - Kur'an'da Şifa Sırları
Elest Kitaplar 23 • Tür: Kişisel Gelişim

Copyright © 2012 Elest Kitaplar

ISBN: 978-975-630-735-9

1. Baskı, Haziran 2012

Mehmet Tuncel, Genel Yayın Yönetmeni

Elif Nur Ak, Editör

Mahmut Güleç, İç Tasarım

Kemal Ayyıldız, Kapak Tasarım

Sercan Aslan, Kapak Tasarım Uygulama

Elest Kitaplar

Prof. Dr. Kâzım İsmail Gürkan Cad. Çağdaş Han No: 13 K: 2

34410 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: 0212 514 56 53 • Faks: 0212 520 05 58

E-posta: info@seliskitaplar.com

www.elestkitaplar.com

twitter.com/elestkitaplar

facebook.com/elestkitaplar

Selis Kitaplar Basım Yayın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi,
bu eserin tüm yayın haklarının sahibidir. Yazılı izni alınmadan
kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Elest Kitaplar, bir Selis Kitaplar markasıdır.

Bu kitabın e-kitap çevrimi Mahmut Güleç tarafından yapılmıştır.

Kubilay Aktaş

SİMYA

Kur'an'da şıfa Sırları

Katkılarından ötürü
Tarih ve Kùltür Araştırmaları Derneęi'ne
teşekkür ederiz.

Kubilay Aktaş

1975 Mersin doğumlu olan yazar, çeşitli radyo ve televizyonlarda programlar hazırlayıp sundu. Bir çok önemli isim ve kuruluştan eğitimler aldı. Radyo ve televizyonlarda çalışmalarını hâlen devam ettirmekte olan Kubilay Aktaş, hem yurt içinde hem de yurt dışında çeşitli kuruluşlarda eğitimler vermektedir, kurslar düzenlemektedir.

VERDİĞİ BAŞLICA EĞİTİMLER

- Duyu Ötesi Yeteneklerimizi Keşfetme ve Etkin Kullanma
- Kendin Bilgisi ve Yeni Varlık Algısı
- Gizemli Sırlar Öğretisi
- Doğru Nefes, Derin Gevşeme ve Konsantrasyon
- Manyetizma ve Manevî Şifa (İçimizdeki Şifacıyı Uyandırmak)
- Telekinezi, Telepati, Lusid Rüyalar Görme, Telkin İlmi, Seslerin ve Renklerin Gizemi
- Astral Seyahat (Enerji Seyahati) ve Duru Görü (Uzaktan Görme)
- Doğal Terapi Yöntemleri ile Obsesyon, Geçmiş Negatif Etkiler ve Maji Korunma Yöntemleri ve Uygulama
- Simya Maji İlmi ve İnisiyasyon
- Varlık Okumaları

Değersiz maddeleri altına çevirme,
bütün hastalıkları iyileştirmeyle ilgili uğraşlara *Simya*,
bu işle uğraşanlara *Simyager* ya da *Simyacı* denir.

Ben ilmin şehriyim, Ali de onun kapısıdır.

Ben hikmetin sarayıyım; Ali de onun kapısıdır.

Hz. Muhammed (s.a.v)

Œüphe yok ki, Ali benden, ben de Ali'denim. O, benden sonra bütün mü'minlerin
velisidir.

Hz. Muhammed (s.a.v)

Rahatlık buldu, kanallara girince;
Yükseldi zirveye yürüyerek çıkınca;
Kanallardan geçerken yardıydı vadileri;
Mayalanmış, büyümüş ve yükselmiş bir gelişme ile;
Şişmiş, süratli yükselmiş dağlar
Onun varlığıyla kâinat mamur olmuş

Celcelutiye, 46-47-48

Önsöz

Simya: Kur'an'da Şifa Sırları isimli bu eser, 2012 yılıyla sembolize edilen bilinçlerdeki değişim ve dönüşüm sürecinde, Ehl-i beyt bilincinin ışığında, kadîm bilgelik sırlarının açılımı ve yaşanması noktasında etkin rol oynayacak *Celcelutiye* kasidesine giriş mahiyetindedir.

Celcelutiye, Hz. Cebrail (a.s) yoluyla Hz. Muhammed'e (a.s.m) gelen *ledünnî* ilimlerin ve Kur'an şifrelerinin insan bilincinde deneyimsel olarak açılımıdır. *Celcelutiye* bugüne kadar, bu özelliğiyle bir sır olarak saklı kalmış olan çok özel bir kitaptır.

Celcelutiye kanalının ne olduğu, Allah'ın esmaları, bu esmaların kullanımları ve kozmik kökleri, bizimle olan ruhanî ve bedenî bağlantıları ve *Celcelutiye* kanalının 2012 yılındaki büyük dönüşüm sürecindeki misyonu bir sonraki eserimiz olan *Nun: İlim Kapısı Celcelutiye Şerhi* isimli eserimizde anlatılacaktır.

Simya: Kur'an'da Şifa Sırları, zihinlerin ve kolektif bilincin *Celcelutiye* kanalına hazırlanması açısından önem arz eder.

İnsanın kendini bilmesi simyanın, dönüşümün ve şifanın tâ kendisidir. Ve kendini dönüştüren büyük bir sır elde etmiştir. Bu sırrı elde etmek için kendimizi dışarıdan değil içeriden inşâ ederiz.

Gerçek şifa, Hz. İnsan projesinin gerçekleşmesidir ve ayrımlar yanılığısından kurtulmaktır. Bu farkındalık simyanın kalbi, şifanın ruhu ve tamamıyla *Celcelutiye*'nin kendisidir.

Kubilay AKTAŞ
Bahçeköy / Sarıyer

5 Haziran 2012

Şifa ve Şifacılık

Şifa, bütüncül olmanın diğer bir adıdır. Şifa bulmak, bütünün farkına varmaktır. Bütünün farkında olan insan şifayı bulmuştur. O insan sağlıklıdır.

Şifa bir hissedıştır. Bu hissediş şifayı celbeder ve şifacı buradan beslenir.

Bir idrak halidir *merkez-durak...* Aslında idrak durmaktan geçer. Zihin durduğu anda, zaman ve mekan ötesine geçilmiştir. Ödünç alınmış bilgiler sizden düşer. Zihnin durmasından kasıt; onun tanık konumuna geçmesidir.

Bütün kadîm öğretiler gerçekliğin *zihinsizlik* ve tanıklık dünyasını tanımak ve onu kristalize etmek olduğunu söylüyor.

Zihin, zaman ve mekan ile kayıtlıdır. Varlığının devamı ve hareketi için bu sınır gereklidir. Ancak idrak denilen mistik algıyla (*müşahade-oluş*) biz gözlemci olabiliriz. Bu, nesne-özne arasındaki git-gel halinden gözlem konumuna sıçramaktır. Zaviye; yani açı/boyut kazanmışsınızdır. Buradan fiziği de kuşatan bir algı dünyasına geçersiniz. O zaman iç içe anlam boyutlarını ihtiva eden sembolik gizemli dili okursunuz. Bu noktada bilgiler hakikatlarını açar. İlim burada anlayışı doğurur. Dönüşüm burada olur. Şifa bu kaynaktan gelir. Tırtılı kelebeğe dönüştüren sırrın kendisi şifanın kaynağıdır.

Her şey *Şâfi* ismine bakar. Hoş, her isim birbirine bakar ve birbirini gösterir. Yani varoluştaki her bir birim, birbiriyle bağlantılıdır. Bu, hep böyleydi: *Kozmik ağ...* Bunun adı İslâm'dır. Sistemin adı İslâm, yani bütünün örgüsel farkındalığı... Buna inanmazsınız, bunu *yaşarsınız*. Güneşe inanılmaz, bilinir.

Nasıl bir örgü?

Sibernetik, denge üzerine olan bir örgü... Kopuk ve ilişkisiz değil; tam aksine organik ve hikmetli... Bunun ismi *Sübhan*'dır. Varlıkta bağlantısız, anlamsız, ilişkisiz hiçbir şey yok. Bunu bilerseniz güveni hissedersiniz. O zaman varlık ağacında meyve verebilirsiniz. *Elhamdülillah* dersiniz. Meyveyi vermiş olmanız tohumu tanımanız adına büyük bir fırsattır. Değerlendirebilerseniz; yani memnuniyetinizi bütüne yayarsanız çok büyük bir mana sizi kuşatır. O da *Allahuekber*'dir.

Sübhanallah ile varlığı (*sebep-sonucu*) aşarken; *Elhamdülillah* ile kendinizi (*düşüncelerinizi-zanlarınızı*) aşarsınız. Sonucunda *Allahuekber* size gelir:

Kulum bana bir adım gelirse ben ona on adım gelirim.

Sübhanallah; her şey hikmetli bir şekilde yaratılmış, eksik ve kusur yok demektir. Bir

vakit, DNA üzerinde atıl düşündükleri bir sürü amino asit dizilimi keşfettiler. Bunların evrim sürecinde işe yaramaz, dumura uğramış parçalar olduğunu düşündüler ve tek kelime ile gereksiz dediler. Elbette derin bilinci göremedikleri ve bilemedikleri için “gereksiz” dediler. Başka ne diyebilirlerdi ki?

Ellerindeki verilere göre isim ve hüküm vermek bir hastalıktır beşer için ama, İnsan-ı Kâmil isimsiz olanla yaşar.

Bilim ilerledi, o amino asitlerin çok önemli proteinlerin ana maddesi olduğunu anlaşıldı. Yanılmıyorsunuz dediler ve hep diyecekler de... Çünkü varlık zihinle sınırlanmayacak düzeyde bir bütündür ve bilinçlidir. Ayrıca sürprizlerden de hoşlanır. Parçaya bakıp bütün hakkında hüküm çıkaranları şok etmek, O'nun bir ismidir. *Her an bir “şe'n”*^[1]

Bana tek, anlamsız, ilişkisiz bir şey gösterebilir misiniz? Anlam gizemin kendini ifade biçimidir. Anlam, size yüklenen programdır.

Rahman Kur'an'ı öğretti. İnsanı yarattı. Ona beyanı (açıklamayı) öğretti.

Rahman, 1-4

Hayat bir gizemdir. Gizem içinde çözüyorsanız şifanın kaynağını bulur, anlam kazanır ve Şâfi'ye ayna olursunuz. Anlamınızı, kendi gerçekliğinizi bulmanızdır şifa. O, içsel bir yükseliştir (*miraç*), coşku ve güven buradan gelir.

Şifa denilince, Şâfi ismini ön plana çıkarıyoruz. Merkezimizde Şâfi ismi var. Bu anlamda Şâfi ismine ayna olmak demek, her şeyin bütünlük içinde birbirini tamamladığının farkında olarak ona uygun yaşamak demektir.

İkinin üçüncüsü Allah'tır.

Asıl olan, o esmânın, hâlin (*niteliğin*) sizde tezahür etmesidir, yani ondan mayalanmanız esastır. O esma sizde maya tuttuğu zaman, artık o esmanın halleri sizin üzerinizden varoluşa akar.

İnsan bilincine tırmanmak isteyen beşer, *mürşid-i kâmilden* mayalanıp insan olur.

Şifacı, Allah'ın ahlakına ayine olur. İşte, *Allah'ın ahlakı ile ahlaklanın* ayetinin bir manası bu niteliklere, varlıktaki kanunlara ayna olun, oradan gebe kalın ve ruh çocuğunuzu doğurun demektir. Kısacası varlığın ilkelerini kendinize modelleyin.

Rahman esmasına ayna olmak istiyorsanız, tabiata bakın. *Rahim* esmasına ayna olmak istiyorsanız, Hakikat-i Muhammed'e (*Hz. İnsan*) bakın, yani zâtına bakın.

Zahirden Aynalanmaya Bir Örnek

Asrın sorunu nedir? Kaygı, endişe, derd-i maişet... Aşağıdaki bab, teslim olup tevekkül edenlerin nasıl salâh bulduğunu anlatıyor, hayırlı netice vermenin yolunu sezinletiyor. Bu bab *Rahman* eczanesinden derd-i maişette sıkıntı, kendi dünyalarında endişe, kaygı duyanlara şifa olması adına zahirî dünyadan aynalanmaya, modellemeye bir örnektir.

Ne diyor Hz. İsa (a.s):

Göğün kuşlarına bakın: Ne ekerler, ne biçerler, ne de ambarlarda toplarlar. Semavî olan onları besler. Siz onlardan daha değerli değil misiniz? Sizden kim kaygı çekmekle boyunun ölçüsüne bir arşın katabilir? Ve esbaptan ötürü ne için kaygı çekersiniz? Kır zambaklarının nasıl büyüdülerine bakın. (*Tefekküre bakar mısınız?*) Ne çalışırlar, ne iplik eğirirler. Size derim! Süleyman bile ve onun bütün izzeti bunlardan biri gibi giyinmiş değildi. Bugün mevcut olup yarın fırına atılan kır otunu, Allah böyle giydirirse, sizi daha çok giydirmez mi ey az imanlılar? Şimdi ne yiyeceğiz? Yahut ne içeceğiz? Yahut ne giyeceğiz diye kaygı çekmeyin. (*İman, tevhid, teslim, tevekkül*) Çünkü milletler bütün bu şeyleri ararlar; çünkü Rabbiniz bütün bu şeylere muhtaç olduğunuzu bilir. Fakat önce onun melekûtunu ve salâhını arayın. Bütün bu şeyler size artırılabacaktır. Bundan dolayı yarın için kaygı çekmeyin, zira yarınki gün kendisi için kaygı çekecektir. Kendi derdi güne yeter...”

Tabiat eczanesinden mayalanmak adına zahirî tefekkürdür bu.

Bâtından Aynalanmaya Bir Örnek

Bir de bâtıdan zâtına tefekkür var, oraya ayine olmak var. Mesela; “Size içinizden bir resul gönderdik” buyuruluyor Bakara 151. ayette. Aynı resul, dışarıda olduğu gibi sende de var. Aslında dışarısı, içerisi yok. Bunlar zihnî yanılgılar. Dünyanın aşağısı yukarısı var mı? Nereden baktığına bağlı olarak değişir bu.

Öyle müminler vardır ki; ben onları hangi sır ile görüyorsam onlarda beni aynı sır ile görürler.

Bu ne demek? “Sen derin bilince iner, sınırlı benlerden kurtulur, ben ötesi beni bulursan, Muhammed’in (a.s.m) hissedişini bizatihî kendinde deneyimlersin” demek. Aynı haller sende de tezahür eder. Bildiklerin *içsel deneyime, keşfe* dönüşmüştür.

Ey iman edenler... iman edin.

Nisa, 136

İki cihan mükâfatına talip olanlar! Olun. Bildiklerinizi köklü deneyimler (*melekeler*)

haline getirin ki, *hakkalyakîn* mertebesine ulaşın. Artık sizden hevaya uyma, dünyevî (*egosal*) bir hal zuhur etme imkanı kalmamasın.

Allah enfüste (nefislerinizde) ve âfakta (dış dünyada) size ayetlerini gösterecektir, siz de onları bilip tanıyacaksınız.

Fussilet, 53

İnsanın varlıktaki niteliklere (*dış*) ve o niteliklerin hallerine (*iç*) tasarrufu ve istidadı vardır. Bu ayet kapının açık olduğunu söylüyor. İnsan bu kanala ilim ve duayla muvaffak olabilir. Şems o kanalı açtı Mevlana'da. Şems, daha öncesinde kitaplardan hadis okuyan Mevlana'nın kütüphanesini ve zihnini içeriye yöneltti. Dış dünyaya olan vurgu Şems ile içeri yöneldi. Zihinsizlik dünyasına giren insan o mertebedeki hallere şaşırır.

Arz şiddetli bir sarsıntıyla sarsıldığı vakit
ve toprak ağırlıklarını dışarı çıkardığın da
ve insan buna ne oluyor buna (bana) dediği vakit
O gün arz bütün haberlerini anlatır.
Rabbinin ona vahyetmesiyle.

Zilzal, 1-5

Zihinsizlik Dünyasına Giriş

Bedenin arzı olan zihniniz, varoluş düzlemindeki dayanak noktanızdır. Metasını dışarı attığı zaman, evinizin (*zihninizin*) içi boşaldığı zaman, orada kökleşmiş olan zanlarınız, inançlarınız, bağımlılıklarınız çözüldüğünde şiddetli bir şekilde sarsılır. İşte zihinsizlik dünyasına girmeniz budur.

“Ve insan buna ne oluyor?” dediği vakit, “Bak boşluğa düştün. Daha önce zihne tutunuyordun. Şimdi tutunacak dal yok. Dolayısıyla seni dinlemeyen, senin dışında bir sistemle karşılaştın veya o sistem uyandı. Durmuyor, seni dinlemiyor kendine ait (*sana ait değil*) hal diliyle beden arzı sana anlatır. Sana rağmen bir şeyler oluyor” Bu, “sana rağmen” ifadesi önemli...

“O gün arz bütün haberlerini anlatır. Rabbin ona vahy etmesiyle” Bu zamana kadar baskıladıkların veya ettiklerin dışarı çıkıyor. Yüzleşiyorsun kendinle. O gün arz, Rabbinin ona vahyetmesi ile sana anlatır.

İnsan Rabbin izni olmadan bir yaprağı bile düşüremez. Onun yasası dışına çıkamaz. Bu, her zaman böyle. Ancak çoğu zaman, yapanı kendimiz zannediyoruz.

İlahî İhsan'da Gavs-ı Azam Abdülkadir-i Geylanî'ye ilhâmen Cenâb-ı Hakk ne diyor:

Ey Gavs! İnsanın cismi, nefsi, kalbi, ruhu, kulağı, gözü, dili, ayağı, eli ve buna benzer nesi varsa hepsini kendi nefsimiz için kendi nefsimize, yani kendi zâtımız (*özümüz*) ile kendi zâtımıza biz belirgin kıldık (*izhar ettik*). İnsanın yemesi, içmesi, bir iş işlemesi, bir şeye yönelmesi ve bir şeyden uzaklaşması gibi bütün durumlarında biz gizliyiz, onu eyleme iten ve yatıştıran biziz. İnsanda ne belirirse bizim nefsimizdir, bizden ayrı ve gayri değildir. Ve biz de onun gayri değiliz.

Zihinsizlik dünyasında durabilirsen, yapanın *sen* olmadığını, ancak *senin üstünden yapıldığının* farkına varırsın. Güzellik, iyilik budur. Bu farkedişle izlemeye (*sabır-namaz*) devam edersen, öyle bir an gelir ki; izleme içinde eş zamanlı yaratımı yaşarsın. Dediklerin ve dedikleri kaybolmuştur. Oluş vardır. Enfüs (*nefis*) ve afak (*kozmoz*) birliğine şahit oluyorsundur. Ve bu yeterlidir, doluluk *mutmainniyettir*. Rabbine dönüş *biiznillah* gerçekleşmiştir.

Sabır ve namazla Allah'tan yardım isteyin Onlar, kesinlikle Rabblerine kavuşacaklarını ve O'na döneceklerini düşünen ve bunu kabullenen kimselerdir.

Bakara, 45-46

Yardım ve destek isteyin kudret sahibi olandan. Çünkü sizin oraya çıkacak ve orada duracak gücünüz yok. *Sabır-namaz* vesilesiyle zihnî algılama biçimi olan ikili yapının ötesine sıçrayın, (tevhide) gelin dönüşün.

* * *

[1] Şe'n'in Türkçe'de tam karşılığı yoktur. En yakın mânâ olarak hal, kabiliyet deniliyor. Hâlık (yaratıcı) Allah'ın bir ismidir. Hâlıkıyet ise şe'nidir. Yâni, yaratıcı olmak Allah'ın şânındandır. Bu hâlıkıyetini icra etmek dilediğinde halk (yaratma) fiiliyle mahluku yaratır ve o mahlûkta Hâlık ismi tecelli eder. Risale-i Nur Kulliyatı'nda "Zat, Şuunat, Sifat..." sıralaması vardır. Şuunat sıfattan önce zikredilmiştir. Çünkü sıfatları icraata sevk eden şuunattır (kabiliyettir). Mesela, merhamet etmek Allah'ın şe'nindendir. Bu merhamet ile kişiye nimet ihsan etmeği irade eder ve kudretiyle onun ihtiyacı olan şeyi yaratır.

Bedenin Ruhtan Doğuşu

Sır, *hiçlikte* gizlidir. Odanızı boşaltırsanız evet orası boşalır ama, başka bir şeyle dolmuştur. Size hareket sahası açılır. Kendinize gelirsiniz. “Sen”, olmak istiyorsan odanı, kalbini (*merkezi*) dünyanın kirinden (*bedenî ve toksit*) ve pasından (*düşünce*) arındırman lazım. Onlar beni terk etmeden evvel, ben onları terk ediyorum demektir bu. Ya Bâki entel Bâki... Nakşîlerin zikridir. Ağırlıklar ve benler (*kimlikler*), düşünceler bu zikirle sizden düşer.

Kimlik yani ego; toplumun çocuğudur; birey ise ruhun çocuğu... Ve siz ruhda doğarsanız birey olursunuz. Bedenden doğan beden, ruhtan doğansa ruhtur. “Ve siz ruhtan doğmadıkça Allah’ın melekûtuna^[2] giremeyeceksiniz” der Hz. İsa. Ruhtan doğan beden daha zariftir. Beden ve ruh senkronize olduğu için haliniz daha nitelik kazanır. Güzel ahlak (*ahsen-i takvim*) sizden bu şekilde doğar. Karanlıklardan aydınlığa çıkarsınız. Uykudan uyanırsınız, gözleriniz açılır. Beden, zihnin değil, ruhun *derece-i hayatına* girer. Daha bu bedendeyken ruhsallığı yaşarsınız. Geçmişe ve geleceğe dağılmış olan farkındalığınız, şimdiki zamana gelir. O zaman tüm sistem yerli yerine oturur.

İçe dönüş, *tevbe* budur. *Tevbe* cevhere, *içe-öze* yönelmektir. Beden kapısını tevbeyle açarsanız, daha bu bedendeyken, varlığın kaynağına dokunur veya onun size dokunuyor olduğunu hissedersiniz, ikisinin bir olduğunu anlarsınız. O zaman kalbiniz *Allah’ın arşı* olur. *Rahman arşa istiva etti* ayetini anlarsınız.

Sen Çık Aradan, Geriye Kalır Yaratan

Tanık konumundaki zihin *zekayı* doğurur. *Zeki* esması tanık konumundaki zihnin adıdır. O zaman *Rahman* esması *Rahim* esmasından görülür. Hardal tohumundaki kozmoza şahit olursunuz. Olaylar dışarıda kalır ve siz olaylar üstünden anlatılan hakikatle buluşursunuz (*dedikoduda kalmazsınız*). İçinde boğulmazsınız, yüzüyorsunuzdur, akıştasınızdır. Sınırlar erir, ayak iziniz kaybolmuştur. Çünkü uçuyorsunuzdur (*Tevhid*).

Hani; o bir ateş görmüştü ve ailesine; “Bekleyin! Eminim ki bir ateş gördüm. Belki ondan size bir meş’ale getiririm veya ateşin yanında bir rehber bulurum” demişti. Oraya vardığında kendisine tarafımızdan; “Ey Musa!” diye seslenildi. “Muhakkak ki; ben, evet ben, senin Rabbinim! Hemen ayakkabılarını (sağ, sol) çıkar! Çünkü sen kutsal vadi

Tuva’dasın!”

Taha, 10-12

O, ateş görmüştü. Rûh-ul-Kuds ki, o senin basiret gözünle gördüğün ilahî olandan sana düşen nurdur. Aydınlanmanın işaretidir. Ailesine demişti, tüm nefsanî kuvvetlerine demişti (*geçmiş-gelecek*). Sabır ve namaz ile onları ıslah ettiği için, vecd halindeyken (*iç dalınç*) düşüncelerin içinde boğulmuyor, onlarla özdeşleşmiyordu. Her türlü nefsanî düşüncelere hakimdi. “Durun ve bekleyin” diyebiliyordu. Düşünceler artık hareket etmiyordu. Merkez içinde olan bireyin, çeperi dahi (*düşünceleri*) aslına yön bulur, yönelir. Çiftçi her ne kadar *asıl* olsa da, tohumlar da o kadar önemlidir. Kişinin bireyliği *asıl* olsa da, onu belli kimlikler üstünden açar ve serimler.

Oraya vardığında; yani O'nunla bütünleştiğinde, ilâhî huzuru örten o perde arkasından; Ey Musa! Muhakkak ki ben, evet ben senin Rabbinim! Celalimi perdeleyen örtülerden biri olan bu ateşle kendini gizlenen Rabbinim ben. Hemen ayakkabılarını çıkarıp at. Nefsini ve bedenini yani, ikili yapıyla işleyen varlık algını çıkar at. Sıfat ve fiillerinden tamamen yok ol.

Bütün varlığınla ona yönel.

Müzemmil, 8

Çünkü sen kutsal vadi olan Tuva'dasın.

Taha, 12

Burada *sen-ben, yaratan-yaratılan* gibi ilişki izlerine rastlayamazsınız. Maddî, zihinsel tüm algıların ötesinde olan sema ve arz cisimlerinin tümünün onun içinde eridiği, dürüldüğü kutsal vadi adı verilen ruh âlemindeyinizdir.

Yemeğin tarifini değil, kendisini yersiniz. Soyutlama yeteneğiniz, yani kalp gözünüz açılmıştır. *Rahman* esmasının, *Rahim* esmasına dönüşümüyle *Hakk*'ın tutan eli, gören gözü olursunuz. Hatta öyle haller olur ki, “Allah Resulü olsaydı nasıl yapardı?” diye kitaptan okumazsınız. Kutuplar ortadan kalktığı ve sen kadîm olanla uyum içinde olduğun için bakarsın ki; senin yaptığını o da yapmış ve sen kendiliğinden özünden onun yaptığını yaparsın. İşte cevher açığa çıkmıştır:

Cevher, *ahlâk-ı Muhammedî*'dir.

Hakkalyakîn, tahkiki iman, yani gerçeklik dünyasına hoş geldiniz. Buddha (Buda) gerçek demektir. Besmelenin b'sinin altındaki nokta... Şimdi de yaşayan kişi demektir. Hazine üstündeki dilencinin hikâyesini bilirsin. Dileniyor ama, hazinenin farkında değil. Kendini bilmiyor.

İçinizden size bir resul gönderildi.

Bakara, 151

Resul ile aranızda hemcinslik söz konusu. Mumlar farklı ama, hepsinde yanan ateş bir. Şu an, sende uyuyan elçilik bilinci uyanabilir. O zaman elbette peygamber olmayacaksınız. Ama, “Ümmetimin alimleri (*ilmi ile amel olanlar*) Ben-i İsrail’in peygamberleri gibidir” hadisini anlayacaksınız. Ruhunuzda, kalbinizde, sırrınızda bu bilinç açıldığında, kendinizi ona açtığınızda gelen ilhamları değerlendirebilecek ve hayatınızı israf etmeyeceksiniz.

Tek Hastalık Vardır: O da, İnsanın Uykuda Olmasıdır

Gerçek şifacı, gelen ilhamları kutsal vadi olan Tuva’ya ulaşmak için değerlendirendir. Çünkü tek hastalık vardır: O da insanın uykuda olmasıdır. Şifa aydınlanmaktır, uyanmaktır. Muhammedî bilinçten alemlere rahmet olarak gönderilen, bu nura kalbini samimiyetle açan ve ilim ve duayla ilerleyen her insana bu kapı zaten açıktır. İsa (a.s) ın dediği gibi:

Kapıyı çalın, açılacaktır. (namaz boyutu)

Dileyin, verilecektir. (dua-irade boyutu)

Kapı her çalana açılır. Her dileyene verilir. (*Allahın dilediği olursan, o zaman hesapsız verendir*) Oradan yansıyan nuru alan bir nefis, enfes hale gelip kalbe, ruha dönüşebilir. Mana her an inmektedir.

Göklerde (ruhlarında-bilinçlerinde) ve yerde (bedenlerinde-nefislerinde) nice deliller vardır ki, onlar bu delilleri görmezler, yüz çevirirler.

Yusuf, 105

Öyle müminler vardır ki ben onları ‘hangi sır’ ile görüyorsam onlar da beni ‘aynı sır’ ile görüyorlar.

Evet, sen Resul’de yanan ışığı, basiretinle görebilsen o nuru kendinde de yakabilirsin. Şifacının gerçek hedefi; ruh-zihin-beden uyumuyla bu nurun içinize girmesine yol açmaktır.

Kendinizle olan muhabbetinizin (*uyumunuzun*) Muhammediyet olduğunu anlamak, size kutsal vadi Tuva’nın yolunu açar. Zâtından, varlığından lezzet alıp mutlu olabilirsiniz, tüm varlığa muhabbet besleyebilirsiniz. Tuva’da çözülürsen, her yer Tuva olur. Kendinde açarsan varoluşta görürsün. Yerde ne çözerseniz, gökte de o çözülür. Arpa

eken buğday biçmez. Bir olduğunu, o tohumun meyvesi olduğunu anlarsın. O senden akar veya O senle akar.

Nefsini bilen Rabbini bilir.

Ne oldu? Ayine oldunuz. Dışarıdan (*çeper*) değil, dedikodudan değil. Dediler, demişten değil. Kendinden (*merkez*) bildin. O zaman sana *hazret* derler. Yani tüm makamları, halleri kendinde görmüş deneyimlemiş kişi... Kur'an'da böyle yazıyor demezsiniz. Yaşadığınızı anlatırsınız. Sonrasında bakarsınız ki, aynısı Kur'an'da var. Ahlakınız, yaratılış formatınız Kur'an ile uyumlanmış olur. "O'nun (a.s.m) ahlakı Kur'an'dı" diyor Hz. Aşşe. Lezzet, özgürlük (*kulluk*) ve bağımsızlık budur.

İbn-i Arabî der ki; "Nur-u Muhammedî sende uyumaktadır, uyanırsa O'nun ahlakı sende görünür"

Beyinden omuriliğe doğru iniş, mim harfine benzer. İşte tam o kesişim noktasında! Mim harfinin dairesi ve aşağıya inen kuyruğu, beyin ve omurganın kesişim noktasında... Orada kanatlarını açmayı bekleyen bir kuş var. Seni üçüncü göze, basiret gözüne çıkaracak bir Zümrüd-ü Anka...

Bir sonraki eserimiz *Nun/İlim Kapısı Celcelutiye Şerhi*'ne girdiğimizde o kanatları ve hangi merkezle bağlı olduğunu anlatacağız.

Nur-u Muhammedî gözbebeği rengindedir. Unutmayın; kesişim noktalarında yükseliş başlar. Şifacı sizin arzınız olan bedeninizi, semavî alem olan bilince bağlar. İsa (a.s) şifaya aracılık yaparken bir elini göğe doğru, diğer elini kişinin başına tutardı. Semadan aldığı bilinci, beden bilinci ile ilişkilendirir ve o bedenin sema mertebesine yükselmesine vesile olurdu.

Hamd; Ruh ve Beden Arasındaki Denge Yoludur

Hamd, bilmektir. Hamdde başlangıç ile sonun birleşmesi var. Bu, çok büyük bir nimettir. Değişimler buraya kadardır. Dönüşüm; başlangıç ve sonun kesişiminde olur (*metamorfoz*).

Rabbimizin nimetlerinden hangisini yalanlayabilirsiniz. İki denizi salıvermiştir birbirine kavuşmak üzere... Aralarında bir engel vardır, birbirlerine geçip karışmazlar.

Rahman, 18-20

İki deniz... Tuzlu ve acı olan beden denizi ile tatlı ve lezzetli olan ruh denizini insanî varlıkta buluşmak üzere *salıvermiş*. Aralarında ruh ve bedeni ilişkilendiren nefis vardır. Bu nefis kemâline ulaştığında, *nefs-i safiye* olacak. Şimdilik *nefs-i hayvanî*... Ve hayvanî

nefis ne saf ruhların makamına, saflığına latîfliğine sahip; ne de beden kesif, bulanık ve karanlık yoğunluğuna sahip. Birbirlerine geçip karışmazlar. Birbirlerinin haklarına tecavüz etmezler. Ne ruh bedene karışır, onu kendi cinsine dönüştürür; ne de beden ruhu dondurur, maddileştirir. Bunlar birbirini tamamlarlar. Kesişim noktası hamddir.

De ki; ister Allah deyin, ister Rahman deyin. hangisini dersiniz olur. Çünkü en güzel isimler ona hastır. Namazda sesini ne yükselt, ne de alçalt ikisi arasında bir yol tut.

İsra, 110

Ve bu tamamlanmanın sayısal sembolü 11'dir. Birler ve onlar basamağı dengede birleşmiştir.

* * *

[2] Melekût kelimesi Kur'an-ı Kerim'in çeşitli ayetlerinde geçmektedir. Melekût tabiri, yakın anlamlara gelmek üzere hem mutasavvıflar hem de İslâm filozofları tarafından kullanılmıştır. Fakat daha çok bir tasavvuf terimi olarak geçmektedir. Mutasavvıflar var olan her şeyi üç çeşit âleme ayırırlar: Âlem-i şehadet, âlem-i ceberût, âlem-i melekût.

Âlem-i şehâdet, duyularımız tarafından idrak olunan, içinde yaşamakta olduğumuz şu âlemdir. Bir dereceye kadar insan tasarrufuna verilmiş bulunan bu âlem, zaman ve mekânla sınırlıdır.

Âlem-i ceberût, şehadet âlemiyle taban tabana zıt vasıflara sahip olan bir varlık mertebesini ifade etmektedir. Âlem-i şehadet ve âlem-i melekûtta tamamen münezze olan bu âlem, Allah'ın ezeli varlığına delâlet eder.

Melekût âlemi ise duyular âlemi ile ceberût âlemi arasında orta bir varlık mertebesini ifade etmektedir. Allah'ın cisimlerle ilgili sıfatları bu âlem ile ilgilidir. Şehadet âleminin aksine, bu âlemde zaman ve mekânla sınırlı olma, gelip geçicilik olma ve bozulma gibi menfi özellikler yoktur. Beşerî ve semavî nefislerin makamı olan bu âlem, şehadet âlemi ile ceberût âlemi arasında irtibatı sağlamaktadır.

Melekûtun bir mânâsı da hadiselerin bilemediğimiz hikmet yönüyle ilgilidir. Meselâ, hastalığın görünen veçhesi ıstıraptır, acıdır, elemidir. Melekûtiyet ciheti ise günahlara kefarete olması, insanı manen yüceltmesi, insanın kalbini dünyadan âhirete, halktan Hakk'a çevirmesi gibi nuranî meyvelerdir. Mesela sele sıkça maruz kalan bir bölge düşünün. Bu bölgede bir baraj inşa ediliyor ve ortalığı kasıp kavuran, evler yıkıp ocaklar söndüren aynı selden bu defa elektrik üretiliyor, yuvalar aydınlatılıyor. İşte bu selin mülk ciheti tahriptir, melekûtu ise ışık ve aydınlıktır.

Allah'ın İpine Sımsıkı Sarılın

Nur-u Muhammedî'nin makamı başlangıçla sonun kesiştiği yerdir. Mim harfinin yukarıdaki daireyle aşağı inen kuyruk arası... Başlangıç ve son birlenirse, artık hem aşağı inebilir, hem de yukarı çıkabilirsiniz. Daireyi tamamladıktan sonra aşağıya inersiniz talipleri yukarı çıkarmak için. İmamın sarığı gibi... İmam, sarığı yedi defa başına dolar. Yedi basamaklı nefis merdiveninden yukarıya çıkmış, çıkış tamamlanmıştır. Sonra sarığın bir ucunu aşağıya sarkıtır. Sarkan yer, orası rahmet merdivenidir, omurga kısmı. Müritler oradan şerefeye, *üst bilince* çıkarlar (*mirac*).

Allah'ın ipine sımsıkı sarılın.

Âl-i İmrân, 103

Omurgayı dik tutmak; kıyama kaldırmak, namazı ikame etmek... Hayat merdivenden çıkmaktır. Namaz beden tohumu içindeki ilmi açmaktır, oradan anlayışın doğmasıdır.

Alt bilinçten dairesel, sezgisel alana yolculuktur *seyr-i sülûk*. Bu miracı tamamlayan bilir. Bilen rahat eder. Çünkü düğümleri çözülmüştür. Büyü (*ilizyon*) bozulmuştur. Kalp aynasındaki fotoğrafları (*geçmişin ve geleceğin izlerini*) temizlemiştir ve yaşayan seyirdedir; rüyalarında değil.

Mirac; mirini, yüzünü aç. Yüzündeki maskeleri temizlemen (*kendinle yüzleşmen*), gerçek benliğini görmendir. Temizlenmiş halin kişilik değil, bireyselliktir. Kişilik, bilinçaltı ve kollektif bilincin ürünüdür. Kişiliği sonradan edinirsin. Geçmiş ve geleceğin yanılmasıdır. O maskedir, sahtedir. Bireysellik, ilahî olanın sana özel, senden yansımasıdır. Kişilik toplumsal, bireysellik (ferdiyet) ilahî olan boyutudur.

Buz nevinden olan kimliklerini, okyanus içinde eritirsen; bir daha özdeşleşmezsin. Ve özdeşleşmezsen o kimlikleri bilinç aracılığıyla ister kullanır, ister kullanmazsın. Böylece aktörün üstüne rol yapışmamış olur. O zaman aktör olduğunu bilerek oyunu oynarsın. Nefes alabilirsin. Yani O'nun nefesi olursun. İlahî nefha... Nefes almak dirilmektir.

Biz ney gibiyiz. Bize üfleyen, bizi dirilten sensin Allah'ım.

Hz. Mevlana

Adem'e ruhumdan üfledim.

Hicr, 29 ve Sad, 72

Her daim üfleyeni fark edersiniz. Üfleyeni fark etmek uyanmaktır. Bir şeylerin, sana

rağmen olmasının farkındalığı... O zaman ne olur? İzleyen bilincinde yansıyan tekvine (yaratıma) şahit olursun. *Celcelutiye* kasidesinde bir bab var: “Allah’ım, *Hu* esması ile bütün düğümlerimizi çöz.” *Binlerce kişilik* sende çözülürse ferdiyete mazhar olursun.

Herşeyden Geçtin, Peki Ya Kendinden?

Öznedenden-nesneye gidişi anlıyoruz. Tamam, bunda sorun yok. Bu, doğal süreç... Enerji dışarı akar. Otomatik evrim (*tekamül*) budur. Ancak büyük devrim onun yeniden özneye dönmesini sağlamaktır. O’ndan geldiniz, O’na döneceksiniz.

Farkındalığını nesneden-özneye döndürmüş kişi hamde, müşahedeye geçişin kapısında. Özneyi nesnelere çözebilirsin ki, miraç sürecinde bu çözümler yaşandı. Cehennemlerden geçti. Cennetlerden geçti. Peygamberlerden geçti. Hiçbirinde öznesini takılı bırakmadı, orada takılı kalmadı.

Gözü (özü) ne kaydı ne de sınırı aştı.

Necm, 17

Nefsine (nesnesine) bakarak öz beni onunla sınırlamadı. Onu fena (*fanî basiret*) gözüyle gördü. Ondaki perdelenmedi. Bu olanlardan sonra, kendinden de çözülünce yani Cebrail’den, yani kullî aklından da çözülünce, olan (*cemalullah*) oldu.

Her şeyden geçtin. Peki ya kendinden? İşte Cebrail, Muhammed’in (a.s.m) kullî aklını temsil eder. Kendinden geçiş ve öze dönüşü... Cemalullah noktası... Ayrımsızlık dünyası... Ayrımsızlık dünyasından yapılan eylemin kendisi latîftir, ilahî sanatı açığa çıkarmaktır ve bunu adı kulluktur.

Kulluk Bilinciyle Dirilmiş Kişi Özgürdür

Özgürlük olgunluktur, erdemdir. Sahte özgürlük hamlık, nefsin hamallığıdır. Sorumluluğu üstünüze alabilirseniz özgür olmaya adım atabilirsiniz. Özgürlük konusunda; “Siz bildiklerinizle amel ederseniz Allah size bilmediklerinizi öğretir” hadisi size cesaret verebilir. Bütünle yaşamının adıdır özgürlük. Ego ve yansıması olan ve onu besleyen nesnelere çözülmüş kişi kuldur. Sadece nesnelere değil kendinden de çözülmüş...

Öznenin içinde, bütünü bulduğu ve o bütünle yaşamını serimlediği için *Ferd* esmasına mazhar oldu. Artık o biriciktir. Tüm birlikleri kendinde bir bütün olarak gördüğü için biriciktir. (*Ehadiyet*)

İradesini; böyle sonsuz bir ilme bağladığı için, kudrete dair işler onun üstünden yapılabilir. Tekvin sıfatına, yaratıma mazhar olabilir. Hakkın tutan eli, gören gözü, işiten

kulağı olur. *Celcelutiye*'de tepe çakrasına bakar *Ferd* esması. Sembolü yıldızdır. *Pentagram*'dır.

İbn-i Arabî: “Kul marifette (*Allah'ı bilmede*) öyle bir bilince ulaşır ki, sistemin işleyişine tesir edecek kudrete sahiptir, ama kulluğundaki bilinçle kadere teslim olur. Ekstra müdahaleden kaçınır” der.

Dikkat edin. Hz. Muhammed (a.s.m) istese anında sana meyve verdirir ama, sen buna hazır mısın? Hormonlu meyve tat vermez. Hep himmet isteme! Biraz gayret et, ayakların üstünde durmayı öğren. Beden olan bu ağaçta İsa, yani *ruh* meyvesini vereceksin. “Her birimiz bir Meryemiz, içimizdeki İsa'yı doğurmalıyız” derken Mevlana bilinci kastediyordu.

Varlığın 'Mim' İle Bilinmesi

Bu *mim* üzerine çok tefekkür edilir. Hamd, şifa bu *mim*'dedir.

İncire ve zeytine ve o güvenilir beldeye and olsun ki, biz insanı en güzel şekilde yarattık.

Tin, 1-4

Mim tıpkı sperme (*incir çekirdeği*) benzer. Kuyruğunu, yani omurgayı hareket ettirirsen (*ibadet; kıyam, rükû, secde ile*) yumurtayı (*zeytin*), gelişim sağlayacağın yuvanı bulursun. İşte o zaman o güvenilir beldeye gelirsin.

Güvenilir belde; Allah işlerine şahit olduğun nokta...

Öyle bir belde ki, ne göz görmüş, ne kulak işitmiş. Oradan zigot, yani ruh çıkar. İşte insan-ı kâmil en güzel kıvamda yaratılmıştır. O, *ahlak-ı Muhammedî*'dir. Sen de bilincinde bunu anlar ve cehd edersen, güvenli beldeye davet edilirsin, güvenli belde zanlarından kurtulmuş halindir. O zaman yeryüzü mescit olur. Her yerin akışta, her şeyin zikirde olduğuna şahit olursun. *İnna lillahi ve inna ileyhi raciun*. Yani “O'ndan geldiniz, O'na döneceksiniz” Akış ile şifa aynı. Yani, alem senin üstünden, yeniden ve yeniden inşa edilmekte.

Nesne içinde kaybolmaz özneye gelirsin. Özneden de geçersen *Hakk*'a raci olursun. Nesne de, özne de senin zannın...

Hz. Gaybî öyle der:

“Geçerler dünyadan (*nesneden*) ve ahiretten (*özneden*), daim derler hu hu...” Aslına rücû...

Namaz ve salat bağlantıya geçmektir. Yuvayla yuvadan kopmuş olanlar arasında köprüdür namaz. Köprüyle karşı kıyıya geçersin. Tadil-î erkân ile köprü sağlamlaşır, huşu

ile de geçişleri yaparsın. Köprü sağlam olursa yuvaya ulaşırsın. Yuvaya ulaştık, namaza devam mı?

Her an yeni yeni yuvalar var bu alemde. Yolculuk, içi rahat olanlara keyif verir. Geziyorsunuz on sekiz bin âlemi. Yolculuğun (*âlemlerin*) sonu yok ki namaz bitsin. Namaz sadece anladığınız namaz değil. O da dahil olmak üzere nice namazlar var, köprüler var bu macera (*seyir*) içinde... Âlemler sayısınca namazlar var. Aşkın namazı ayrı, sohbetin ayrı, ilmin namazı ayrı, hayatın namazı ayrı... Oruç sadece mideyi yemeğe kapalı tutmak değildir.

“Yakîn sana gelinceye kadar ibadete devam et” der ayette. Yakîn, *ölüm* diye tefsir edilir. Ölüm dönüşümdür. Ölüm geldiği yani hayattan ölüme, ölümden de hayata geçebilecek yetkinliğe ulaştığınız zaman daimi namazdasınızdır.

Her haliniz namaz olur. Kozmos olursun. Daha önce kaostun, şimdi kozmos oldun. Bu sefer sen kılmazsın, o seni kılar. “Kıl beni ey namaz” denilir. Oraya gidinceye kadar kıl.

Karşı kıyıyla burayı, ikisini de birleştirmiş, ayrımsızlığı deneyimlemiş olursun. O da 11 (*hüd hüd*) sayısı ile temsil edilir ki, iki basamağı da bir'lemiş. Zahirî de batını da bir eylemiş. O zaman “Perde-i gayb açılrsa yakînim değişmeyecek” dersin Hz. Ali gibi. Perdeler açılrsa imanında artma veya azalma olmayacak, çünkü o iman kemâl makamındadır.

Aydınlanma Bilinçli İsyandır

Gölgenin güneşi gösterdiğini, güneşin de kendini gölge ile bildirdiğini biliyorum demek ki. Muhammed (a.s.m) ümmeti için çok cömertti. O kendisinde yaşadığı bütün güzellikleri ümmetinin de yaşamasını Allah'tan diledi.

“Bendeki sırdan ümmetime de ver” dedi “ümmeti, ümmeti” duasıyla. Muhammed (a.s.m) ne kadar kabul edilmiş ve değerliyse, onun (a.s.m) duasıyla sen de değerli ve kabul edilmiş olansın... Bunu bilerek yaşa...

Fark şu: O (a.s.m) bunu biliyordu. Sen ise şu an için bilmiyorsun ve bilmeni de istemeyen, üstünden beslenen koca kurumlar ve o kurumları devam ettiren egon var.

Neden istemiyorlar? Çünkü onlar da bilmiyorlar *senin gibi*... Veya hissediyorlar ama, korkuyorlar *senin gibi*. Her şey sana bağlı. Belki de böyle olmasını sen istiyorsun. Birey olmadığın için bildiğin kölelik daha güvenli gelir. Batınına ayine olursan, orada Nur-u Muhammedî (a.s.m) görünür.

“Allah göklerin ve yerin nurudur” ayeti hayatındaki açılımdır. Cesur adımlar atsan sana olacak olandır. İnanç değildir, bilmektir. Bilinçdışı katmanlardaki tüm kabuklarından kurtulmandır. Bilinçli isyandır. Otomatik evrim değil âleminde bilinçli devrimdir. Seni

bağlayan tüm zincirlerin kopması, putların kırılmasıdır. Karanlıkların aydınlığa çevrilmesidir. Metaforik olarak *deve*, toplumdur. Sorgulamadan teslim olan robot ve kölelerin ismidir.

Onların çoğuna uyacak olsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka şeye tâbi olmaz, yalandan başka söz söylemezler.

Enam, 116

Aslan ise sendeki sorgulayan bilinçtir, iradeni kullanmandır. *Çocuk* ise masumiyet, Muhammediyet'tir. Devenin içindeki aslanın uyanışıdır aydınlanma. Aslanın aslan olarak kalması sorunludur, deve gibi onun da çözülmesi lazım. Aslan ancak ahlak-ı Muhammedî ile ruh çocuğuna dönüşür.

* * *

Bileceksiniz ve Bildikçe Özgürleşeceksiniz

Kurumların da dahil olmak üzere içinde bulunduğın toplum *deve* boyutudur. Ancak gereklidir. Başınıza gelmiş faydalı kötülüklerdir. Develikte kör olmuşsunuzdur, robotsunuzdur. Öyledir dersiniz ve sorgulamazsınız.

Onlara “La ilahe” diyebilmeniz, bilinçli isyandır, aslanlıktır. Yani sessiz ve derinden; kimseyi kırmadan, incitmeden dökmeden hareket etmenizdir. Aslanlıkta gözleriniz açılmıştır, uyanışa geçmişsinizdir ama, hamsınızdır.

“İllaallah” ise neticedir. Ruh çocuğunuzun doğmasıdır. Masumiyettir. Bilirsiniz ve öylece kabul edersiniz. Bu kabullenmeyle tüm varoluş sizde çözülebilir. Tarafsız sahadır.

Nurlanma mutlak sessizliğin sesini, kokusunu, rengini almaktır. Varlığın boyasıyla boyanmaktır. Nurlanma boşluktan doğan sanattır. Kuru toprağın cennet bahçesini sunmasıdır. İmkânsız gibi olanın imkan dahiline girmesidir. Bu duruma zihin anlam veremez. Çünkü oraya ulaşamaz. Nur sûresi 35. ayet içten aydınlanmadır.

Allah, göklerin ve yerin nurudur. O'nun nurunun misali, içinde çerağ bulunan bir kandil gibidir; çerağ bir sırça içerisindedir; sırça, sanki incimsi bir yıldızdır ki, doğuya da, batıya da ait olmayan kutlu bir zeytin ağacından yakılır; (bu öyle bir ağaç ki) neredeyse ateş ona dokunmasa da yağı ışık verir. (Bu,) Nur üstüne nurdur. Allah, kimi dilerse onu kendi nuruna yöneltip iletir. Allah insanlar için örnekler verir. Allah, her şeyi bilendir.

Nur, 35

Aydınlanma Kâbe'nin içinde *kible merkezli* namaz kılmaktır. Namazı dışarıda kılmak değil, içeride *namaz olmaktır*. Zaten tüm kılmalar içeri girmek içindir. Aydınlanma yokluktaki varlığı görmektir. Yoku var, varı yok bilebilmektir.

Budhha^[3] nasıl ki aydınlanmış yani zâtında Muhammedî muhabbeti bulmuş insanların ortak ismiyse, aydınlanan her insanda Buddha'dır. Zaten Buddha aydınlanmış insan demektir, gerçek demektir. Muhammed de varlığından lezzet alan demektir. Lezzet alması dış şartlara bağlı değil. Öz yeterli, oradan motive oluyor. *Şimdiki sen* kitaptan ve bilgiden motive oluyorsun.

Lezzette ne var? Hamd var. Hamd memnuniyettir. Bilen rahat eder. Neyi bilen? “Nereden geldiğini bilen rahat eder”

“Bileceksiniz ve bildikçe özgürleşeceksiniz” der Hz. İsa. Elhamdülillah... İşte *Elhamdülillah*'ı yaşayan kişinin ismi Muhammed'dir. O Muhammedî'dir. “Oh” demek,

zaman ve mekanın dışına çıkmak, nefes almaktır. Yani zaman ve mekanın aşılması onların gayb (kayıp) olması.

Hadiste der ki efendimiz (a.s.m); “Ben de sizin gibi beşerim” (*aynı bedendeniz*). “Tabiatımız aynı (*anamız, toprak*) ama, bana vahiy (*ruh*) geliyor” Yani o üst bilinçle irtibat halinde, ruhtan besleniyor.

Şifacı, seni *inisiye* eden, üst bilince uyumlayandır. Uyumlanma; oluşla bir olma ve varoluşa vesile olma anlamındadır. Kadın, nasıl erkek ile bedenen uyumlanır ve oradan çocuğu doğurursa, sen de Kur’an yani, hakikat-ı Muhammedî (a.s.m) ile ruhsal olarak uyumlanırsan, senden murad-ı ilahî doğar.

“Murad-ı ilahî nedir?” diye sorma. Tohumlar bahar gelince açar ve açtığında adını koymadan yaşarsın. Bahar, denge demektir. İslâm, bahar ortamıdır ve hayat; meyve vermeniz için değerlendirilmeyi bekleyen bir fırsattır. Murad-ı ilâhîyi meyve verince bileceksin. Hayat, sonsuzluk filminin ön tanıtımıdır.

Mürşit Hem Şifacıdır; Hem de Simyacı

Adını koymadan yaşa, sen biliyorsun bu sana özel.

Lao Tzu der ki; “Anlatılabilen Tao, ebedî Tao değildir. İsimlendirilebilen isim ebedî isim değildir. Bir kimse, hiçbir çaba göstermeden gizemi görebilir. Bir diğeri, ne kadar çok uğraşırsa uğraşsın sadece görüneni görür ve gizemin kendisi tüm kavrayışların kapısıdır. Hayatın sırrı daha çok bilgide değil, gizemde yatar”

Onun için murad-ı ilahî nedir diye sorma dedim. Gizem içinde hissettiğini samimiyetle yaşa.

Mürşit aslında dölleyen demektir. Tohuma, toprakta meyve verdiren... Mürşit, *Fettah* sıfatıyla sizdeki tohumu açar. Her tohum meyve vermez. Her toprak da çiçek açmaz. Nasip, ikisinin de uyum içinde olmasıyla mümkündür.

Biyolojik döllemeyi baba yapar ana tarlasına... Ruhî döllemeyi mürşit yapar gönül aynasına.

Mürşit hem şifacıdır, hem simyacı... Kömürleşmiş kalpleri elmasa çevirir. Mürşidin tohumu Allah’ın kelâmıdır. Onu kulaktan beyne eker. Oradan İsa doğar. İsa (*ruh*) bedenlenince, kemâle gelince Muhammed (a.s.m) olur.

Siz eğer mürşidinizin halini sevgi ve teslimiyetle anlayabiliyorsanız; (Dikkat! Zoraki değil, baskıyla, korkuyla değil, bir yere bağlanalım düşüncesiyle değil; sevgi içindeki anlayışla olabiliyorsa eğer) bu nasiptir. Sevgi yoksa yıkıcı eleştiri vardır. Sevgi ve ilim, anlayışı doğurur. O zaman senden O’nun halleri akar, kalbden kalbe yol olur. Ondandır maya

alırsın. Korukun (nefsin) şarap (aşk) olması hikayesi budur.

Nasip olması nasıl oluyor?

Sen hazır olunca nasibin olur.

Sen hazırlığını yap, o sana gelir. Arayın bulacaksınız. Hazırlığı uzundur. Oluşu bir andadır. Ağacın büyümesi gibi... Olgunlaşması beş yıl sürer fakat, bir ayda meyve verir. Tüm hazırlık o bir ay içindir. Üniversite sınavı gibi... On yıl okursunuz, üç saatte olan olur. İşte nasip, meyve vermendir. Nasibinse, yani yeterince çalışmışsanız, Allah en uygun olanı verir. İradene en güzel yolu açar.

Allah zulmetmez. İsrâf ve abes iş yapmaz, çünkü o *Sübhan*'dır. En iyisini verendir. Merak etme! Sen yağı bul, kabını gönderirler. Önce kabı arama. Yağı ara. Ararsan buldururlar. “Önce Allah’ın melekûtunu arayın” diyor. Onu bulan neyi kaybeder? Kaybeden neyi bulur? Balsa da başına bela bulur. Aşk, aşık olmakla olunmaz. Maşukun da bunda hissesi vardır. İkiside birin içinde erirse aşk doğar veya sen onda ölürsen dirilirsin. Eskiler sevgililerine, “Sende ölmek istiyorum” derlermiş. Yoksa o aşk, aşk olmaz.

Evet siz hazır olursanız nasibiniz olur. İşte o zaman hakikate ayine olursunuz. O ayinede yansıyan kimdir? Onu bilen bilir. Sır, sabır, sadakat ile gidilen seyirde ruh çocuğu doğabilir.

Hakikatinde şifa mürşidin sohbetidir. *Sahabe* sohbetle şifalanan, rahmete gark olan demektir.

Varlık Tarlasına Ekilen Tohumlar

“Önce kelâm vardı,” diyor İncil’de. Evet, varlık levhasına kalemle yazıldı fakat kelâm ile kalplere işlendi. Yazılan her şey varoluşta yasalarla kendisini gösterdi. Bunlar esmalardır. Tek bir tohumun (*varlık ağacı*) binlerce meyve veren çiçeği gibi... Ancak her bir meyve özel çünkü, bu ağaç sonsuzlukla aşılınmış.

Herhangi bir nesnenin, tek başına bir anlam ifade etmesi çok güçtür. Zira zerrede kainatı görmek ârif işidir. Ancak ilişkiler düzlemindeki etkileşimle bir tanımlama söz konusudur. Harf tek başına kendi kadar anlam taşırken, bir kelime kâinata bedel olabilir. Cümleyi bilen ârifse harfde de cümleyi görür. Onun için cümle de harf de birdir.

“La ilahe illallah kelimesi bir kefeye, kainat bir kefeye konulsa, La ilahe illallah ağır basar” diyor Cenab-ı Hak, Hz. Musa’ya (a.s)...

Harflerin birbirini göstermesi ve kelimedede kaybolmasıyla mana kendisini gösterir. Karşılıklı sahiplenme (*sohbet*) ile beşer, Hz. İnsan (*cümle*) oluşumunun içine girer.

Beşer tek başına bir harfken; ancak sohbetteki *Hayy-ul Kayyum* (dirilten) sıfatıyla varlıkla entegre olur. Fizikte entegre, bağlantıya geçme demektir. Sistemle entegre olması, kendi anlamını keşfetmesi ve varlık ağacı içinde meyve vermesi demektir.

Bazı ilişkilerin meyvesi çürüktür, yiyeni zehirler. Bazı meyveler vardır ki cennet yemiştir.

Bir hadiste Allah Resulü (a.s.m) der ki; “Cennet ağaçlarının yemişlerinden yiyiniz” Sahabe (*sohbet ehli, varlıkla birleşme ve oradan ruha gebe kalma duasında olanlar*), sorar; “Nasıl olur ey Allah’ın Resulü, cennet yemişleri cennettedir” “Hayır”, der. İnsan-ı kâmilin kendisi bir ağaçtır. Onun meyvesi de sohbetidir. İşte o sohbet cennetten gelmiştir. O sohbetten yiyiniz, yani onun halini hal ediniz.

Cennet gizli definedir. Zaten gizlide olan içte olan anlamına gelir. Kur’an, iç içe anlam boyutlarını ihtiva eden bir kitaptır. İşte bu definenin mücevherleri güzel ahlaktır ki, oraya ancak sohbetle dalınır veya hazinenin cevherleri sohbetle akar. Kâmiller dalgıçtırlar. Hakikatin dalgıçları inciler ve mercanlar çıkarır. Hz. Ali’nin (r.a) *Celcelutiye* kasidesinde, kainat ağacının en güzel meyvesinin Muhammed (a.s.m) olduğu yazar.

Meyve, tohum ve toprağın sohbeti ile olmuştur. Onlar birbiri içinde erimeseydi, kaybolmasaydı, biri diğerinde fanî olmasaydı meyve olmayacaktı. Malum her meyve ağaçtan haber verir. Muhammed (a.s.m) öyle bir meyveydi ki; onun tohumundan yüzlerce arif, binlerce veli, milyonlarca abid varlık sahnesine yansıdı ve hepsinin tek duası “O’ndan geldik, O’na döneceğiz” oldu. *İnna lillahi ve inna ileyhi raciun*. Bu bilinç ile özlerindeki tohumu yeniden toprağa verdiler, başları toprağa düştü. Çünkü tohum oradan gelmekteydi.

Ehl-i beyt başını toprağa verdi ve yeniden, yeniden varoldu. Bu her daim keşiftir. Hiç olmanın zevkinde varlığın sırrına gark oldular. Onların takipçisi olan kâmillerin de toprağı hiçliktir. Hiçlik toprağına baş verebilmek ancak sohbetin demiyle demlenenlerin ve kendinden geçenlerin işidir. Orada kendilerine, asıllarına gelirler. İbrahim’in düştüğü ateş, Yunus’un balığı onun hiçliğiydi.

Allah’ın ahlakı ile ahlaklanın

Tohum toprakta açılırsa bu meyveyi yersin. Ve meyve vermek için bu emir mürşit olmalı. Bu olmadan mananın varlığa hakkı ile yansması mümkün değil. Bu yasa yok ise insan zanlar bataklığını okyanus zannedebilir. İnsan-ı kâmil bu ahlak ile ahlaklandığı ve hiçlik toprağına bu tohumu ektiği için sohbeti ölü kalpleri canlandırır. Gerçeğinde şifa budur. Onun sohbetindeki hayatiyet, tecessüm ettirme, bedenlendirme sırrının ilkesi

budur. Zira o Hakkın dilidir. Hakkın dilinden çıkan kelâm, söz cisimleşir.

Muhyiddin Arabî'nin ilk şeyhi Fatıma Hanım Fatiha sûresini okuyunca sure insan şekline girmiş ve onu bazı işler için yönlendirmiştir. Bu anlamıyla her sûrenin daha üst mertebede suretleri vardır. Kur'an tümüyle cisimleşse belki de Hz. Muhammed (a.s.m) suretini alır. Zira onun ahlakı, mayası Kur'an'dı.

Hz. Muhammed'in (a.s.m) sohbetinin en kullî manada görüldüğü saha sahabeleriydi. Sohbeti cisimleşti sahabe oldu. Her bir sahabe onun sohbetteki bir dersini temsil ediyordu. Muhammed (a.s.m), güneşinin kalbinde yansıdığı mana sultanlarına "Ashabım yıldızlar gibidir, hangisine uysanız doğruyu bulursunuz" dedi.

O sohbetteki nazarla aktarılan hakikat bizatihî *Hakk*'ın nuruydu. Sanki Muhammed (a.s.m) deryanın bu varlığa açılan daimi çeşmesi idi. Her bir kab istidadınca oradan içti. İlimle dirilme noktasında sussuzluklarını giderdiler ve o sohbet ile tohumları yeşerdi. Niyetleri O'nun rızası olduğundan dolayı da yine ona ait meyveleri verdiler.

Sohbet bu anlamda *Hakk*'ın kapısını çalmaktır. Şifanın, sırrın, simyanın özü kelâmda gizlidir. Kelâmın kemâli (*oluşu*) amel-i salihdir, güzel ahlaktır.

Sözün hayat kazanması, hayat sahibinden çıkmasına bağlıdır. Söz sahibi *Hayy-u kayyum* sıfatına mazhar ise o söz ateşli sözdür. Düştüğü yerde zâttan başka bir şey bırakmaz. Hayat sahibinden çıkan söz kadar dinleyenin niyeti de çok önemlidir. Her soruya "Allah ve Resulü daha iyi bilir" demekten kasıt aradaki derin aşka, sohbete duyulan iştiahtır. Zira sohbette sahibini bulmak ve sohbet ile sahiplenilmek manası ve maksadı olduğundan orada bizatihî *Hakk*'ın dili mevcuttur.

Sohbeti yapan kişinin üstünden akan kendi değil, *Hakk*'ın kendisidir. Sahabi *Hak* aşığıydı ki; o yüzden her daim, daimi olan çeşmeden su içmek istedi. Dildeki hayat sırrı onun kaynaktan gelmesine bağlıdır. Dil sanki *Hakk*'ın kalbinin uzantısı, sohbet de onun tohumu gibidir ve varlık tarlasına her daim dille tohumlar ekilmektedir.

Başkalarının düşüncelerini bırakan; bilendir. Gerçekliği bilen ve deneyimlemiş kişidir. Ruhanî bilgidir. Yuvaya dönmüş kişidir. Anladığın anlamda bir dine sahip değildir ama, bir din üstünden hakikati anlatır.

Burada din derken senin yuvana (*öze*) dönmek için izlediğin yolu işaret ediyoruz. Arif kavuşmuş olduğu için yolları dürmüştür. Tüm yolları yuvadan görür. Arif için her yol yuvaya çıkar. Yuvanın nerede olduğunu bildiği için her yerden orayı bulur. Zaman mekanı aştığı için her yerde yuvasındaki kadar da rahattır. Güvercin haritasız yuvasını bulur.

Arif; yönetmen-oyuncudur. Her türlü oyunu hikmet üzere, öğreti üzere oynar. Bazen öyledir, bazen böyle. Kendini tekrar etmeyendir arif.

“Peki neden?” denildiğinde; “Böyle icap ediyor da ondan” der. Siz icap olan o sebebi araştırırken, sizi zihinsizliğe, tanıklığa, deneyime, gizeme, gerçekliğe iter.

Buddha, talebeleri ona teklikle ilgili sorular sorduğunda elinde çay varsa “Çay içmez misin?” derdi. Yürüyorsa “Adımlarına bak” derdi. Tek olan hakkında söylenecek birşey yoktur. Sorularla, cevaplarla ona ulaşmazsın. Soru yoktur, şimdide olmamak vardır. Dikkatleri hayal dünyasından gerçekliğe, şu anda olmayan stretejiye odaklayandır arif.

Hayata zihinsel anlamlar yükleme
Kendini zihnin hapsine sokma
İzin ver hayat sana anlam katsın
O saf, fakat sen şu an hastasın

Neden sorusuna verilecek cevap yoktur. Bu noktada hayatın anlamı yok. Anlamı yok demek, anlamsız demek değildir. O kadar yüksek ve derin anlamlar var ki, onu zihne sığdıramazsın.

Varlık vardır, bunun için bir sebep yoktur. Gizem derken kastedilen budur. Orada olmaması gerekir ama, oradadır. Olması için sebep yoktur ama, vardır. Mucize budur. Başlangıç ve son dediğimiz, bizim algımızın tanımladığı sınırlar dahilindedir.

Sınırlı olan sınırsızı kuşatamaz. Halbuki hep var. Hep var olacak. Başlangıç ve son yok. Yokluk yok. Bilmek; başlangıç ve son üstünden belirlenir, zihne aittir. Bilmek, bilgi bir noktadan sonra kaybolmalı. O zaman anlarsın. Çünkü zihin kuşatıcı değildir.

“Lütfun da hoş, kahrın da hoş” diyen bir adam derinde, başka bir noktadadır. Bu adama neden hoşsun diyemezsin. Hoşluğu boşluğundan kaynaklanmakta. Sen boş olmadığın için bunu anlayamazsın.

Onun bu hali sebep-sonuç nedenlerinin çok ötesindedir. Boşluktan doğan coşku... “Madem O var her şey var” diyebiliyor. Varlık tek başına yeterlidir ve mutluluk bunu bilmektir.

Senin hoşluğun, egonun tatmin olmasına bağlıdır. Halbuki hayat tanımlanamaz ölçekte akıştadır, yoğundur. Sadece içine girersin. Daha doğrusu zaten içinde olduğunu fark edersen, anlarsın. İnsanın varlık hakkındaki sorusu balıkların deniz hakkındaki soruları kadar anlamlıdır.

* * *

[3] Buddha, Sanskrit dilinde “uyanmak, idrak etmek, bilinçlenmek” anlamına gelen “budh” fiilinin geçmiş zaman kipidir. “Uyanmış, idrak etmiş, bilinçlenmiş” anlamına gelir.

Murad-ı İlâhi, Lezzet-i Ruhânî

Aşk nedir diye sorulmaz. Aşık olununca bilinir bu. Çünkü o bir şey değildir. Şeyler hakkında konuşulur ama, aşk halleri zihin kabına sığmaz. Varlık sadece O'nun bir anlık hayali. Dünyanın en zengin insanı ne yapıyor? Resim diyelim. Bu para kazanmak için değil. Sadece lezzet...

Hayat, kendini ve anlamını bulman için bir fırsattır. Sıfır içine giren bir sayısı gibi düşünün. Yok da olabilirsiniz; on (10) da olabilirsiniz. Rüzgarın esmek, yağmurun yağmak için bir amacı yoktur. Meleklerin zikrinde bir menfaat olamaz. Menfaat olsa ihlas (akış) kaybolur. Beklentiler, hedefler, amaçlar zihne aittir. Amaçları biz yükleriz. Aşkın amacı varsa o aşk değildir. Arife "Aşktan kârın nedir?" demişler, "Yanmaktır kârım, ateş-i aşkta" demiş. Varoluşu bütünü ile hissetmeniz yüce varlıkla buluşmanızdır. Ve bu, doyum için yeterlidir.

Aşka ulaşmak için amaçlar belirleriz. Menfaatlerimizi sıralarız. Fakat bunlar devreye girdikçe aşk kaybolur. Gizem kaybolur. Nefsi ikna için amaçları, menfaatleri üretmek sadece yöntemdir, stratejidir. Amaçlara takılı kalırsan gizemi kaybedersin. Bir noktadan sonra bunlar çözülmeli.

Gizeme alıştırmak içindir anlam yüklemesi veya eğitim. Tüm bunlar dışarıdan gelir. Bu sadece giriştir. Gelişme ve sonuç sana aittir.

Her birey kendi keşfedişi içinde özeldir. Sadece içeride olanı tanıman adına zemin hazırlanır. Buluşma bizzat sana aittir. Kimse senin yerine buluşamaz, sen kendin ile buluşursun. Menfaatleri sıralamak ve sunmak alıştırmak içindir, ikna içindir. Yoksa zanlardan kurtulamazsın. Çünkü zanlar derinlere kadar işlemiştir.

En basit ifadeyle Allah'ın muhabbetidir bu âlem sana. Sevgisinin yansımasıdır. Yansıyana değil; yansıtana bak. Verilene değil; muhabbete bak. O zaman tamamlanacaksın. Asıl olan sunulan değil, sunandır ve biz sunulan içinde boğulup sevgiyi unutuyoruz.

İsa "Allah sevgidir" der. Sufiler "Dinim aşk'tır" der. Özü sevgidir ve bunun nedeni yoktur çünkü, sevginin olmadığı yer yok. *La ilahe illa Allah*. Tek ve yekpare...

Annenin evladına olan sevgisinde ne gibi bir amaç olabilir ki? Bu, onun doğasıdır, kendisidir. Ama çocuk bunu bilmez. Annesinin kendini nasıl sevdiğini anne olunca bilir. Allah'ın sana olan muhabbetini bilmen için ahlak-ı Muhammedî'nin kendini affetmek, kabul etmek olduğunu anlamalısın. Kendini sevmelisin, kendine saygı duymalısın.

Namaz kılmaktan amaç cennetse o zaman namaz, namaz değildir. Ama cennet sevdasıyla namaza başlayabilirsiniz. Fakat bununla devam edemezsiniz. Çünkü insan-ı kâmilî cennet de doyurmaz.

Kalpler ancak Allah'ı zikir ile tatmin olur.

Ra'd, 28

Kalp demek her an tekallüb eden, dönüşen demektir. Bir ayna ve üstünden resimler akıyor. Ancak o resim aynaya yapışırsa ayna iş göremez olur. Tatmin ancak, varlığın her daim senden akmasına izin verdiğin ölçüde mümkün. Aynanın aynalığını yapması onun tatmin olmasıdır. Ve sen, hakkın kendini sende izlediği aynasın.

Sen rahim ol. *Rahman* senden aksın ki *Allah*'la yaşayasın. “Siz bilemezsiniz Allah bilir” ayetinin manası derinliklerine, iliklerine kadar işlemeye başlarsa ve bilmeye devam edersen, onun öğretisini yaşamaya başlarsın. Ancak o zaman kabul edebilirsin.

Kabul edebilirsen, kabul edilmiş olursun.

İzin ver. Hayat seni kendi anlamının akışına katsın. Sana, seni sunsun. Karışma, hakkında konuşma. Bırak o sana karışsın, içine aksın. Ne güzel demiş “Karışma yoksa karıştırırsın” diye Üstad Said Nursi. Yani sen yapma. Onun yapmasına izin ver. Kader programının yazılımını ancak bu anlayışla çözersin. Bu, uyumlanma sürecidir.

Bu, “Siz bilemezsiniz, Allah bilir” ayetinin bir anlamda açıklımıdır. Sizin anlam verme çabanızın olmamasının ifadesidir. Arif ise varlığın kendinden akmasını ifade eder. Açıklamaz. O açıklanamaz.

Şeyler açıklanır, hal ise ifade edilir. Sen sadece olmasına izin ver, teslimiyet budur. Bu da ancak güvenirsen yani bilirsen olur. O zaman açıklamaz davet edersin, bu daha ince bir davranış. Hedef sonsuzluğa yelken açmak.

Yaşamın Sırrı: Bu da Geçer Ya Hu!

Böylelikle devam et, geç, ak... Yani; “Bu da geçer ya hu” Ne dersen de, dediğin durmuyor, akıyor. Söylediğin, söylediğin anda akıp gitti, dönüştü. O zaman eş zamanlı ak. Hemen oluver. Oluverirsin.

Şimdi böyle, yarın öyle ve hayat hep böyle. Tutunma, içinde boğulma.

“Böylelik” Buddha'nın zikridir. *Tathata* der. *Böylelikle* demek. Miraç bunun yaşanmasıdır. Miraçtaki duygu buydu. Hiç bir yerde durmadı hakkını verdi ve devam etti. *Burağ* böyle aştı. Cennetler böyle, cehennemler böyle, peygamberler böyle... *Böylelikle* her şeyden geçersin.

Böylelik bir kelime değil, bir duygudur. Böylelikle nefes alırsın, böylelikle uyursun, böylelikle yersin. Böyledir. *Böylelik* akışın ismidir. “İmkân dahilinde olandan daha iyisi yoktur” der İmam Gazali. Olan en iyisidir ve her zaman böyledir. Olan hayırdır.

Böylelik duygusuyla kıskanmazsınız, böylelikle kızmazsınız, böylelikle şikâyet etmezsiniz. Rızâ olmak budur. *Böylelik* tarzın haline gelir. Böylece, şeyler üzerine düşünmez, sadece içine çeker ve kendin o olursun, çözülür ve çözülürsün. Varlık tüm benliğine işler. Yargısızdır.

Gerçek kabul etmek budur. İçinde ona karşı tepki kalmadan daha iyisi olmadığı için kabul etmek değildir bu. Olduğu için kabul edersin.

Ne yapalım varlık bizden güçlü, en iyisi boyun eğelim demeyi kast etmiyorum. Hayır, o baskıdır.

Sadece var olduğu, oradan geldiği için kabul etmekten bahsediyorum. Anlayış ancak tarafsız olarak içine alabilirsen mümkün olur. O zaman o her neyse çözülür. Veya sen ondan çözülürsün. Sorun her ne ise “Bu da geçer ya hu” demekle onu aşarsın. Ve bu zikirle gerçek çözümler üretirsin. Çünkü bu hal, seni bilince yükseltir.

Hız. İsa, “Sağını görür, solunu göremezsin. Dışını görür, içini göremezsin. Her tarafını gördüğünde sessizleşirsin (*zihin sakinleşir*)” derken, “Artık O size katılmıştır” demek ister.

Onlar Beni Bırakmadan Evvel Ben Onları Bırakıyorum

Hoşlandığın veya hoşlanmadığın bir olayla karşılaştığında “Bu da geçer ya hu” de. Sadece, basitçe bu böyle, evet bu böyle. Bu derinlerine kadar işlerse o şey sende düşer. Bu şekilde bırakabilirsin. Zihin sessizleşir, dalgalar durulur ve okyanusta güneşi seyredersin.

Böyle demek; öyle olması gerektiğini bilmek, kabul etmektir. Böylelikle sana tutunamazlar. Seni tutamazlar. Şeyler üstünden akar gider ve nehir haline gelirsün, saflaşırırsın. Derin, sessiz, yoğun hayat nehrinde böylelikle akarsın.

“En büyük üstatların söyleyecek sözleri yoktur. Derin sessizlikle verilen işleri yapmak onlar için zevktir” der Lao Tzu.

“Söz manayı bulandırır” der Mevlana.

Arifin sörf tahtası böyleliktir. Dalgası da olaylar. Bir dalgadan diğer dalgaya ofsayta düşmeden *yani kendisiyle yani varlıkla çelişmeden* rahatlıkla geçebilir. Arifi mat edemezsin, çünkü onun tüm hamleleri senin zihin yapını aşan bilinçliliktedir. O jokeri bilir. Her elde açar. Yani her işi hikmetlidir ve Allah onu yalancı çıkarmaz.

Dalgaları zihin oluşturur. Oluş ancak *böylelik* duygusuyla mümkündür. O zaman

okyanusun kaynak olduğunu bilebilirsin ve okyanus olduğun için tüm dalgaların birliğini bilirsin. Bu birlikle onlara yol gösterebilir derinlere nüfuz edebilirsin. Denge yolu okyanusu bilmektir. Dalgalar geçici, okyanus ise daimi birdir.

Yolların birliğini göremeyenlere, kendi yolları üstünden, hakikat yolunu tarif eder. Anlayacakları dille tarif eder. Merkezde olan her yolu bilir. Yani dengededir. Denge bir yol değildir. O tek bir yolun olmadığını, her yerin yol olduğunu bilmektir.

Allah'a giden yollar nefesler sayısındadır. Arif için her yol Allah'a çıkar. Kaynakta isen kaybolmazsın. Yolların hepsinin birleşim noktası ve ortak ismi İslâm... İslâmî yaşam; bütün yolları *Hakk*'a ulaştırabilme sanatıdır.

Dışına çıkamazsın. Hayat nehrinin dışına çıkamazsın. Çünkü *La ilahe illaallah*, dışında bir yer yok demektir. Hep içindesin. *La ilahe illaallah*'ın bir dışı olduğunu düşünmen sadece senin yanılısamandır. O da asıl değil, aslın bir vechesini tarif içindir sadece.

Mürşit, Strateji Oluşturan Demektir. Şifacı Seni Hakka Uyumlar

Mürşit strateji oluşturan demektir. Senin zihnine oyunlar oynayarak seni zihinsizlik dünyasına, gizem içine intikal ettirir. Melamî mürşidi Gurdjieff talebelerine oyunlar oynardı. Bir talebe seçer, diğer talebeleri veya bir kısmı ile anlaşır, ona oyunlar oynardı. Tam o talebenin kızdığı, patlayacağı an, kurgu olduğunu açıklar ve “Kaybettin, kendini kaybettin, dışarıdan kumanda edildin” derdi. Doğaçlama, kendiliğinde olan oyunlardı bunlar.

Gizemin içine ancak böylelik duygusuyla girebilirsin. Arif anı seyreyler. Seyretmek böyleliklerdir. Kurgu içindeyiz ve bu oyunda kendimizi kaybediyoruz. Nesnelerde boğuluyoruz. *Ben*'i kaybediyoruz. Tüm ibadetler beni bulmak içindir. Mana dünyası şifa dünyasıdır. “Bize asılları, menbaları göster” diye yapılan duaların görüldüğü yuvadır öz ben.

Gurdjieff^[4] şöyle der: “İnsan çok sayıda ben sahibidir. Bunlardan her biri yönetimi ele aldığı anda kendinin asıl olduğunu, efendi olduğunu zanneder ve diğer benlere ait en ufak bilgisi olmaz. İnsanda bu ben değişimlerini kontrol edecek hiç bir şey yoktur. İnsan makine olan bu yapısını bu durumunu fark etmemekte, bilmemektedir. *Benler*, rastlantıların gücüyle veya mekanik olan dış dürtüler tarafından oluşturulmuştur ve tetiklenmektedir. Eğitim, taklit, okuma, dini dogmaya hapsedenler, sınıflar, gelenekler, yeni sloganların cazibesi dış tesirlerdendir. İnsanın bireyselliği yoktur. Kendini ben zanneden birçok benlere bölünmüştür”

İşte mürşit seni bu *benlerden* kurtarmak için o *benlerinle* aranda sorunlar çıkarır. Zaten

arifin bütünlüğünü gördüğünde sende bir sorun olduğunu anlarsın. O, benlerini öldürmeyecek (*dönüştürecek*), onların sahte olduğunu anlayacağın seviyede içlerine küçük küçük virüsler bırakacak.

Bunu sezen ego huzursuzlanır ve mürşidin tutumları onu sallamaya başlar. Mürşidin sohbeti sende rahatsızlık oluşturmaya başladıysa süreç başlamıştır. Mürşitle bu noktada güreş başlar. Kaçmazsan bu süreçte öğrenirsin. Bunlara karşı oluşturduğun her anti-virüs öz *beni* hatırlatır, ona saha açar. Bazı mürşitler vardır ki; bazısı *celali* ile bazısı *cemali* ile bazısı da *kemâli* ile verir. Bu senin bilincinin seviyesine ve mürşidin konumuna bağlı.

* * *

[4] George Ivanovitch Gurdjieff 1866 yılında Kafkasya'da fakir Rum bir babadan ve Ermeni bir anadan doğmuştur. Çocukluğu Kars'ta geçti. 1949 yılında Paris'te dünyaca ünlü bir öğretmen olarak vefat etti. Gurdjieff düşünce sistematiğini kurmadan önce bir gezgin olarak Hindistan, Tibet, Orta Asya, Anadolu, Ortadoğu ve Mısır'da hayatın sınırlarını öğrenmek üzere 20 yıllık bir arayış yolculuğuna çıktı. Hayat hikayesini içeren *Olağan Üstü İnsanlarla Görüşmeler* kitabında başından geçen bazı fantastik olayları anlatmıştır. 20 yıl süreyle, Orta Asya, Ortadoğu ve Afrika'nın bir çok bölgesini bir derviş gibi gezer, İslam tasavvufunu ve tarikatları inceler. Özellikle Şah-ı Nakşibendi'den ve Abdülkadir Geylani'den çok etkilenir. Sovyetler Birliği'nin kurulmasıyla Gurdjieff müritleriyle birlikte ülkeden kaçarak birçok Beyaz Rus gibi İstanbul'a göçtü. Gurdjieff asıl temasını insan yaşamının aslında bir uyku halinde geçtiği üzerine kurmuştur. Uyanmak için özel bir içsel çalışmaya girmesi gerekir. Sonucunda insan farkındalık ve daha yüksek bir şuur düzeyine ulaşır.

Mürşit Putlarını (Benlerini) Sana Kırdırandır

Sınırlı sorun içinde uğraşırken yavaş yavaş farkına varırsın. Sende paradokslar oluşturur. Aslında çelişki yok ama, zihinsel olarak baktığın için öyleymiş gibi görünür. Mürşit bu strateji ile putlarını (*benlerini*) sana kırdırır. Kendisi kırmaz, sana kırdırır. Yani onlarla yüzleşirsin. Beynin yıkanması (*arınması*) budur. Daha açık hale gelirsın. Yeni vizyon ile eski bildiklerin dökülür.

İnsan, buna ne oluyor dediği vakit...

Zilzal, 1-5

Toplum (*benler*) tarafından adın misyonere, sapıtmışa, şaşırılmışa çıkıyorsa... Seyre başlamışsındır.

Bil ki onların (benlerin) çoğuna uyacak olsan seni Allah (özben) yolundan saptırırlar.

En'am, 116

Nefislerine hoş gelen şeyler söylediğinde sorun yok ama, farklı açı yaptığında orada tehlike başlayabilir. Sen, yeni bir boyut kazandığında farklı görürsün. Kendine bile şaşırırsın bazen.

Öz *ben* sana hakim olduğunda O'nun işlerinin senden akışına şaşırırsın ve hatta korkabilirsin.

Oyundan, kurgudan kaçmaya karar verdiğin anlarda Hz. Peygamber'in (a.s m) "Korkma, Allah bizimle beraber" dediğini duyarsın. Arada keramet tarzı ilahî destekler gelir. Ayakların üstünde durmayı öğreniyorsun. Atalarının dinine, alışkanlıklarına dönmemen içindir bu hitap. Devamında sorgulamadan ön kabullerle aldığın verileri sorgulamaya başlarsın. Zaman içinde erir tüm bunlar, yani aslına döner.

Yoldan çıkmanızla ilgili olarak çevreniz dedikodulara başlamışsa, hayırlı olsun, yola girdiniz demektir. Arif seni toplumun yolundan çıkartır. Hakkın yoluna, *İlm-i Ledün*'e bağlar. Hayırlı olsun.

Sürü içindeysen de arif için sorun yoktur ancak, senin için olabilir. Çünkü uykuda ne yaparsan yap rüyadır. Rüyalarda bir açıdan varoluşsal düzlemde gereklidir. Ancak seni kesmeyebilir.

Zaten; "dediler ve demişler" sana yetmediğinde bir arifle karşılaşabilirsin.

Dönüşümün Sırrı Şeyleri Yerine Oturtmakla Mümkündür

Geçmiş veriler ve yeni olanlar arasındaki git-gel sende sorun haline gelirse paradoksun, gizemin içine girmektedir. Sanat ve oluş bu paradoks içinde kaybolmadan durabilmenle açılır. Maneviyat dalga üstünde sörf yapmak gibidir. Dalgayı alabora olmak için değil, sörf için kullanırsın. Paradoks bütünüdür kendisidir. Paradoks (*gizem*) içinde yaşamaya alışırsan, çelişki ortadan kalkar. Çelişki hapsinden çıkmış, özgür olmuştur. Yüzmeyi biliyorsan dalgalar seni alabora etmez, daha yükseğe çıkartır. Dünyadasın ama, bir o kadar da değilsin. Hiçbir şey sana zarar veremez. Her şey dostun olur. Zaten öyleydi. Gözlerin açıkken duvara çarpmazsın. Kapıyı bildiğin için oda seni rahatsız etmez, dilersen çıkabilirsin. Yani sen hayır üzere olduğun için her şey de hayra (*sana*) hizmet eder. Senden sadece hayır akar, razı olunma; makam ve meleklerin secdesi budur.

Celcelutiye'de "Zât-ı Ahmediyet sırrı ile artık yanlış yapmaktan korundum" manasına gelen bir beyit var. Zât-ı Ahmediyet (a.s.m); ehadiyetin idrakidir. Yaşanması da Muhammediyet'tir. Gökte (*ruhta*) Ahmet, yerde (*zihinde*) Muhammed (a.s.m)... Yanlış yapmaktan, düşmekten korunursun, çünkü artık görüyorsun. Dışarısi karanlık değildi. Gözlerinin üzerinde örtü vardı.

Bağışlık sistemin sağlıklıysa, hastalıklar sadece şifayı bilmen adına ön tanıtımdır. Bu noktada hastalıklar bağışıklık sistemini daha da güçlendirir. Anlayabilirsen; gazaplar rahmete döner.

Hadiste denilir ki: "Kula Allah musibet gönderir. Yani bir ok isabet eder. Kul onu anlarsa rahmete dönüşür. Anlamazsa gazap üstüne gazabı celbeder (çeker)"

Virüsler seni öldürmek için değil, gelişmen içindir. Anlayışın başlangıcı hüsn-ü zandır, sonrası ilim ve neticesi güvenmektir. Hayat demek, güven içinde yol almak demektir. Her şeyi kuşatana güven. *Hasbünallahu ve nimel vekil*. İşte "Şeytanım teslim oldu ve artık bana zarar vermiyor" dediği nokta burasıdır Hz. Muhammed'in (a.s.m)... Şeytanın sistemdeki yerini biliyorsun. Ne yapacağını; ne yapmayacağını, onu nasıl kullanacağını biliyorsun. Süleyman (a.s) bu sırla şeytan ve cinleri emrinde kullanıyordu.

Güvenmek iman demektir. İmanı olduğu için Allah katından ona ilim verildi. Ve bir kimseye Allah katından ilim verilmişse bu çok hayırlıdır. Allah katındaki ilimle şeytanın yerini anladı. Şeytanla savaşırsan ki, zaten amacı seni bu çelişkiye sokmak, zaman kaybedersin. Gölgeyi yok edemezsin, yüzünü güneşe dönersen gölge kendiliğinden yok olur. Dönüşümün sırrı, şeyleri yerine oturtmakla mümkündür.

Paradoks kaybolmaz, çelişkiler kaybolur. Çelişki paradoksa dönüşür. Hayat bununla devam eder. Hayat her an yeniden keşfedilmeyi bekleyen gizemdir (*gayba iman*). Keşif bitmez. Dış dünyayı, zıtlıkları, çeperi yok edemezsin. Yok etmeye çalışmak boşunadır.

Onlarsız hayat olmaz. Bilinmek ancak, zıtlıklar iledir. Ama merkezde durabilirsin. Yani onları aşabilirsin. Bu aşmak tekliğin deneyimidir ve bulmak budur.

O'ndan Geldiniz O'na Döneceksiniz

Hazine de, anahtar da sizsiniz. Onun için *Celcelutiye*'de, ilk babta; “Bismillah ile bismillah içindeki sırları keşfettim” der. Bismillah hem hazinedir, hem anahtar. Bu, özün öze olan seyridir. Anahtarı sadece samimi ve cesur olanlar alabilir. Onlar bulabilir.

Bir gün Nasreddin Hoca anahtarını kaybetmiş, arıyormuş. Yanına bir genç gelmiş: “Hoca ne yapıyorsun?” demiş. “Anahtarımı düşürdüm, onu arıyorum” Genç de; “Öyleyse birlikte arayalım” demiş. Saatlerce aramışlar, bulamamışlar. Sonra genç, Nasreddin Hoca'ya; “Hoca, anahtarı tam olarak nerede düşürdün?” diye sormuş. O da: “Ahırın içinde” demiş. Genç “Ee, o zaman neden dışarıda arıyoruz?” deyince, Hoca; “Ama ahır çok karanlık,” demiş.

Kendinle yüzleşmek gerçekliğe geçiştir. Bu olursa kapı açılır, içeri girebilirsin.

Dünyayı yok etme. Egoyu yok sayma. Zihni yok etme. Şeytanı yok sayma.

Sadece koordinatları *ihdinassıratel mustakim*'e ayarla, niyetle, nereden bakacağını bil. Şeytanın ihlaslı kullar üzerinde hiçbir tesiri yoktur.

Kur'an, Muhammed'in (a.s.m) kalbine sözsüz ve sessiz bir şekilde telkin ediliyordu. Vahiy; merkezin kendini türlü dillerle ifadesidir. En yüksek noktada bu peygamberlerle olmuştur.

Bilge kişi, gözle görülür bir ikilik ve paradoksal bütünlükle yaşar. O, enerji harcamadan hareket edebilir ve kelimeleri kullanmadan ders verebilir. Varlıkları sahiplenmeden besler. Çalışır fakat ödül için değil, yarışır fakat sonuç için değil.

Lao Tzu

Hakikat düzleminden kutuplara bakarsan; “Gözün bu gün demir gibi keskindir” ayetini duyarsın. Evet, üçüncü gözün açılması budur. Yoksa vizyon görmek değil. O, vizyonlarında illüzyon olduğunu anlamaktır üçüncü gözün açılımı. Üçüncü göz idrakin uyanmasıdır, doğuşudur.

Talebesi, Buddha'nın yanına gelmiş. “Efendim, meditasyonda iken cennetleri, köşkleri görüyorum bu dünyadakilerden daha da gerçekler, içlerindeyim” demiş. “Oradaki kokuları, tatları alıyorum. Erdim mi?” diye sormuş. Buddha; “Onları geç, yola devam et” demiş. Sonrasında bir gün; “Efendim cennetleri köşkleri geçtim. Sizi görüyorum” demiş. Buddha; “Ey mürid, keşif yolunda giderken beni görsen dahi öldür, onu da bırak, yoluna

devam et” demiş Buddha; “Dur sesini duyuncaya kadar devam et”

Öncesi Sonrası

Daha öncesi neydi? O kutup böyle diyor, bu kutup şöyle diyor. Oradan bakınca böyle, buradan bakınca öyle... O zaman “Herhalde bu böyledir” diyordun. Çıkarımlarla, zanlarla varlığı okuyordun ama, şimdi senin başına geliyor. Damdan düşen, acıyı yaşayan sensin. “Hamama giren terler” Bu bilgidir, ama şimdi hamama girdin ve terliyorsun.

* * *

Mürşit Sendeki Cebrail'i Uyandırandır

Hira'da Cebrail, Muhammed'i (a.s.m) sıkıca sardı ve "Oku" dedi. Bu, öğrenilebilir, bir yerlerden okunabilir ama, senin onun tarafından sıkılman yaşanılır bir şeydir. Gerçekçidir. İşte mürşit sendeki Cebrail'i uyandırır. Bil ki zihnine zahmet veren senin mürşidindir. Hızır (a.s) bir hayli zahmetliydi Musa (a.s) için. Yenilir yutulur lokma değildi. Tahkik-i imanın başlaması bununladır. Bu noktada başlar.

İsa (a.s); "Dar kapıdan girin çünkü hakikatin kapısı dardır" derken bunu kastediyordu. Tabii bu zahmetin sonu rahmettir. İçin rahat olsun. Başı zahmet sonu rahmet. Sonun rahmet olduğunu yaşayınca "Hamd olsun her hal için Allah'a" dersin. Lütfun da hoş imiş, kahrın da hoş... Evet Cebrail'in uyanışı kullî/bütüncül algının nazarıyla varlığa muhatabiyettir. Bu ise muhabbettir.

Hira'dan kendini atacak seviyeye geldi değil mi o iç yolculukta Hz. Muhammed (a.s.m)...

Ruhun Doğumu

Bütün zanlar, algılar kayboldu veya aslına döndü. Demek ki; kabz hali çözülmüştür ve beden doğal olarak direnir. İçerideki Hakikat-i İnsan'ın doğum sancısıdır kabz hali. Ruhun doğumu böyle bir doğumdur.

Mürşidin vasfı da dahil olmak üzere yaşadığınız seyirler, deneyimler için; tüm bunların adını koyamıyorsanız, bir türlü rahatlayamıyorsanız tam alıcı konumdasınızdır. Dönüşümün başlangıcı depresyondur. Eski kişiliğin ölmesidir. Acziyeti anlamanız içindir. Mağlubiyet bu yolda galibiyettir. Bittiğin anda kapılar açılır. *Ganiy* olanın kapısında vardır. Hoş geldin, Gözün aydın olsun. Anlamazsan, cehennem dahi lüzumsuz değil.

"Ey Rabbim, senin yardımın olmadan ben bir hiçim" Tam olarak derinden gelenle bir olursan, bunu söyleyebilirsin.

Ne kadar güzel, ne kadar yüce bunu hissetmek. Ne büyük bir zenginlik ve ne büyük bir güven:

"Senin Yardımın Olmadan Ben Bir Hiçim."

Bu, nasıl bir zenginlik, birliğin nasıl bir tezahürü, nasıl bir hissediş biliyor musunuz? Bu duygu nasıl bir gönülden çıkıyor hissediyor musunuz?

Varlık Bu Noktada Sende Tıkanır, Sistem Çöker

Devam edelim. Hayatı zihnin kalıpları, sınırları içine soktuğun an sistemi çökertirsin. Schrödinger'in kedisi ölü mü, canlı mı? Öyle değil mi? Şimdi düzenek ne diyor? Hem ölü,

hem de canlı. Çık bakalım işin içinden. Hem her yerde, hem de hiçbir yerde değil. Hem o, hem o...

İşte mürşit seni ne sağ kutupta, ne de sol kutupta bırakıyor. Sırrattan geçiş budur. Sağa yat düşersin. Sola yat yine düşersin. Peki nedir denge? *İhdinas-sıratel müstakim*'dir.

Hızır (a.s) orada mı bıraktı Musa'yı (a.s)? Üç deneyim ile sacayağı oluşturdu. Denge...

Yaşadığın deneyim sana öğretiyor. Diğerleri sadece oyuncu ve dahi her şey oyun içinde. Başrolde sen varsın. Aktör sensin ve dahi yönetmen de... Daha sonra izle filmi, "Oku kitabını" denilecek sonra.

Ama, hüküm veriyorsan o zaman yapacak çok bir şey yok. Üzerinde çalışamaz. Sınırladığın an bir şey yapılamaz. Evet, kelebeği tuttun ancak uçma fiilini ve güzelliği kaybettin. Tuttuğun noktada kanatları kırarsın. Artık o senin için sadece duvarda asılı duran kelebek. Daha ötesi olamaz. Tüm güzelliği duvardaki kelebeğe indirgemek intihar gibidir. Onda rüzgarla kanatların dansı yoktur, uçmadaki zarafeti göremezsin ve dönüşemezsin.

O zaman, "Hayat eşittir doğum ve ölüm..." dersiniz. İnce detaylar görünemez olur. "Hayat bu, başka ne ki..." dersiniz.

Göremezsiniz. Her şey bellidir sizin için ve bu hapistir. Gelişemezsiniz. Zihniniz gelişir ancak ruha dönüşemez. Her an yeni olanı, latîf olanı, incelikli olanı göremezsiniz. Yapacak pek bir şey yok sizin adınıza bela istemekten başka. Onu Mevlana der: "Hiçbir şey isteyemiyorsan bela iste" Belki vereni bulursun. Fakat şunu da bil ki; istesen de istemesen de bir gün o tavaya düşersin. Herkes bir şekilde düşüyor. Ama dışarı da kaçıyor.

Halbuki biraz bekle, sabret. Hatta tavanın tam orta yerine, en kızgın yerine git. İzin ver, en derindekiler çıksın. Dışarıya çıkınca kaybolduklarını, ağırlıklardan kurtulduğunu hissedeceksin. Şu anda ağırlık hissetmemen orada olmadıklarından değil. Çok fazla ağır oldukları için onları kanıksadın, alıştın ve hissetmiyorsun.

Tuttukça onları besliyorsun ve onların hakimiyeti altına giriyorsun. Miden bulanıyor ve kusmaktan korkuyorsun. Uygun bir yer bul ve kus. Kimsenin üstüne kusmana gerek yok. İbrahim ol, tek başına ateşe atla, ateş sana gül bahçesi olacak ve gül bahçesi olması oradan geçmeyle olur.

Ateşe atlamak yüzleşmektir. Çıkmasına izin vermektir.

Onun için İsa (a.s); "Yahya sizi su ile vaftiz etti. Ben ise ateşle arındıracağım" dedi.

Kırmadan dökmeden. Dağılmadan dağıtabilirsin.

"Bu da geçer *Ya Hu!*" "Görelim mevla neyler, neylerse güzel eyler" bilinci ile onlara

yaklaşırsan etkilerinden kurtulursun.

Bütünün hayrı var bunda. Çünkü sen olursan bütün oluşur. Bütün olursun. Onun için korkma, orada bile yalnız değilsin. Allah bizimle beraber her yerde, her zaman, her koşulda... Yeter ki; olmak adına, bütün adına olsun.

Aliyy ruhlar risk alabilir. Ve sen zincirleri tek tek kırmalısın. Büyük dönüşüm adına risk al, düşmekten değil; durmaktan kork!

Ruhsallık güveni değil, tehlikeyi sever. Riski sever, dönüşüm için risk almalısın. Onun için İsa (a.s) “Yeryüzüne selamet getirmeye geldiğimi sanmayın; ben selamet değil, kılınc getirmeye geldim. Çünkü ben adamla babasının, kızla anasının ve gelinle kaynanasının arasına ayrılık koymaya geldim ve adamın düşmanları kendi ev halkı olacaktır. Babayı ve anayı benden ziyade seven bana layık değildir. Oğul veya kızı benden ziyade seven bana layık değildir. Canını bulan onu zayî edecektir. Benim uğruma canını zay’eden O’nu bulacaktı” der.

Mutsuzluk değişimin, dönüşümün olmasına izin vermemen, yeni olana direnmendir. “İki günü eşit olan bizden değildir” Değişim yoksa alışveriş bitmiştir. İflas bir sonrasıdır. “Durmak, devrilmenin bir öncesidir” der Hz. Ali.

Mutsuzluk geçmişe tutunmaktır. Bırakmak dönüşümün olmasına izin vermedir. O zaman bir şeyler olabilir. Bir süreliğine bırak ve iç odana gir.

Memur memurdur. Ne uzar, ne kısalır. Ama tüccar, o başkadır. Batabilir de çıkabilir de... Risk var yani. O zaman hep uyanık olur. Memur tüccara göre daha dalgındır. Memurda giden gelen bellidir. Ama tüccarda her an herşey olabilir. Yükselme niyetiyle düşenlerin elinden Allah tutar. Korkma. Büyük dönüşüm adına risk al. “Ey oğul! Cesur ol. İmanın seni iyi etti” der İsa (a.s). İman cesarettir.

Kimin misafiri olduğunu anlayıncaya kadar. Kime gebe olduğunu bilinceye, hatta doğuruncaya kadar çalış. Deneyimle ve korkma. Allah seninle beraber.

Mağaradaki arkadaşına şöyle diyordu Muhammed (a.s.m): “Korkma, Allah bizimle beraber” Evet, Allah dostları için korku, üzüntü yoktur. Korkun ancak marifetullahla gider. İlim korkuyu yok eder, o zaman üzülmezsin. İstiklal Marşı ne ile başlıyor? Korkma!

Bunu iyi tefekkür et. Düşmekten değil, durmaktan kork. Aynı kalmaktan kork. Yoksa çok üzülürsün. Eğer güvenlik için kımıldamıyorsan elindeki de kaybedersin. Risale-i Nur’da; “En çok yaralananlar cepheden kaçanlardır” der. Elinizdekini işleme soktuysanız yani bilginizi, inancınızı hayatınızda işletiyorsanız size daha fazlası verilecek. Eğer var da onu işleme sokmadıysanız, verilmiş olanlar da alınacak.

İlim anlayışladır.

Hadis-i Şerif

An'layış 'Ân' İçinde Olmandır. Şifa Anlayanadır.

“Bu seyirde en basit şey can vermektir” derler.

Can vermek; “Git mücahit ol, Filistin’de öl” demek değildir. Can vermek, anlayışı doğurmaz. Allah katındaki ilme talipseniz anlayış gelir. Kendi kutsallığınızı bilmek, ilahî projeyi yürürlüğe sokmadır, ayırım hastalığından kurtulmaktır.

Anlayış içeriden yükselirken, bilgi dışarıdan verilir. Anlayış sana olandır. Bilgi ise sana eklenen... Anlayış senin meyve vermendir. İlimin meyvesi anlayıştır. “İlim anlayışladır” der Peygamber Efendimiz (a.s.m). Anlayış varsa ilim ilimdir.

Birilerinin yaptığı yanlış kabul etmek demek, onlara onay vermek değildir.

“Herşeyi sev derken, anla” der İsa (a.s). Ân içinde olursan anlarsın.

Birinci seviye için, başlangıç için şunu bilin: Bil ki, tesadüfen hiçbir şey olmuyor. İzn-i ilahî olmadan yaprak dahi kıvılcıkmıyor. Neye izin verdiyse hikmetsiz, anlamsız değildir.

Kızacağına, “Neden bu oldu? Hikmet noktasında, Allah’ın yaratımı noktasında neden böyle bir sahneyle muhatap oldum? Varlık bununla bana neyi imâ ediyor?” diye sor. Daha gerçekçi olur, daha çözüme yönelik olur.

Bunu anlarsan sonrasında bunları hard diske yazanın sen olduğunu anlarsın.

Başınıza ne geldi ise ellerinizle işlediklerinizden dolayıdır. Bununla beraber Allah çoğunu affeder.

Şura, 30

O zaman sorumluluğu üstünüze alırsınız, asıl problemin uykuda olduğunu rüya içinde olduğunu anlarsınız. Bunu bildiğinizde uyanmışsınızdır. Ve o zaman, artık hikmetini sorgulamayın çünkü, uyanmışsınızdır. Sorgulama, *bu da geçer ya hu* de. Dost olmak budur. Bu, başlangıçtır, tabii bir de ikinci seviyesi var bunun, ötesi bir nokta var.

Öteki nokta nedir? Onu sen bul. Sevgili olmak, habibim manasıdır. İkinci nokta kendiliğinden gelir. Bire yol açarsan senden doğar.

Zihin sakinleşirse ilham melekleri senin hakkını savunur, zihin devreye girerse kontak kesilir

Bir gün bir mecliste Hz. Ebu Bekir Efendimizi (r.a) birileri sürekli lafla, imayla incitiyorlardı. Hakaret seviyesine gelen, bir insanın kaldıramayacağı eleştirilerdi bunlar ve

Hız. Ebu Bekir (r.a) susuyordu. Peygamber Efendimiz (a.s.m) ise onları izliyordu. Bir ara Ebu Bekir (r.a) dayanamadı, cevap verdi. Hız. Peygamber (a.s.m) meclisi terk etti.

Hız. Ebu Bekir (r.a)'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu "Ne oldu Ey Allah'ın Resulü, yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Efendimiz (a.s.m) ise;

"Sustuğun zamanlarda zaten melekler onların kalplerine cevap veriyorlardı. Melekler onlara en güzel cevabı veriyorlardı. Onlar, içten içe kendilerinin ne kadar yanlış olduklarını anlıyorlardı. Fakat sen konuşunca melekler meclisi terk ettiler" dedi.

Zihin Devreye Girerse Kontak Kesilir.

"Birisi yüzüne vursa öteki tarafı çevir" der İsa (a.s). Zihne saçma gelir. "Birisi bana vuracak ve ben yüzümün öbür tarafını çevireceğim, Taif'te taşlanacağım hatta kanlara bulanacağım ve onları yok etme imkanım olmasına rağmen affedilmeleri için dua edeceğim. Hadi canım sen de!" der zihin, "Mantık bunun neresinde?"

Birisi yüzüne vurursa öteki tarafı çevir. Ancak arifler icab ederse yapabilir bunu.

Şimdi bu davranışla karşıdaki adamı nasıl bir çelişki içine düşürüyorsunuz biliyor musunuz? Zihin etkiye tepki gösterir. Alışmıştır bu yöntemle. Zihin bu hali ile robottur ama, siz o etkiye tepkisiz etki, zihinsiz tepki gösterebilirseniz karşıdaki zihin boşluğa düşer. Zihinsiz tepki, tepki değildir. Karşı egonun boşluk içine düşmesidir. Anlam verememesidir. Şimdiki halinle ve şu anda öğrendiğin bilgiyle bunu uygulama, kaldıramazsın çünkü. Bu, belli haller içinde icab ederse kendiliğinden açığa çıkar.

Merkez bilinç en uygun olan tepkiyi veya tepkisizliği verir. Merkeze ait her tutum karşıdaki için şifadır. O tokattan daha şiddetli bir tokattır bu. Burada kastedilen şey anladığın anlamda tokat değil. Düşünsenize Ebu Cehil'in halini... Gidiyor Hız. Muhammed'e (a.s.m) ve "Sen ne kadar çirkinsin!" diyor. Hız. Peygamber'de (a.s.m) diyor ki; "Doğrusun"

Adamın durumunu, nasıl tosladığını düşünebiliyor musunuz? "Bir saniye, ben seninle dalaşmaya gelmiştim ama sen kolumu, kanadımı kırdın" Hani etkiye tepki?

Maç başlamadan bitti. O öğrenmek için gelmemiştir. İnattı onunkisi. Biliyordu ne kadar güzel olduğunu.

Sana atılan tokat, sorulan bir sorudur sadece. O sana soru soruyor. Onun iletişim dili o. Sen de ona tokat atarsan onu o yöntemden çıkartamazsın. Onu *aştırtaamazsın*. Oraya daha çok tutunur. Öbür yanağını çevirmekle karşıdakini zihinsizlik içine çekmek için sadece bir yöntem uyguluyor. Adam anlam veremiyor. "Nasıl olur yani, şimdi ben ona vurdum ama,

o bana vurmuyor. Hatta diğer yanağını çeviriyor” Anlam veremiyor. Başka bir şey var. Zihin olayı çözemiyor ve kendini iptal ediyor. Hz. Ali (r.a)’nın müşriki tam öldürecekken, adamın tükürmesi üzerine onu öldürmeyip serbest bırakması gibi.

Hz. Muhammed (a.s.m) Ebu Cehil’e yetmiş defa tebliğe gitmiş ki, onlar ne hakaretler etmiş, neler yapmışlar Efendimiz’e (a.s.m)... Yine de hepsini de affetmiş. Böyle de sen bir kere gitmediğin adamları ipe çekersen o zaman kendini asmış, yok etmiş olursun.

Tabii ki kolay değil canı vermek. İşte; canını vermek, bunu uygulamak bütünün hayrı adına bazen kendi hakkından vazgeçebilme cesaretidir.

Hiçbir şeyin boşuna olmadığını her şeyin ilahî bilinçle, izinle, hikmetle olduğunun hissedilmesidir bu. Bunu canını en fazla yakan olaylarda anlayabilirsin. Eğer ıskalamazsan. Çünkü bizzat içinde yaşanmaktadır, gerçekçidir, öğreticidir.

O takva sahipleri ki, bollukta da darlıkta da Allah için harcarlar; öfkelerini yutarlar ve insanları affederler. Allah da güzel davranışta bulunanları sever.

Âl-i İmrân, 134

Onlar, bollukta da darlıkta da Allah için harcarlar. Tüm fiillerin perde arkasını görürler. Ve işleri Allah’tan başkasına nispet etme şirkinden sakınırlar. Öfkelerini yutarlar. Bu yüzden kendilerine işlenen bir suçu Allah’ın bir fiili olarak görürler ve buna itiraz etmezler. İnsanları affederler.

Günah ve Sevabın Ötesindeki Hayat

Allah güzel (*öğretici-uyandırıcı*) davranışta bulunanları sever. Güzel davranış seni ve senin elinle karşıdakini, varlık döngüsü içine ileten davranıştır. Bunun sonucu olarak günah ve sevabın ötesindeki hayatta yaşarsın. Cennet ve cehennem ötesidir. Onun için korkmadan sorgula. Dönüşüm adına en basit şey ölümü göze almaktır. Ve bil ki olursan, bir daha ölmezsin. Olmayı öyle bir iste ki, sorular orada kaybolsun. Deneyim içinde soru kalır mı? Kalmaz. Çünkü; artık biliyorsun.

Tao ile yekvücut olmak isteyen, tüm varlıklara kucak açmalıdır. Tüm varlıklara kucak açmak kişinin yaşayan veya ölü, şekilli veya şekilsiz herhangi bir şeye ya da düşünceye, hiçbir öfke ya da karşı çıkış göstermemesi demektir.

Kabul etmek Tao’nun en önemli kuralıdır. Tüm varlıkları kucaklamak yaşam ve ölüm konusunda ayırım kavramından uzak tutmak demektir. Ayırım Tao’nun doğasına aykırıdır. Husûmetten ve ayrımcılıktan uzak olan kişi her şeyle uyumlu bir bütünün içine girer.

Ne diyor burada, neyi anlatıyor? Alemlere rahmet olarak gelen Muhammedî bilinci

tanımlıyor. Muhammedî bilinç her âlemi mübarekliyor. Her âlemi kutsuyor.

Şunu derim ki, Peygamberimiz'in (a.s.m) Ebu Cehil'e olan *şefkati* Ebu Bekir (r.a) olan şefkatinden az değildi. Çünkü O alemlere rahmetti.

Onun için Hz. İsa (a.s) der ki; "Size, komşunu sevecek düşmanından nefret edeceksin denildiğini işittiniz. Fakat ben size derim; düşmanlarınızı da sevin, size eza edenler için de dua edin ki, gerçek anlamda kul olasınız. Zira O, güneşini kötülerin ve iyilerin üzerine doğurur ve salih olanlar ile olmayanlar üzerine yağmur yağdırır"

Sadece sizi sevenleri severseniz ne karşılığınız olur. Diğerleri de öyle yapmıyor mu? Sadece kardeşini selamlarsan fazladan ne yapmış olursun? Putperestler de öyle yapmıyor mu? Bundan dolayı siz kâmil olun.

* * *

Zihin Rahatsız Oluyorsa Gerçekçi Sorgulama Başlamıştır

Bazı yerlerde dersler veriyorum. Bu bahsettiğim yerlerde Hz. Muhammed'den (a.s.m), namazdan bahsetmem bazılarını rahatsız ediyor. Sadece bizi sevenleri sevdiğimizde ve sevmeyenleri sevmediğimizde Peygamberimiz'den (a.s.m) rahatsız olanlardan ne farkımız kalıyor? Senin doğru olman, onların yanlış olması mı? Evet, sen doğrusun, onlar yanlış. Böyle bir ifade sizi hemen rahatlatır. Ama orada doğsaydınız ve burayı bilmeseydiniz bu sefer, "Muhammed'den çok bahsediyorsunuz, rahatsız oldum" diyecektiniz

Senin onlar hakkında söylediğinin aynısını onlar da senin için söylüyor. Şüphe duyman, rahatsız olman Hz. Muhammed'i (a.s.m) bilmediğini, *kurumlarının* telkinlerini tekrar ettiğini gösterir. Bilenin şüphesi olmaz.

Anne karnı mı doğru, yoksa bu dünya mı? Bunun doğrulukla yanlışlıkla bir ilgisi yok. İsa (a.s) anne karnındaki Musa (a.s)'dır. Musa ise doğmuş İsa'dır. Hz. Muhammed (a.s.m) anne karnından da, dünyadan da geçmiş kuşatıcı bilinçtir. Dünyalar çeşit çeşit olduğu için o âlemin temsilcileri üstünden tek olan hakikati anlamaya çalışıyoruz.

İster *Allah* deyin, ister *Rahman*... Bütün güzel isimler O'na aittir.

Kurumsal ve Zihinsel Fanatiklik Anlamamaktır. "Ama Kur'an'da Öyle Yazmıyor ki!.."

İçinizde şüphe varsa rahatsız olursunuz. Bu, gayet normal. Şüpheyi samimi, cesur adımlarla ilimle aşarsınız. Dersler rahattır. Ancak bu rahatlıkta sen rahatsız olursun. Sende varolan ama, kendine bile itiraf edemediğin korktuğun soruları ve alışık olmadığın cevapları duymak, seni dışarı çıkarmak, yani sorgulamaya götürmek içindir.

Derslere ilk gelenlere; "Cehenneme hoş geldiniz" derim. Zihin için burası cehennemdir. Cehennem anlaşılırsa oradan cennet doğar. Cehennemden anlayışla çıkarsın. Tohumu açan iksirdir bu. Ancak samimi olanlara açılır. Zihin tabii ki rahatsız olacak. Fanatik bir müslümanın aslında Müslümanlıkla ilgili şüpheleri vardır. Fanatik asabidir. Tek gerçekliğin kendisi olmasını ister.

Nefsini ilah edineni gördün mü?

Furkan, 43

Kendi gerçekliğine tutunmuştur. Başka bir şey duymaya, ezberi dışında bir şey işitmeye tahammülü yoktur. Söylenenler üç aşağı beş yukarı aynı olsa da.

"Ama Kur'an'da öyle yazmıyor ki!"

Kur'an'da her şey yazıyor da sen görüyor musun? Sen *Kur'anlaşmadan* Kur'an'da ne

yazdığını bilemezsin. Tüm varlığı kendi gerçekliğine, kendi algısına indirgemeye çalışana *Bütün* ağır bir fatura keser. Kestiği fatura fanatikliktir, asabiyettir. Savaşlar bunun sonucudur.

Fanatiğin kendi yolundan başka tutunacak dalı yoktur. Amacı diğerine bir şey kanıtlamak değildir. İnanıldığını kendine kanıtlamaya çalışır. Kendini anlamadan diğerini anlayamazsın. Bahaeddin Sağlam Hoca öyle derdi. Senin elinde bir parça altın var, onun elinde de var. Ve sen onun elindekine söversen bu kendi elindekinin ne olduğunu senin bilmediğini gösterir. Bütünü bildiğinizde fanatik olamazsınız.

Güneşi bilersen kırmızıya kıyamazsın. Sadece kızmış gibi yapabilirsiniz ama, gerçekten kıyamazsınız. Yeşil için de öyledir. Mesele yeşil-kırmızı meselesi değildir. Mesela, yeşil renk size daha anlaşılır geliyor. Çünkü çevreniz bu renk ile dolu ama, bu dersin duası sizde güneşin doğmasıdır ve bütün renklerin güneşin doğası olduğunu bilmenizdir. O zaman kırmızıyı da anlarsınız; kendinizi ancak o zaman sevebilirsiniz, bütün hissedersiniz. Yeşili daha iyi bilirsiniz. Kırmızıyı da bilirsiniz.

Zikretmeyen hiçbir şey yok. Her şey zikirde. Ebu Cehil olmasaydı Ebu Bekir'i bilemeyecektiniz. Fotoğrafın negatifi gibidir. O olmasaydı diğeri de olmayacaktı. *Amak-ı Hayal*'de "Önce kabul et" dediği, bu doğmuş (*güneş*) bilincin ürünüdür.

Bu Yol Dinle Özgürleşme Yoludur

Cesur ol, yani yüzleş; kurumlarınla, kendinle yüzleş. Aynanın karşısına geç ve korku dolu şüphe içindeki gözlerinin içine bak. İçinde bastırıldığın çocuğu ve aslında sevmek zorunda kaldığın, evet, anlamadığın, korktuğun ve sevmek zorunda kaldığın tanrılarına bak. Mecbursun. Aidiyete ihtiyaç duyuyorsun ama, gerçek dua ve samimiyet yoksa o zaman sadece korkarsın ve elinde tuttuğun sadece o olduğu için senden onu alacak herşeyden de korkarsın. Korkunu senden alacak olandan da korkarsın.

Öyle söylüyorum, oralardan sıkılan ve rahatsız olanlar, bıkmışlar gelsin. Din ile özgürleşme yoludur *Celcelutiye*. Bu dersin mürşididir. *Ali* kapısıdır. Sen camiinde, kilisende, havranda rahatsan; gittiğin yolda eminsen sana sözüm yok. Bu dersler sana göre değil. Yolun açık olsun. Bu dersler askıda kalanlara, yolu bulamayanlara, özel veya sezinleyip de yaşamaya cesareti olmayanlara...

Eyüp'te de Taksim'de de rahatsızsan, ikisinde de yapamıyorsan o zaman bu dem sana ikisinde de rahat olmayı öğretir. Sorun mekanlarda değil bilinçte. "Her nereye dönerseniz onun yüzü oradadır" Zamandan ve mekandan böylelikle etkilenmezsin, perde-i gayb açık olsa da kapalı olsa da senin için fark etmez.

Acın varsa, çıkmaza girdiyse bu derslere gel. Derdin *olmaksa*, o zaman alabilir...

Kelimelere Değil; Hissettiğinize Bakın

Acı yoksa tatlı da yok. Bir kere acının tatlıyı doğurduğunu anlarsan ikisinden de geçer, kaynağa düşersin. Muhammedî olmak budur.

İlerlemek salt *celal* ile değil, salt *cemal* ile de değil, *kemâl* iledir. Muhammed (a.s.m), İsa (a.s), Musa (a.s) hepsi ve her şey sadece hakikatin yansıması ve hepsi birer mertebedir, basamaktır. Kelimelerden daha çok hissettiğinize bakın, kelimeler yanıltıcıdır.

Yahudi ya da Hıristiyan olun ki; doğru yolu bulasınız, dediler. De ki: “Hayır! Biz hanif olan İbrahim’in dinine uyarız. O müşriklerden değildi. Biz, Allah’a ve bize indirilene; İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a, Yakub’a ve Esbat’a indirilene, Musa’ya ve İsa’ya verilenlere, Rableri tarafından diğer Nebilere verilenlere, onlardan hiçbiri arasında fark gözetmeksizin inandık ve biz sadece Allah’a teslim olduk” deyin.

Bakara, 136

Yahudi ya da hıristiyan olun. Kendi diniyle perdelenen herkes, başkasının değil sadece kendi dininin hak olduğunu sanır. Mutlak hidayet bütün dinleri kapsayan ve her türlü perdeyi kaldıran tevhidir.

“Biz Allah’a iman ettik” deyin. Onlardan hiç biri arasında fark gözetmeyiz. Bazısının dinini olumsuzlayıp iptal ederken, bazısının dinini ispat edip hakikat olduğunu söylemeyiz. Aksine hepsinin hak üzere birleştikleri, tevhidde ittifak ettiklerini söylüyoruz. Tevhid tümünü içerir ve hepsini kabul eder.

Eğer kişi tevhidî anlar ve yaşarsa dosdoğru yolu bulmuş olur. Yani bütünün yoluna girmiş olur. Ancak anlamazsa yani, dönerse hidayet bir parçasını benimser ve tevhidten ayrılır.

Allah’ın rengiyle boyandık. Allah’tan daha güzel rengi kim verebilir? Biz ancak ona kulluk ederiz.

Bakara, 138

Her inanç ve mezhebin mensubunun içi inancının, dininin ve mezhebinin rengiyle boyanmıştır. Kendi imamlarının ve kurumlarının boyasıyla şekillenir ve mezheplerini sürdürürler. Filozof akıl rengiyle boyanmıştır. Heva ve heveslerinin peşinde gidenler nefsin arzu rengiyle boyanmışlardır. Ancak tevhid ehli sadece *tevhid rengiyle* boyanmıştır.

Şifa sanatı buradan tezahür eder ve sen kendinin doktoru olmalısın. Duan Allah tarafından verilecek ilim olursa bunun sonucunda anlayış (*irfan*) verilir.

Dua-İlim-Anlayış Şifacının Sac Ayağıdır

Bunun üstünden yapar operasyonu.

“İlmine irfan isteyen gelsin” der Niyazi Mısri...

İsa (a.s) ve Fatıma (r.a) kanalından gelir şifa. O sonraki mesele...

Sende güvensizlik hastalığı var; adı imansızlıktır. Malum iman, emin aynı köktendir. Özgüven olmaması özü bilmemektir. Kendini bilmeyen hakkı bilemez. Hakkı bilmeyense yetimdir.

Formül şudur: Nefsini bilen Rabbini bilir. Merkezle bağı kurup birliği deneyimleyen ve bunu kendinde serimleyen, hatta buradan strateji oluşturup diğerlerine ışık tutan kişi hakikatinde şifacıdır.

Şifacı veya simyacı bir şeyin, her şeyle bağlantısını kurup yaşama dair oyunu kurallarına göre oynayabilen ve oynatan kişidir. Diğer açıdan bir şey içinde her şeyi gören kişidir. Dikkat edin! Sadece oynamıyor, oynatıyor da. Bir tür yönetmen gibi. Ama aynı zamanda bir oyuncu da.

Zaten halifelik sırrını anlayanlar yönetmen-oyunculardır. Hem yazarlar, hem oynarlar. Hz. Şah-ı Geylanî der ki; Allah'ın *Celali* ve *Cemali* benim nazımladır. Kim bendeki bu kudreti bilir de benimle rabıta kurmazsa iki elim haşırde yakasında olsun.

Şah-ı Geylanî nasıl bir noktadan varlık okuması yapabiliyor ki, neye talip olmuş veya neyi bilmiş ki kumanda eline verilmiş. İnsan-ı kâmil gönlündeki kumandayla alemleri kanal kanal gezer ve gezdirir.

Ey Gavs. Bizim nebi (peygamber) ve resullerden (habercilerden) başka bir takım kullarımız vardır ki, onların durumundan ne dünya halkı, ne ahiret halkı, ne cennet ehli, ne cehennem ehlinden bir kimse ve ne de bir melek haberli değildir. Onları cennet, cehennem, sevap, günah, huriler, köşkler, gılman ve köleler için de yaratmadık. Her ne kadar tanıyıp bilmese de, onların dünyada varlığına inananlara ne mutlu.

İlâhi İhsan

Simyacı Ene'yi Yırtıp Hüve'yi Gösterendir

Elmasın ve kömürün özü karbondur. Elması kömürden ayıran dizilimdeki farklılıktır. DNA'da da öyledir. Dört tane harften tüm kainattaki biyolojik hayatın kitabı yazılıyor. Dizilimdeki farklılık sayesinde binbir renk, görkem, sanat açığa çıkıyor. Bu kadar basit, bu

kadar komplike... Müthiş bir mühendislik... İhtişama, dansa, aşka bakar mısınız?

Şifacı, ilkeleri yani esmaları ruh, beden, zihin düzleminde gösterebilir. O zaman orada esmaların hüsnalığını seyretmiş oluyoruz. Bir şeyin hüsna olması yani sanat, estetik, güzellik; ondaki uyumdan, ahenkten neşet eder.

* * *

Tevhid Tohumunun Meyvesi İnsan-ı Kâmindir

Ruh, beden ve zihin birlikteliğini senkronize edebilmesi şifacının en temel niteliğidir. Aynı ayrı çalışan birimleri (*kanal-enerjileri*) birbirine uyumlar. Bir tür akort çeker. Bunu ayrıca yapmaz, bu iş için ayrıca bir çaba harcamaz, zaten her daim o halde olduğu için bu hal ondan sana akar. O sana ayrıca bir şey yapmaz. Sen onun alanına, aurasına^[5], nazarına girince nasibin varsa, sana bir şey olur. Yoksa o yapmaz. Hoş dilerse yapar da sen alabilirsen. Himmet budur, nasiptir.

Hani derler ya, mürşit gökyüzünü gösterebilir. Yıldızları görmek sana aittir. Kendi yıldızını seyredebilirsin. Birisi bir vakit birini bir mürşide götürmüş. “Bana büyü mü yaptı?” diye sormuş. “Hayır, sen büyülendin, o büyücü değil” denmiş ona. “Sana birşey oldu, o sana birşey yapmadı”

Bizi denge yolundan ayırma: *İhdinas sıratel mustakim*. Ruh, beden, zihin... Birey, aile, toplum gibi düşün. Bunların hepsi uyum içinde olursa Cennet olur. Cennet bu psikolojik halin adıdır.

Varlıkla tanışmak, buluşmak istiyorsanız sacayağını kurmanız, dengeyi oluşturmanız lazım. *Rahman* ve *Rahim* olarak görülen ana sütunları Allah ismiyle ifade edilen birleştirici güçle mayalarsanız, (*kemâle getirirseniz*) bir ederseniz orada gözü, yani özü keşfedersiniz.

Üçüncü Göz, Şifanın Nazar Kanalıdır

Üçgen içindeki göz neyi sembolize eder? Üçgenin alt iki kısımda *Celal* ve *Cemal* var. Tepede ise *Kemâl*... Yani ikilikler ancak birlikle anlaşılır. İkilikle şeyleri bilirsin. Her şey zıddı ile bilinir ama, birlikle idrak edersin. İki göz, beyinde bir görüyor. Birleştirmek, bağı kurmak. “Salâtı ikame edin /Namazı kılın” deniliyor, yani bağı kurun.

Beden-zihin: ruhta

dua-ilm: idrakte

birlik-ikilik: teklikte kemâle gelirse,

orada aydınlanır nura gark olursun.

İşte bu manaların gerçekliğini nefsinde açmak, yani sağlamasını bizzat senin yapıp, deneyim noktasında da bu farkındalığı yaşamak, nurlanmak; bu göz ile temsil edilir. İsa (a.s)’ın “Tekrardan bebek gibi olmadıkça, Allah’ın melekûtuna giremezsiniz” dediği noktadır bu. Tavaf yapmayı düşünün. Yedi kat âlemi kendinde dürmüş, içine almış veya

oralardan geçmiş olarak sırlıyorsun seyrini. Sonrasında içeri girmeye hak kazanıyorsun. Nereye peki? Gözün içindeki bebeğe yani beyne...

Şifanın Ruhlara Gelişi Ali Kapısından

Celcelutiye, Kâbe içinde yazılmıştır. Muhammed (a.s.m) kanalından Ali (r.a)'ye gelmiştir. Ali orada doğmuştur. Aslı oradadır ve oradandır. Şifa o nazarla gelir ruhlara.

Kur'an'dan öyle birşey indiriyoruz ki, o müminler için şifa ve rahmettir; zalimlerin ise yalnızca ziyanını artırır.

İsra, 82

Ehl-i beyt şifadır. Kur'an diyor, "Gizli olan şeyleri, fark edemedikleri istidatlarını tafsilatlı ve açık olarak indiriyoruz ki; gayba iman eden istidat sahiplerinde cehalet, şüphe, nifak, kalp körlüğü gibi hastalıklar kalmasin, arınmış olsunlar. Allah irfan ve hikmetle onları şifalandırır" *Celcelutiye*'ye hazırlık için abdest ilim suyuyla alınır, oranın ezanını kavramlar oluşturur. Orası rafine bir alandır. Oraya girerken anlayışı düzeltmek, enerjiyi dengelemek gerekiyor.

Öznenen çıkan ve nesneye yansıyan özne (*ben*), nesne ile özdeşleşmeden onun üstünden akararak ilk çıkıştaki saf haliyle yeniden özneye dönerse (*180 derece*), o zaman varacağı yer sadece özne olmuyor. Özne üstünden tanık olana sığıyor. Başlangıç ve sonun ayrılığı ortadan kalkıyor ve ayrı gibi görünen birlerin birlikteliğini, aralarındaki ilişkiyi görüyorsunuz.

İşte bunu gören İslâm oldu!.. Bu, bizim anladığımız manadaki gözle değil; üçgen içindeki gözle yani gönül gözüyle, anlayış gözüyle görülür.

Mevlana, "Oğlum odadaki testi getir" demiş. Çocuk odaya gitmiş, bakmış iki tane testi var. "Baba hangisini getireyim?" deyince, "Orada bir testi var, senin şaşkınlık bakışın onu sana iki gösteriyor," demiş.

Görüşün, anlayışındır. Görememiş orada bir testi olduğunu. Kötü veya iyi haber yoktur, sadece haber vardır. Testiler yok sadece testi var.

Zıtların üstüne çıkıp orada tanıklığı deneyimleyen Hz. İsa (a.s) öyle diyor: "Başlangıç ve son benim"

Müşahede düzleminden görünce, kendiliğinden *enel hak* dersin.

Öyle diyor, "alfa ve omega benim" Yani bunları birledim. Ondan geldim ve ona döndüm. Ölmeden önce öldüm, ölümü yendim.

Bu seyre şahit olan Hz. Muhammed'de (a.s.m) aynısını söylüyor: "Adem toprakla çamur

arasındaydı, ben peygamberdim” diyor.

“Nasıl?”, diyor zihin. “Ama Adem Muhammed’den (a.s.m) önce... Hani ilk peygamber Adem’di?

Cevap ne olmalı?..

Muhammed (a.s.m) zaman ve mekan ötesinden, özne ve nesne ötesinden haber veriyor. Bu noktadan sonra beden-ruh, dünya-ahiret, kadın-erkek gibi ayrımlar kaybolur. Bunlar birbiri içindedir, akışkandır. Beden ruhun, ruh bedeninin içinde iş görür. Ve ikiside; bir içindeki görünüm olur.

Onun için Hz. Muhammed’in (a.s.m) miracı aynı zamanda bedenen de oldu. Onun bedeni de ruhlaştı. Beden görünen ruhtur, ruh ise görünmeyen bedendir. Beden ve ruh, *birin* ilgili düzlemdeki açılımıdır.

Benliğini yok edebilir misin?

Benlik ve başkaları düşüncesinden vazgeçebilir misin?

Dişi ve erkek, kısa ve uzun, hayat ve ölüm kavramlarını bir kenara atabilir misin?

Şüphe ve panik olmaksızın Tao’yu benimseyebilir misin?

Bunları bir kenara atarsan, mükemmel birlik merkezine ulaşabilirsin. Yol boyunca birliği apayrı, yüce *aşkın* olarak düşünmekten kaçın.

Çünkü *O* birliktir; bütün bunların ötesindedir. *O* sadece doğrudan, esaslı tam bir hakikattir.

Hakikat asla rüçû, kaynağa dönüş demek. Din ise bunu yolu... *O* zaman eşyanın hakikatini görürsün. Aliyy (*ulvi*) yüce bir mana doğar.

Put kırıcı Hz. Ali (r.a); “Size öyle şeyler söylerim ki, bu şeriat kılıcıyla başımı vurusunuz” diyor. Görüyor musunuz? Daha önceki alışkanlıklarınızın ötesinde bir durum, onlardan farklı bir konum.

Mevlana hep der; “Sözü burada kesmek gerek, bundan sonrası başımızı vurdurur” Damarda akan kan abdesti bozmaz ama, dışarı çıkarsa abdest bozar.

Bazı sözler ve deneyimler işte o cinstendir. Ve insan onlarla ilgili sakin olmaz. Panik olur, şüphe duyar.

Hülasa; gölgeyi yok etmek, zamlardan kurtulup sekine için yüzünü güneşe dönmek yeterli. Zaten maneviyat bu 180 derece dönüşün adıdır. Namazda da, tekbir alırken de, son selam verirken de bunu yapıyoruz, değil mi?

Ellerimizin tersi ile dünyamızı arkaya atıyoruz. Ve elimizin içini, kalbimizi ona açıyoruz. Bu dünya zihnimizdir. Geçmiş ve gelecektir. Yani sınırlı, fanî, rüya olanlardır. Elimizi,

kalbimizi açarak “Allah-u ekber” diyoruz. Sen “Allahu ekber” de; ruh (*rüzgar*) gelir, nefes gelir. Hadiste onun için; “Sıkıldığınızda veya sıkıştığınızda Allah-u ekber deyin, rahatlarsınız” deniliyor.

Zanlar ve Nesnelere İçinde Boğulduklarıdır

Gördüklerin semboldür, rüyadır. Aslına dönüştürülmeyi, tevili bekler. İmtihan bu anlamıyla *şeyleri* tevil etme, aslına dönüştürme sürecidir. Üst bilinçle bakmazsan, dönüşmez içinde tıkanır kalırsın. Allah-u ekber *kabını* genişletir.

Nesne sadece mal ve mülk değil. Cennetler de, huriler de, vesaire de nesnedir. Hatta daha güçlü nesnelere. Daha ağır imtihanlardır. Fark edilip terk edilmesi daha zordur.

Her şey fanidir, onun yüzü (zâtı) müstesna.

Kasas, 88

O zaman dikkatli ol. Allah'tan başka ilahlara, tanrıya tapıp yalvarma. Gözünü kalbini meylettirme. *Merkeze* odaklan.

Maddî nesnelere terk etmek kolaydır. Ama manevî nesnelere terk etmek kolay mıdır? Maddenin sizden düşmesi kolaydır. Hatta maddeyi siz bırakırsınız. Peki neden? Öteki tarafta daha iyisi verilecek de ondan. Ticarî olarak, zihnî olarak mantıklı... “O zaman buradakilere neden bakayım?” diye düşünür insan. Bırakın buradakileri öteye bakın...

Tüm mesele krallığı da terk etmektir. “Sultan bir peygamber mi, yoksa kul bir peygamber mi olmak istersin?” diye sormuş Allah-u Teala Hz. Cebrail vasıtasıyla Muhammed'e (a.s.m). O da (a.s.m) kul peygamberi olmayı tercih etmiş.

Ey Gavs. Bize kavuşmak isteyenler fakrı, yani boşluğu, yokluğu ve hiçliği arzuladılar; tüm isteklerinden geçsinler. Hatta bu yolda, istememeyi istemek bile bir istektir. Ve bu bile istenemez. Böylece fakrın fakrına, ondan sonra da fakrın fakrından fakra ersinler.

Bu şekilde fakr tamam olunca artık onlar yok, ancak biz varız. “Sen bundan gaflette (habersiz) idin. İşte senden perdeni kaldırdık” denir ayette. Çünkü fakirlik (hiçlik, belirmemişlik) tamam olunca; O Allah'tır.

İlâhi İhsan

“Cennet cennet dedikleri, birkaç köşk, birkaç huri”

Biliyorsunuz işte Yunus'un dizelerini. “Dileyene ver sen ânı (onları), bana seni gerek seni” diyor.

Senin dileğin kim? Cennet mi, huri mi, gılman mı?

Sensin Rabbim...

İhlas, İçinde Kaybolduğundur

Biliyorsunuz fırçalamaz ve kalıntılarından kurtulmazsanız, çikolata dişleri çürütür. Ve dişler rüyada kalbi sembolize ederken; çikolata geçici zevkleri sembolize eder. Sendeki bu cennet, sevap kazanma hırsı kalbinde tortu oluşturur ve seni öldürür. İhlashlı amel içinde Hakk'tan başka bir şey yok. Ne demek bu? Senden akıyor. İhlas öyledir ki, içinde kaybolduğun bir eylemdir.

Öyle bir amel ki

Şeytan bilmez ki boza

Melek bilmez ki yaza

Kul da bilmez ki onunla Allah'a nazlana

Şaban-ı Veli hazretlerinin dediği gibi, “Ben rabbimle sohbetleyim, halk beni vaaz veriyorum sanıyor” Şaban-ı Veli derdiyle dertleşiyor. O Hakk ile sohbetleyken yanındaysan ondan sen de istifade edersin. Söylediği kendinedir. Üstad Said Nursi kendisiyle sohbettedir. Kendisi için yazmıştır tüm eserlerini. Ondan sen okursun.

Kendinden kendine seyrin adıdır *ihlas*. İçinde bir amaç, bir beklenti yok. *An*'da olandır. Olmasına izin vermendir *ihlas*. Kendine ait bir düşünce, bir menfaat yok burada.

Çiçeğin koku vermek için ayrıca bir çabası yoktur. Olgunlaşınca zaten kokuyu verecektir. Koku onun özüdür, doğasıdır. Özünle, doğanla yaptığın eylemdir *ihlas*. Sen yokken yaptığın işin adıdır. İçinde kaybolma halidir. Yapılan işin kemâlini bulmasıdır.

Sen, özünde kemâldesin, kayıptasın. Maneviyat senin özün, zaten manevin. Sen zaten kabul edilmiş olduğunu bilirsen, ilimle kemâlatı anlarsan şüphesiz ve paniksiz yaşarsın. İhlas budur. İhlas kendinizi bulmaktır. Böylelikle tam olursunuz. Varlık organik bir bütünlüktür ve o sizden akar. İhlas, varlığın varoluş olarak sizden akmasıdır. Yoksa mekaniklikten bahsetmiyoruz. Bu vecd haliyle sende doğuşlar başlar.

İhlas İledir Sırr-ı İnfak ve Şefkat

Tam ihlas nedir?

“Gözümde ne cennet sevdası, ne cehennem korkusu, insanlığı iman üzere göreyim yeter” diyor Said Nursi.

İşte budur ihlas.

Vecd halindeyken gönlünden dökülmüştür. İşte insan-ı kâmil seni de kendi gibi görmek ister, o kadar cömerttir ve bu istek sevginin bütününe ait olduğunun ispatıdır. Sevgi,

paylaşımı doğurur ve paylaşım ancak bütüne aittir.

Maddeci zihnin algılayamadığı budur. Paylaşım... Sırr-ı infak... Materyalistin zihni burada iptal oluyor ve soruyor:

Ne menfaatin var?

Neden infak ediyorsun?

Allah'a kestiğiniz kurbanların eti ve kanı ulaşmaz, ancak gönülden yapılan işleriniz (ihlas) ulaşır. Ancak ona takvanız ulaşacaktır.

Hacc, 37

Risale-i Nur Külliyyatı böyle bir sevginin tezahürüdür. Hz. Muhammed'in (a.s.m) İsa bilincinden ümmetine infakıdır, onun evladıdır. Latîf hakikatler şefkatten doğmuştur. Hakikatin şefkat üstünden verilmesinin hikayesidir tüm anlatılanlar. "Kardeşini de kendin gibi sevmeden Allah'ın melekûtuna giremeyeceksin" der İsa (a.s) ve Üstad da öyle bir sevmiştir ki, kendini feda etmiştir kardeşlerine, ümmete...

Bu arada, daima *-cu*, *-ci* takılarından uzak dur. Üstüne yapıştırma hiç birşeyi. Bilakis üstüne çık. *İslamcı* olma, *İslâm* ol. Ek olma, kendisi ol.

* * *

[5] Aura, canlıların bedenlerinden yayıldığı varsayılan ışınım ile oluşan ve gitgide yayılan tesir kuşakları tarzında kendini gösteren elektromanyetik alana verilen addır.

Varlığın Kollarına Kendini Bırakmandır Şifa

Hız. Mevlana diyor ki, “Kalbini dünyanın tozundan, pasından, kirinden temizle, orada nice gümüş tenli bedenler göreceksin”

Sonra onları da temizle. Hep temizliyorsun, dikkat et! *La ilahe* diyorsun, sürekli *la ilahe...*

Manevî takıntılar, depresyon, vesvese, panik atak, korkular, vs...

Yani cehennemden ancak ilimle, anlayışla çıkarsın. O sana kendini vermiş bölünmeden parçalanmadan. Sana zâtını vermiş, gerisi sana kalmış.

Bir kişi Allah içinse Allah da onun içindir. Allah indindeki mertebeni yani, değerini *marifetullah* ile bilirseniz ve bunda derinleşirseniz O'nun size verdiği değeri bilir, “Bugün mülk benimdir” manasıyla yeniden doğarsınız.

Varlığın kollarına kendinizi bırakmaktır tevekkül. *Hasbunallahu ve ni'mel vekil.*

Bunun şerefine, için bu ilimden. Bunu ömrünüz boyunca tefekkür edin. Tüm ağırlıklardan kurtulun. Kendiniz hakkında endişelenmeyin. *Bütünün* sizin hakkınızdaki planları sizin düşündüğünüzden daha büyüktür.

Ve O seni senden daha çok düşünüyor.

Ey Gavs! Biz mekanın mekanıyız. Bize mekan yoktur. Ve biz insanın sırrıyız, insan da bizim sırrımızdır. İnsan yoktur, biz varız ve biz, insanın gayrı değiliz. İnsanda belirmediğimiz gibi, hiç bir şeyde belirmedik. İnsan bizim bineğimizdir. Diğer yaratıklar ve tüm evren de insanın bineğidir. Biz ne güzel isteyenez, insan ne güzel istenendir. İnsan ne güzel binicidir, bütün kâinat ona ne güzel binektir. İnsan bizim sırrımızdır, biz de insanın sırrıyız. Eğer insan öldükten sonra durumunun ne olacağını bilseydi, dünyada asla dünya yaşamını istemez, her an, “Ya Rabbi, beni öldür, beni öldür” diye yakarırdı. Mülk, bir olanın ve belirişleri sona erdirici olanın, yani Rabbi'nindir. Eğer insan bizim indimizdeki mertebesini bilseydi, her nefeste ‘Bugün mülk yalnız benimdir’ sözünü söylerdi.

İlâhi İhsan

Ayırım Sadece Zihnindedir, Derin Hakikat Birliktir

Bu bilinç ile ayrıca “Bir de tanrı varmış” ayırımından kurtulursunuz. Bu noktada ayrıca bir tanrı olmaz. Her şey ilahî olur.

Ey Gavs! Değerli veya değersiz ayırımı yaratılanlar arasında ve onlara göredir. Yaradan'ın indindeyse (katında) sadece yarattıkları vardır. İnsanlar nefislerine hoş gelen şeyler için

“iyi, güzel” nefislerine hoş gelmeyen şeyler için de “kötü veya çirkin” deyimlerini kullanırlar. Gerçeği bilen kişi içinse yaratılmışlar arasında kesinlikle ayırım yoktur; her yaratılan değerlidir.

İyilik ve kötülük, yaratılanın indindedir. Yaradan’ın indindeyse hepsi birdir. İnsan, indini; yani *bana göre, bence, bana kalırsa* gibi başlıklar altındaki kişisel görüş ve düşüncelerini terk edip, aslına yönelmesi ve kendini *Rabb* indinde eritmesi ölçüsünde ilerler. Bu nedenlerden ötürüdür ki, gerçekleri algılamada (*idrakte*) olgunluk düzeyine erişmiş kişi, yaratıklarda kusur ya da hata görmez. Herkes düşünebildiği, kavrayıp algılayabildiği ölçüde eylemlerde bulunur ve sonunda da, hak ettiği ile karşılaşır.

İlâhi İhsan

Bir koku diğerinden üstün müdür? Bu lezzeti mi tercih edersin, yoksa şu duyguyu mu?

Amelin kutsal da, yaptığın iş kutsal dışı mı? O halde aklın ayrılmıştır; kendinden, birlikten ve Tao’dan... Aklını bölünmelerden ve sınırlamalardan uzak tut. Aklın bağımsızsa, basitse ve sakirse her şey uyum içinde var olabilir ve sen derin hakikati algılamaya başlarsın.

Lao Tzu

Her yerde Kâbe’yi görmek, Hz. İnsan’ın *Kâbe*’liğini deneyimlemek ve bunu bizzat kendinde de açmak... Biz bu varlık okumamız ile yargılanacağız. Herşey Hakkı zikreder. Çünkü O’ndan başka bir şey yoktur.

Ama Suudi Arabistan’a gitmek daha güvenli hacc için, cennet için. Netice olarak Kâbe’ye gittin mi? Gittin, bak uçak bileti de burada. Hacı oldun mu? Oldun. O da güzel, bu da lazım, Allah kabul etsin. Ancak “Her nereye dönerseniz onun yüzü oradadır” ayeti her zaman aklında olsun. Yoksa nâkıssın, noksansın.

Ebedî yolculuk gemisinden bahsettik; geminin direği bu deneyimse yelkeni nedir? Yelkeni ahlak, rüzgarı da ibadetteki ihlas oranında gelen ruh, neticesi de hakikat-i Muhammediyeyi (a.s.m) kendinde yaşamaktır. Bu geminin tayfaları ashab-ı suffadır, havarilerdir. Yolculuğun kendisi irfandır.

Şifacı, bağ kuran ve bağlantıyı gerçekleştiren dedik. Zikir de anımsamak dedik. Sürekli bu bağlantıyı mı anımsayacağız peki?

Anımsama zihinde veya düşüncede değildir. Yeni geleni, şimdiye yansıyanı görebiliyorsan zikirdesindir. Zikirde, halkadan çıkmak, rüyalara dalmak şimdiden kopmaktır. Unutan unutulur.

Kim Allah’ı unutursa Allah da ona kendisini unutturur.

Unutma! Uyan, yani farkında ol. Yaptığın şeyin (*nesnenin*) farkında olduğun gibi yapanın (*özne*) farkında olursan yaptıranı (*Allah*) bilirsin. Allah'ı unutmamak bir anlamıyla budur. İçine düştüğün veya onda yükseldiğin yoğunluktur, ihlastır. Sana olandır. Sen yapamazsın. Olması için çalışırsan, sana gelir.

Bilinç; bedenün üstüne yoğunlaşırsa sen, bedeni aşarsın. Bilincin o kadar yoğun enerjisi vardır ki; girdiği kabı eritir. Bedeni aşarsan düşünceye gelersin. Bilinci düşünceye yoğunlaştırırsan düşünceyi aşarsın, onlarda erir. İkisini de aşarsan çok güzel bir his içine doğar. O sana gelir. İlk adım üç aşama, sonra O sana gelir. Bir adım atarsın on adım gelir: Elif, Lam, Mim

İnsanlar, imtahandan geçirilmeden, sadece “iman ettik” demeleri ile bırakılıverileceklerini mi sandılar?

Ankebut, 1-2

İstidatlarda bulunan gizli niteliklerin ortaya çıkışı ancak ruh-beden-zihin (elif-lam-mim) denklemini çözmekle olur.

Şeyler varlık değildir. Varlığı bilme adına sadece sembollerdir. Aslı itibarıyla zaten *şeyler* var da değildir.

Peki nedir? Varlığın yanında yok gibidir. İşte bu var gibi görünen yoklara biz “şey” diyoruz. Ama varlık her şeydedir. Şeylerin özüdür. Özündeki ruhtur. *Şey*, biliyorsunuz, Arapça bir kelimedir, çoğulu *eşya*'dır. “Rabbim, bana eşyanın hakikatini göster” der Hz. Peygamber (a.s.m).

Benden öte diye ifade edilen öz, aslında ruh-beden ve zihnin senkronizasyonu (*harmonisi*) sonucunda oluşan haldir ve dahi üçünün birbirine olan nisbetidir. Bu üçünün ilişkisinin aslında *bir* olduğunu fark etmektir.

Ölümün yeni bir yaşam doğurduğunu, yaşamın ise ölüm (*dönüşüm*) ile devam ettiğini anlayın. Bu, ölümsüzlüktür. Zamansız ve mekansız ezelî ve ebedî olma bilinci.

Evrenin sarsıldığını hayal edebilir misin? Gece vakti çöle git ve yıldızları seyret. Bu tecrübe, soruya cevap verecektir. Üstün kişi, evrenin göğe yıldızları yerleştirdiği gibi aklını yerli yerine oturtur. Aklını latîf öze birleştiren onu huzura erdirmiştir. Bir kere huzura erdi mi akıl, doğal olarak genişler ve gece karanlığındaki gökyüzü kadar geniş ve hudutsuz (*saf bilinç, nefis-i safiye*) hale gelir.

Peki orada bilen kim veya ne? “Ben ol da bil” demiş Hz. Mevlana. Buna dikkat: Mevlana ol dememiştir.

Zaman ve Mekan Yanılsamadır. Hakikati Görmek, Bilmektir

Zaman ve mekan diye ifade edilen tüm bu varoluş uyumsuzluğun semptomudur. Gerçekten ruh, beden ve zihin arasında uyum olsa, tüm varoluş gayb olur veya hakikat içinde kaybolursun. Hz. Muhammed (a.s.m), “Rabbim bana eşyanın hakikatini göster” derken eşyanın asıl olmadığını biliyordu.

Peki eşyanın aslı maddî bir şey mi? Yani hakikat elle tutulan, gözle görülen midir? Hayır. Neden? İşte cevabı:

Gözler onu göremez, fakat o gözleri kuşatır. O eşyayı pek iyi bilen, herşeyden haberdar olandır.

Enam, 103

Gözler O’nu ihata edemez. Çünkü o latîftir. O gözlerin idrakinden yücedir. Düşünün ki, gözler kendisini göremezken O’nu nasıl görsün. Kaldı ki; gözlerin ışığı da O’ndandır. Halbuki O, gözleri görür.

Doğrusu size Rabbiniz tarafından basiretler (idrak kabiliyeti) verilmiştir. Artık kim hakkı görürse faydası kendisine, kim de kör olursa zararı kendinedir. Ben üzerinize bekçi değilim.

Enam, 104

Basiret seni kuşatır ve sembolleri okursun. Kuşatıcı nazarla ilişkiler düzleminden sana aktarılanların hakikatini bilirsin, görürsün. Hakikati görmek bilmektir.

Ey Gavs! Bizi görmek, bilmektir. Bir kimse bizi bildikten sonra görmeyi isterse, gerçekte görmemiş demektir, perdelidir. Görmeyi, bilmekten farklı sanan kimse, Rabbini görmekten gururdadır.

İlâhi İhsan

Bilmekse, bilinemez olduğunun her an bir *şe’nde* olduğunun idrakidir. Hiçbir dalga birbirinin aynı değildir, her birinin getirdikleri yeni ve diğerinden farklıdır.

Sayılar Hakikatin Dilidir. Varlık Sıfırla Bir Arasındaki Dönüşümdür

Tek sayı vardır, o da 1’dir ve tüm sayılar da bir’in türevidir. 2’de, 3’te 4’te hepsi birin türevidir ama 2, 1 değildir. İki tane bir’dir ama, 1 değildir. O, 2’dir.

Dikkat edin. Demek ki, özü bir, şekillenişleri farklı bir varoluş düzlemindeyiz. Dinamikliğin ve akışın temel yasasıdır bu. “Allah yaratandır ve türetendir” ayetini hatırlayın.

Dinamik düzlemde şu yasa var: “İşte bu” dediğin anda “İşte buldum” dediğin anda *la* diyor, *la ilahe*... “İşte bu” dediğin anda yeni bir ilişki içine giriyor. “İşte bu” dediğin anda çoktan eskidi. Durmuyor, onun üstünden yenisi doğuyor.

Onun için hep tevbe ediyor Hz. Muhammed (a.s.m), günde en az 70 kere tevbe ettiğini bize bildiriyor. Öncekinden, eski olandan tevbeyle (*dönmek*) hep yeni olana akıyor. Sörf budur. *La ilahe* üstünden *illa Allah*'ı, hakikati görüyorsun, biliyorsun. İstedığın sayıyı yaz tahtaya, çarpı *la ilahe* yap, o da eşittir o (sıfır). İşte yeni doğacak olan türevin rahmi bu o (sıfır)'dır ve varlık o (sıfır) ile 1 arasındaki dönüşümdür.

Varlığın Kaynağı “0”, Hüve'dir

Sıfır sayısı neyi sembolize eder? Sıfır bir sayı değil. Hindistan'da icat edildi. *Ahadiyetin* sembolüdür. Sıçrama ve kuantum dönüşümü sayıdır. Tırtılın kelebek olmak için girdiği rahimdir. Sıfır hiçliğin de sembolüdür. *Hu* esmasının sayıdır.

Tabii ki sıfır helezonik bir döngüdür. “O’ndan geldiniz O’na döneceksiniz” ve bu her daim oluyor. DNA sarmalı gibi, helezon bir geçtiği yerden bir daha geçmiyor. Her an bir *şe’nde*. Yani sürekli bir devinim var, duran bir şey yok. Her an yeni yeni tecelliler geliyor ve bunun sonu yok. Kâbe merkezli tavaf gibi tüm sayıları tüm varlığı yok ediyor.

“Her şey fanidir, onun yüzü müstesna” diyor. Karşısına kim çıkarsa çıksın, sıfır onu yok ediyor, hiç ediyor. *Kahhar-ı Zülcelal* ama, sonrasında ona ondan öte bir mana katıyor, sınırlıdan çıkartıyor, sonsuzluğa intikal ettiriyor.

Aynanın üstündeki tüm fotoğrafları yakıyor. Gönül aynasını tüm geçmiş ve gelecekte arındırıyor.

Kim çekiyor bu fotoğrafı? Zihin çekiyor. Sonra o resmi alıp kalp aynasına yapıştırıyorsun. Aynada nuru değil, nurun yansımalarını görüyorsun.

Tao, her şeye şekil verir; ancak onun hiçbir şekli yoktur. Şayet zihinde resmetmeye kalkarsan kaybedersin onu. Bu, kelebeği topluiğneyle tutturmaya benzer. Değersiz kısım elde kalmıştır ancak. Uçmak, yok olmuştur.

Sadece İzle, Hükmetme! İzle ki, Hükmü Vereni Göresin

Peki fotoğrafını çekmeyip ne yapacaksın? Tutmayıp ne yapacaksın? Nasıl uçarsın? Zihin putperesttir, somutlaştırır, adını koyar, benim olsun der, indirger.

Halbuki dokunmadan sevebilirsin. Bu daha asil, daha latîf ve daimî... Hakikat avcuna konan kelebek gibidir ve mürşit seni tırtıllıktan kurtaracak olan kelebektir. O Allah'ın sanatıdır. İzle ama tutma, incitirsin. Ellerinle değil, zihninde değil, kalbinle yaklaş. Beyin

ameliyatı gibi. Orada testereye, baltaya yer yok. Onları görürsen doğru yerde değilsin. Nasıl yaklaşacağını öğreninceye kadar bekle. İzleyince göreceksin.

“Pencerelerden seyret içlerine girme” diyor Said Nursi. Yoksa karıştırırsın. Bir bakışla, bir öpüşle içlerinde boğulma. İzlemek; oradaki manayı almak, kabuğu bırakmaktır. Temaşa edince, ağırlıklarını değil, manasını alırsın. O zaman hüküm vermez, hükmü vereni bilirsin. Vereni bilirsen O’nun hükmü senin iradenin üstünden akar. Pişman olmaz, hüsrana uğramazsın. Hükmetmeyin ki, hükmolunmayasınız. Çünkü ne hükümle hükmederseniz, onunla hükmolunacaksınız. Ölçtüğünüz ölçüyle sizde ölçüleceksiniz

Allah dostları için korku ve üzüntü yoktur.

Yunus, 62

Çünkü benlikte fena buldukları, teklik içine gark oldukları için onlara korku yoktur. Kendilerinde varlık namına bir kısıntı kalmadığı için kendiliklerinden yapmazlar ancak, izinle yaparlar. İzin, mizan iledir.

Onlar, iman edip de takvaya ermiş olanlardır.

Yunus, 63

Onlar, benlerinin tüm perdelerinden, enerji dengesizliklerinden, şüphe, vesvese endişe gibi şeytandan kaynaklanan ve keşfi engelleyen şeylerden sakınanlardır. Onlar özü kendilerinde açmış ve tecellilerin zevkini, ledün ilmini, yakîni, hikmetleri kendilerinde seyredenlerdir.

Bu İpe Yapışırsan Hiçbir Şey Sana Yapışmaz

Senin için her an yepyeni bir sayfa açılıyor ama, çünkü sayfayı yeni olana kopyala yapıştır yapıyorsun. Alıştık değil mi kopyala yapıştırılara? Ataların, din adamların ne derse o. Çık bakalım dışına, çıkamazsın. “Bu bir rıza lokmasıdır yiyemezsin demedim mi?”

Çalışırsan daha çok verilecek, çalışmazsan, o zaman varolan dahi alınacak.

La İlahe... Allah’ın ipi bu. Her şey geçici. Bunu kilim gibi hayatına dokursan, İsm-i âzam’ın ne olduğunu anlarsın o zaman, hayata akarsın. Okumazsan, o zaman bir şeye takılır, onun kölesi olursun.

Bir hadiste bilerek (*söyleyerek değil*) ölen cennette gider der Allah Resulu (a.s.m). *La ilahe* sadece dilinde değil, aklında ve kalbinde olmalı, tefekkür et bunu.

Ya bâki entel bâki.

Bütün mevcudat fanîdir. Beni bırakıp gidiyorlar. Onlar beni bırakmadan evvel ben onları

“Ya bâki entel bâki” diyerek bırakıyorum. Meditasyonun temeli budur. “Bu da geçer ya hu” demektir. Düşüncelerin, şeylerin, geçici olduğunu bilerseniz izleyebilirsiniz.

Bırakabilirsin. Üstüne yapışmış olanakların senden düşmesine izin verebilirsin. *La ilahe...* İlahlar yok, şeyler yok. Yokluk o kadar derinlerine işlemeli ki, cevap ancak orada gelir. Bu yoklukta bulursun cevabı.

Cevap şu: Tüm soruların kayboldu.

Dile gelmez olanın içindesin, bu sana özeldir.

‘La İlahe’ Makamı, İsm-i Azam’ın Tohumu

İhlas bu hissedişle yapılan işin adıdır. Şifa tam anlamıyla buradan gelir. Fatıma’nın (r.a) eline buradan uzanmıştır Hakk’ın eli.

Ey Gavs-ı Azam! Bize kavuşmak isteyenler fakrı, yani boşluğu, yokluğu ve hiçliği arzulasınlar; böylece fakrın fakrına, ondan sonra da fakrın fakrından fakra ersinler. Bu şekilde fakr tamam olunca artık onlar yok, ancak biz varız. O zaman Sûre-i Kaf’ta denildiği gibi olur: “Sen bundan gaflette (habersiz) idin. İşte senden perdeni kaldırdık” denir. Çünkü, fakirlik (*hiçlik, belirmemişlik*) tamam olunca, o, Allah’tır.

Şeylerin sizden düşmesi *la ilahe* makamında durmaktır. İsm-i âzam tohumu budur. Meyvesi bunun sendeki açılımıdır. Bundan daha öte bir şey yok veya her şey var. Olmak ile olmamak, bunlar birbirine bakar. Einstein’ın aradığı her şeyin formülü bu. Bunu keşfettiği için Muhammed (a.s.m) büyük. Gözleri sürmeli olduğu için değil. Hoş, bunu keşfedenin gözüne sürmeyi de çekerler, o ayrı.

Variş noktası, hayatı bütünüyle kabullenmen, rahatlaman, *Rahman’a* ermen, *Rahim’e* girmen, direksiyonu ona bırakmandır.

Yaprağın kendine ait gidecek bir yolu yoktur. Rüzgar onu götürür ve vahiy, ruh ve nefes karşısında sen de yaprak gibi olursun. Bazen seni doğuya götürür bazen batıya. Cennetleri de görürsün, cehennemleri de. Ölümü de hoş karşılırsın, hayatı da. Varoluşun yolu senin yolun olur. Teslimiyet budur. Bazen öyledir, bazen böyle... Hayat bu dengenin adıdır.

Cenâb-ı Hakk Musa’ya (a.s) söylüyor: “Ey Musa: *La ilahe illallah* bir kefeye, yedi kat gök yer bir kefeye konulsa, *la ilahe illallah* ağır basar”

Eğer *La ilahe*’yi anlamazsan bugün de dünkü gibi olmuş oluyor. Dikkat et! Bugün olmuyor “dünkü gibi” oluyor. Peki bu gün nerede? O da seni arıyor. Durum böyle olunca iki gün eşit oluyor. Onun için ne diyor Peygamber Efendimiz (a.s.m): “İki günü müsavi (eşit) olan ziyadadır” En iyi bilen Hz. Aşk (a.s.m) Miraç’ta “Biz seni hakkıyla bilemedik” derken bize hakikati bilmenin yolunu göstermiş oluyor. Sürekli ilerliyor çünkü. Her bilme

yeni bir bilinmezi doğuruyor. Her bilinmez de bilinir oluyor bir sonraki aşamada. “Kul bildiğiyle amel ederse Allah ona bilmediklerini öğretir”

Hayat tezden antiteze, antitezden teze akıyor. Sentezi yakalayanlar kurtuluyor. İnsan bu dansın çocuğu. Sıkıcı değil mi bu? Hani nerede bitecek diyorsun. Duracak noktayı arıyorsun, sabit olanı, değişmeyi arıyorsun. Maneviyat değişimin bitmediğini bilmektir. Bu, bulmaktır. Peki sabit olan ve değişmeyen ne?

Bitmeyen tek şeydir hareket. Değişmeyen, sabit olan budur. Her an bir şe'n... Tecelliyat bitmiyor. Dolayısıyla hayatın aynı olduğunu söylemek, sürekliliğin sıkıcı olduğunu düşünmek, her an yeni bir şeyle muhatap olduğunu fark etmemekten kaynaklanıyor. Bilen, yaşayan zevktedir. “Niye güzellik vardır?” diye sorulmaz. “Niye aşık oldun?” denilmez. Sorular bu noktada anlamsızdır.

Bahaeddin Sağlam; “Niye varlık vardır?” diye soranlara “Siz yok olmak ister miydiniz?” demek lazım” diyor. Varlık *hüs-ü mücerrettir*^[6]. Yani başka herhangi bir şeyle kıyaslanmaya ihtiyacı olmayan mutlak güzelliştir. Mutlaklık içinde sorular yoktur. Zihin yoktur ki soru olsun.

Çocuğa “Niye koşuyorsun, eğleniyorsun?” diye sor, o sana; “Sen niye koşmuyorsun?” diyerek koşmaya devam eder. O varolanın, cennetin içindedir ve onu yaşar. Cennet çocukla yaşar.

Mecnun’a “Leyla’ya niye aşık oldun, neyine aşık oldun?” diye sorun bakalım. O da size güler ve bu sorudan aşık olmadığını, aşkı bilmediğini anlar. “Git aşık ol da gel, o zaman anlarsın” der.

Yaşam zihinden değil, kaynaktan gelir. Onun için *İlâhi İhsan*’da şöyle denilir:

Ey Gavs. Birlik (*vahdet*) ve aşk, dille ve sözcüklerle anlatılamayan bir durumdur. Bizi gören kişinin soruya ihtiyacı kalmaz. Bizi görmeyen kişi için de soruların yararı yoktur.

Çünkü o sözde kalmış, sözle perdelenmiştir. Bizi bilmek, görmektir.

Hayattaki es’ler, durmalar dahi bu beste içinde bütüne hizmet ediyor. Sadece hareketin farkındalığı için sabit gibi duran görünüşler var. Tabii buradan nasıl çıkarsınız? Labirentten rastgele yürüyerek çıkamazsınız. Labirentin köşe bucağında dolaşmaktansa, tırtıl gibi sürünmektense kanatlarının olduğunu farkına varıp yükselmek lazım.

“Nasıl?” deme... Sakın, “Nasıl çıkarız?” deme...

Daha yürümedin bile... Yürüyünce yoruluyorsun. Ayaklarından ümidi kesince kanatlarını fark ediyorsun. Bakıyorsun ki, kanatların varmış. Bunları buraya kim taktı? Yürüdükçe kanatların çıktı diyebiliriz veya onlar oradaydı, ama görmeyen için bu kadar

yürümen lazımdı. Önemli değil, amaç labirentten çıkmaktır.

Öyle diyor Mevlana, “Seni o kadar çok arayayım ki, sonunda aramamak gerektiğini, zaten benimle olduğunu anlayayım” Seyrin sonunda koca bir kahkaha atarsın. “Zaten bendeymiş” Sen, bu bedendeki misafiri arıyorsun. Bulunca bakacaksın ki, bedeninin dahi misafirmiş.

Anlaşılması gereken temel nokta şu: Orkestra ile uyum içinde misin? Harmoni ayrı gibi görünenlerin uyum içinde olmasıdır. Varlıkta her şeyin değerli olduğunun anlaşılmasıdır. Aslında bir besteyi farklı dillerle ifade etmekten başka bir şey değildir bu sunum. Tek beste var: *La ilahe illallah*. Firavun da bu beste içinde, Musa da... Ebu Cehil de, Hz. Muhammed (a.s.m) da...

Tabii ki, sütle şarap içilmez. Sorun süt veya şarap değil. Sen buradan ne anladın? İbn-i Arabî der ki, “Sen, Firavun veya Musa’ya bakma. Onların sana ne anlattığına bak, onlar sahne arkasında kol kolalar” der. Ekranı melek-şeytan diye yansıyor ama, arka tarafta tek bir yönetmen var. Arkada yönetmen olduğunu bilerek oynarsan rahat oynuyorsun oyunu. Panik, endişe, kaygı yapmıyorsun. O zaman lego gibi tek tek yerli yerine oturtabiliyor, olayların hikmetini okuyabiliyorsun. Haritayı okuyan sembolik dil ve zihin sukûna erdiğinde sessizleştiğinde, kendisini açıyor. Ulaşacağın menzile ancak, akl-ı selim ile varırsın.

“Oku, yaratan Rabbinin adıyla”

Yoksa karanlığa düşersin...

Allah’a giden yollar nefesler sayısındadır. Tek bir yol içinde sana özel açılımlar var. Zannına göre varlık kazanıyorsun. Çeşitlilik buradan geliyor. Teklik ise, çeşitliliğin birliğini görmekten neşet ediyor.

Bütünle ilişkin ne durumda? Dost isen hesap yok. Anladıysan sorun yok. Ne anlamamız gerekiyor deme. Herkes bunu soruyor. Cevabı kimse sana veremez. Verir de, sen bulmadığın için bir işine yaramaz. İşletemezsin.

Kendi çocuğunu doğurman lazım. Anne olmak için önce hamile kalman lazım. Çocuk doğurursan anne olursun. Yoksa annelik öğrenilmez, olunur. Bu arayıştan gebe kalmalısın. Aramak gebe kalmaktır. Ancak o zaman doğarsın. Sen bulacaksın. Senden başkasının verdiği cevap onun deneyimidir. Deneyim hakkındaki onun tanımıdır. Sen kendi cevabını bulacaksın. Kimse senin yerine yemek yiyemez. Böyle doyamazsın. Herkes için aynı soru, fakat cevaplar kişiye özeldir.

Herkes için farklı cevaplar vardır, en azından yöntemler vardır. Daha derindeki mesele aslında sorularına cevap bulmak değil. Arayınca bunu fark edeceksin zaten. Aramaya

gerek yok, zaten seninle birlikte, ama arayınca bunu bileceksin. Onun için Lao Tzu: “Arama ve bul” der. Aradıkça kaybediyor, uzaklaşıyorsun. Aramayı fazla uzatma. Hemen şimdide bul. İkinci basamak ancak birincisinden geçiyor. Mesele cevabı bulmak değil, sorusuzluk âlemine intikal etmektir. Aramayla öyle bir noktaya gelirsin ki, soruların kaybolur. Deneyimin içinde bulursun kendini.

Hemen şimdi, öylece otur. hiçbir şey yapma, bir şey olmasını bekleme, bir şey çıkarma, sadece sessizce izle...

İşte bu!

Bak, yaşıyorsun. İşte bu... Bu kadar basit. Tek orkestrada farklı farklı enstrümanlar çalar. Herkes kendi enstrümanını çalar. Mürşidin kendi sazını çalıyor. Sen, “Ben de saz çalacağım” diyorsun. Olmaz, kendine zulmedersin. Belki sendeki esntrüman ney... Ve biliyorsun, ney çalınmaz; üflenir. Başlangıç için neyi saz gibi tut, üstünde tel ara. Yani mürşidi taklit et ama, sen o değilsin, o olmayacağını da bil. İki tane aynı şey yok. Allah israf etmez. Birbirinin aynı iki şey yaratmaz. Bir nehirde iki defa yıkanılmaz. Ondan zaten var, fakat senden yok...

* * *

[6] Hariçte maddî vücudu olmayan, ancak aklen düşünülebilin ve zihnen anlaşılan güzellik.

Kendinle Barışıklığın Adıdır Rıza-i İlahî

Kendini bulmaktır bu yolculuk, kendini yaşamaktır. Sen kendinle tanıştıysan, buluştuysan Allah senden razıdır. Kendine saygı duymak, kendini bilmektir. Kendine yabancı, kendine düşmansan, kimin dostu olabilirsin ki? Kendini sevmezsen kimi sevebilirsin ki?.. Onun için ney'e tel takmaya çalışma. Deliklerini gör. Mağaralarını gör, içine gir, belki üflenir sana.

Dışarıdan aldıkların farkında olmadan kendinden uzaklaşman, kendine yabancılaşmandır. Elbette bir süreliğine dışarıdan alacaksın, böyle olması lazım. Ancak İsa (a.s); "İnsan sadece topraktan çıkanlarla beslenmez, fakat Allah'ın kelâmıyla, sohbetiyle bir daha acıkmaz" der.

Dışarıdan aldıkların *faydalı kötülüklerdir. Meker-i ilâhî... Allah'ın latîf oyunları, kendini bilme adına stratejidir. Allah bunlarla öğretir. Temel noktada o gösterecek, sen göreceksin şayet uyanıksan yani, gerçekten talipsen... Görmek için gözlerini açman, kedinin fareyi beklediği dikkatle beklemen lazım. Tam şu anda bunu yapabilirsin.*

Sana birşey olmasını veya ışık görmeyi, ak sakallı amcayı beklemiyorsun. Dikkatli olmanın, izlemenin seni nasıl rüyadan uyandırdığını ve rüyasızlığı fark ediyorsun.

İlahlara ve dinî kurumlara, latîf hakikatin kaynağı olarak tapınma. Böyle yapmak hakikat ile arana aracı koymaktır ki, bu seni, göğsünde saklı olan hazineyi elde etmek için dışarıya göz diken dilenciye benzetir.

Bunu yüzlerce kez tefekkür etmeni isterim.

Bağlı Ol Ama, Bağımlı Olma

Allah'ın ayetlerini ucuza satmayın

Nahl, 95

...Ve sen en büyük ayetisin. Onu kalbinle keşfedeceksin. Orası *Rahman*'ın arşıdır. Şimdi bu arşta kim oturuyor? Kim var orada?

Varlığını kişilere, olaylara, kurumlara, binalara, siyasete satma, köleleştirme. Bağlı ol ama, bağımlı olma.

Bu faydalı tuzaklardan bir süre sonra kurtulamazsan, onların gerçekliği senin gerçekliğin olmaya başlar, kendin değil onlar olmaya başlarsın. Bu kimlik, bireyselliğin üzerine yapışır ve niteliğin kaybolur. Onlarla savaştıkça onlara güç verir ve daha çok tuzaklarına düşersin. Şeytanla savaşıma, sen sadece yüzünü Allah'a, kalbine, merkezine

dön. Sen kimseyle savaşıyorsun, bu senin kendinle olan mücadeleyi. Onlara gücü veren sensin. Tüm bunlar, senin beslemeyle var olur ve onlara yönelen onları besler. Pozitif yönelme anlaşılır ama negatif yönelme onlarla savaşımandır. O da bir yönelmedir. Sen sadece yönelimini merkeze yap Onların elleri buraya yetişemez. Ama senin varlığın hep orada. *Celcelutiye* sana çokluk içindeyken onlardan özgürleşmenin yolunu gösterecek.

İbrahim tek başına bir ümmetti.

Nahl, 120

Dikkat et, tevhidin hakimiyeti insanı tamamıyla kaplar, sıfatlarını Allah'ın sıfatları ile yok eder. Artık insan Allah'ın zâtıyla bütünleşmiştir. Bu yüzden Allah'ın dostu (*halilullah*) oldu İbrahim (a.s). Ne demek bu?

Bilgisayarda öyle bir dosya düşünün ki, hard disk içinde fanî olmuş ve hard disk adına işlem yapabiliyor. Her dosyanın içine girmeye selahiyeti var. İşte insan budur. Hard diski temsil eden bir dosya... *Celcelutiye* tam anlamıyla seni buna hazırlıyor.

Duanız Olmazsa Ne Ehemmiyetiniz Var!

Dileyin size verilecektir; arayın bulacaksınız; kapıyı çalın size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur ve kapıyı çalana açılır.

Hz. Mevlana “Yiyemeyeceğin kadar büyük lokmaları ağzına al, sana yedirirler. Sen yeter ki uçmak iste, seni doğan kuşu haline getirirler” der. Demek ki her şey sana bağlı...

İnsana çalıştığından başkası yoktur.

Necm, 39

Allah sana vereceğini fazlasıyla vermiş. Bunu sana söylüyorum. Hissediyorsan sana söylüyorum. Gaybtan haber bekleme, ışık görmeyi bekleme. “Bir gün peygamber gelecek, başımı okşayınca olacak” deme, öteleme. İşte sana açık, net haber. Bu, kelâmın oluşturduğu manayı hissetmendir, peygamberin sana gelmesi gibidir.

Sürekli bir şey yapmadan oturup, “Allah'ım nasip et” diye durmadan dua etme. Artık yaptığın duayı yaşamaya başla. Zaten vermek istemese, yani nasibinde olmasa o duayı ettirmezdi sana. Vermiş ama, göremiyorsun. Biraz dikkat et ve sabret. Dikkat ve sabır... Yukarıdaki ayeti hemen şimdi, bir daha oku. Sonra dön, bu son iki paragrafı bir daha oku. Nasıl da ettiğin duanın gerçekleşmesi için yönlendiriliyorsun.

Küçük değişikliklerin farkında ol, işaretlerin farkında ol. Sadece uyanık ol.

Sabır ve namaz ile Allah'tan gelecek yardımı bekleyin.

Sabır ve sebat. Baktığın an görüyorsun. “Gerçekten dua ederseniz şu dağ kalkıp kendisini denize atacaktır” diyor Hz. İsa (a.s)

Ne demek bu gerçekten? Bir yerde sana saatlerce yangından kaçma tatbikatı yapılırsa, bilirsin ki bu tatbikat gerçek değil. O zaman kaçman dahi gerçekçi olmayacaktır. Her şey kurgulanmış olur. Ne olacağını, nereye kaçacağını, kısaca ne yapacağını biliyorsun. Tehlikesi ölümcül değil en azından. Ama gerçek bir yangında ölüm korkusu seni sardığı an, bil ki ölüm varsa dönüşme şansı da vardır.

Orada kendini aşan bir performans sergilersin. Aydınlanmak, senin için tatbikatsa (*taklid-i iman*) o zaman laf yapacaksın ama, bu ölüm kalım meselesi haline geldiyse (*hakiki iman*) o zaman kainata meydan okursun.

Nun: İlim Kapısı Celcelutiye Şerhi'nde anlatacağız; içindeki manaları tek tek sana yaşatan rehberleri vardır. Evladını kaybeden ana gibi ararsın. Daha azı değil. O, gerçektir işte. Derinden sarsar seni.

Şifacı bir olayı, en derininde hissettiği için, o olayla ilgili şifayı celbeder. Olayın mahiyetini bilir. O noktada onu yaşar ki, çoğu zaman bu hissedişten sonra bir şey yapmasına gerek bile kalmaz. Olay onun kapsama alanına girdikten sonra o en uygun olan noktada çözülür.

Gerçekte de anladığın anlamda bir şey yapmaz. Senin zihnin o yapmalar, o ritüellerle rahatladığı için, seni rahatlatma adınadır yaptıkları. Yoksa onun varlığı yeterlidir.

Mevlana, Şems'le buluştuktan sonra ilk aç olanları hissetti. Bu hissedişten sonra kendi beldesinde fakir ve aç kimse kalmadı.

Hz. İsa (a.s) der ki: “Hazinen neredeyse yüreğin orada olacaktır”

Şifacının, mürşidin yüreği merkezdedir ve hazineyi açmanın tek anahtarı, o duanın ona yaptırıldığının bilinmesidir. El açmak değildir bu. Yaptığın duaya hayatını, ruhunu açmaktır. Olmaması diye bir şey söz konusu olamaz, bunu bil.

Ancak daha iyi olacaktır bunu unutma. Aynı olmasa bile daha iyisi olacaktır. Çünkü varlık senden daha cömert ve uygun olanı biliyor. Sen cimri olduğun için yani, kendini ona veremediğin için onun da kendini sana veremeyeceğini zannediyorsun. Onun için sana “İnfak et” diyor mütemadiyen. İnfak et ki; hakkıyla bir gün kendini de verebilesin. Kendindekileri ver ki, kendini de bir gün verebilesin.

Kim Allah içinse, Allah da onun içindir.

Ne Yaparsan Yap Nefsin Adına Değil, Bütünün Hayrı Adına Olsun

“Allah katındakiler sizde olsa vermekte zorlanırdınız, hatta cimrilik ederdiniz” manasına gelen ayetler var. Ehl-i beyt cömertti. Kendilerini ümmete verdiler. Hatta, “Allah’ım ümmetin başına gelecek felaketleri bize ver. Onlar kaldıramaz” diye dua ediyorlardı.

Ebu Bekir’in (r.a) duasını hatırlayalım: “Bedenimi öyle bir büyüt ki, cehenneme kimse girmesin benden başka” En doruktaki şefkate bakar mısınız?

Onlar kanal oldukları için bu kadar ilerlediler. Ümmetin dertleriyle dertlendikleri için yüceldiler. İşin tek sırrı var, özgür olmak istiyorsan tek yolu var: Ne yaparsan yap, bütünün hayrı adına olsun, nefsin adına değil. Seni rahatlatacak tek şey budur.

İnsanların en hayırlısı başkasına faydası olandır.

Hadis-i Şerif

Bu enerji alışverişiyle hayat devam eder.

Bir kavmin efendisi ona hizmet edendir.

Hadis-i Şerif

En kemâl hizmet de *Marifetullah*’tır. Çünkü bu seni *Muhabbetullah*’a yani, *arifliğe* götürecektir.

...Ve bu kavim sendeki akıl, kalp ve sır gibi duyulardır. Bu kavimlerine iyi bakar onları kıvama getirirsen ki, bu da ancak ilim ve ubudiyetle olur, o zaman tüm alemle ünsiyet kesbeder, ülfet edersin. O zaman bu yaşam ağacında meyve verebilirsin.

Kıyamet günü alimlerin mürekkebiyle, şehitlerin kanları tartılır. Alimlerin mürekkebi, şehitlerin kanından üstündür.

Hadis-i Şerif

Bana, öyle bir dua söyleyin ki bir daha duaya gereksinimim kalmasın

On ikiden vurayım.

Tek dua... Bütününü doğuran, hakikati doğuran ancak budur. İnsanı aşırıtan, aşkın hale getiren bu duadır.

Allah dilediğini zâtına seçer ve zâtının sırrıyla öğretir

Şura, 13

“Allah’ım beni Zâtına seç ve öylece öğret”

Allah dilediği kimseyi nuruna eriştirir. Allah işte insanlara böyle misaller getirir.

Nur, 35

İlim, bu ayete talip olmaktır. Hakikate ayine olmak budur. Kâmil insan bilinci bu duanın tezahürüdür.

Bu duanın neticesi, her anın kutsal ve değerli olmasıdır. Hayat birkaç günlük kutlamalarla birkaç değerli geceye sığmayacak kadar kutsaldır. Her an kutsaldır. Ölüm kutsaldır, yaşam kutsaldır.

Belli gecelerde yaptıkların seni tatmin etmez. Her gece kadri bilinir olmalı. Her gelene Hızır heyecanı ile yaklaşılmalıdır. Dünyadaki hiçbir şey mutluluktan, anlayıştan, bir olmaktaki hissedışten dolayı dökülen gözyaşından daha kutsal değerdir. Başta kendine saygı ve sevgidir şifacının yolu.

Seçildiğini, bu ayetin senin için kabul edildiğini ve şu anda sana zâtin sırrıyla öğretildiğini hissedebilirsin. Kutsa her anı, kutsa ki, zaten yle. Başlangıç için rol de olsa öyle yap. *Taklitle* başla *tahkike* ulaş. “Onun (a.s.m) her hali tebessmd” Tebessüm kabul etmektir. Tebessüm bilmektir.

Allah böyle bir *mekr* ile, bu türde bir oyunla bize öğretiyor.

Oyun kuranların en hayırlısıdır.

Enfal, 30

Kaybolmaya, yok olmaya yüz tutanı ve aslıyla yok olan bu varlığı, var olarak göstermek ancak O’nun kudretindedir ki; bu anlamıyla her şey mucizedir. Bu anlamıyla her şey tek olan hakikatin sembolü, işaretidir. Evet, her şey ayet... Ayet demek, işaret demektir.

Peki neyi gösteriyor? Neyi işaret ediyor?

Güzel soru, “Neyi gösteriyor?” ve “Nasıl göreceğiz?” Aslında tüm anlatılanlarda bunların cevabı var. Fakat, “İşte bu!” diyebileceğimiz bir şey değil. “İşte bak orada” diyebileceğin bir şey de değil. Sadece belli bir koordinatta, bekleyebileceğin bir durumda sabredebilirsin.

Hani mıknatısa doğru gidersin. Nedir? aban vardır yani cehd edersin, büyük cihat... Gidersin, gidersin, gidersin (ibadet)... Sonra manyetik alanına girdiğinde mıknatıs seni çeker (*cezbe*).

“Ey Gavs! Bir kimse bizim için çaba sarf ederse, ona gözlemimiz vardır; istese de, istemese de. Mcahededen yoksun olan için, müşahedeye yol yoktur. Bizi isteyenlere çaba (*cehd*) gereklidir. Kalbi cehde eğilimli olan kula ne mutlu, kalbi şehvetlere eğilimli olan kulun da, vay haline!” diyor şah-ı Geylanî. Dikkat et, “İstese de, istemese de” diyor.

Ruhtan Doğmadıkça Allah'ın Melekûtuna Giremezsin

Varlık gerçekte zihnin sınırlarını aşar. Adem'in cennetten ihracı bir anlamda insanın sadece zihin odaklı, sınırlar odaklı varlık algısıdır. Evet, cennet bütünüdür. Cehennemse zannında, parçada takılı kalmandır.

İşte hep içinde olduğumuz için fark edememiştik. Balık denizi bilemez. İşte bildirmek için *mekr-i ilâhî* ile insan oradan düşer, çıkar. Adem'in cennetten düşmesi metaforu bir anlamıyla budur.

Bebek annenin rahmindedir ve dünyaya gelince nereden geldiğini anlar. Daha öncesini bilemez. Ceninken yani, cennetteyken sen öyleydin. Bilmiyordun. Yeryüzüne gönderilince anladın. Şimdi tekrar oraya, cennete dönmek istiyorsun...

Annenin rahmi cennetin sembolüdür. Sembolünü değil, hakiki cenneti ara. O da *Marifetullah* ile. Bil ki, geriye dönemezsin. Varlıkta geriye giden bir şey yok, reenkarnasyon yok.

Evet, cenin cennettir, rahimdedir. Oradan dünyaya, topluma, zihne düşer. O düştüğü yerden kalkıp tövbe (*dönüş, kıyam*) edince nereden geldiğini anlar. Toplumdan yeniden doğman lazım. İkinci doğuş ruhsaldır. Bu doğum, dönüşümdür. Bedenden (*Rahman*) doğan bedendir. Ruhtan (*Rahim*) doğan ruhtur ve siz ruhtan doğmadıkça Allah'ın melekûtuna giremeyeceksiniz.

Onun için günahlar, eğer anlayabilirseniz, potansiyel sevaplardır. Dönüşebilirler. Onlar dahi boşuna değildir. Onlar için üzülme, sana ne kattı, ona bak.

Peygamberimiz (a.s.m) “Eğer siz günah işlemeseydiniz Allah sizi helak eder ve yerinize günah işleyip, peşinden tövbe eden kullar yaratırdı” demiştir. İnsan hiç günah işlemez olsaydı zaten meleklerden farklı olmazdı. Güle kokuyu veren gübredir. Sana ne anlatılmak isteniyor, onu anla! Boşuna olan bir şey yok, tesadüf yok.

Elbette bu sözlerden, “Hadi günah işleyelim”i anlamıyorsunuz. Tecrübelerdir onlar, dönüşebilirler.

Hakikatin ham hali günahlardır. Günahlarını anlarsan (*tevbe edersen*) hakikatin yolunu bulursun. Dönüşümün tek yasası var, o da anlayış. *Zen* yolu budur. *Tasavvuf* budur. Kadîm bilgelik budur.

Hz. İsa (a.s) öyle der: “Bileceksiniz ve bildikçe özgürleşeceksiniz”

Biz, Kur'an'dan öyle bir şey indiriyoruz ki o, müminler için şifa ve rahmettir; zalimlerin ise yalnızca ziyanını artırır.

Bu, tevhiddir. Yani kuşatıcı, bütüncül olandan indiriyoruz ve sıfatların zuhuru kaldıracabileceği oranda nüzul (*iniş*) oluyor. Gaybe iman edenlerin kalplerinde cehalet, ayrılık, şüphe, nifak, kalp körlüğü, ayrılık kaynaklı kıskançlık gibi kalbî hastalıklar kalmasın, onlara şifa olsun. Biz böylece onları arındırmış oluyoruz. Bir rahmet olarak indiriyoruz. Bu onlara fazilet, kemâlat ve nur olarak yansır. Allah hikmet ve irfan olan şifayla kalpleri şifalandırır ve süsler.

İstidatlarını köreltenlerinse sadece ziyanını artırır. Çünkü onlarda gaflet, cehalet, şüphe hastalıkları vardır. Bunun iyileşmesine çalışmadıkları için inkar, inat, büyüklenme ve dikbaşlılık onların hüsrânlarını artırır. Gerçek hastalık işte kalplerdeki bu hastalıktır.

* * *

Hastalıktan Kurtulma Etapları ve Simyacının Seyri

Önceleri senin gibiydi. Varolanlar için “İşte bu, budur” diyordu. Başka ne olabilir ki!.. Öyle zannediyordu. Newton^[7] daha sonra onların aslında başka bir şeyin işareti olduğunu, daha önce gördüğünden öte anlamları temsil ettiğinin (*sembol olduğunu*) farkına vardı. Tam idrakine varınca maya çözüldü. (*kuantum, İsa, hakikat*)

1. Öncesinde var zannettikleri dışında varlık yoktu. Sonra var zannettikleri yok oldu. Yani 1 (*varlık*) sayısı, 0 (*hüve*) ile karşılaşınca 0 oldu, fakat 0'dan sonra bir de doğum var. Bakalım 0'dan doğan 1'in hali ne olacak. Sabret o zaman. Doğum sancılı... Musa (1), Hızır (0)

Doğum ne peki? Çocuk kim?

2. Şimdi ise aslıyla yok olanların, varoluş düzleminde birliğine, ilişkisine şahit (*şehadet*) oldu. Yani 1 sayısı 0 içinde yok olunca, sıfırdan gebe kalıp varlığa 10 olarak yansıdı, *aşkın* oldu. Başlangıçtaki var demekle, yok olduğunu anladıktan sonraki var demek arasında koca bir fark var.

Aydınlanmadan önceki haliyle sonraki halini sorduklarında, *donuk* gözle Buddha şöyle diyor: “Aydınlanmadan önce dağlar dağ idi, denizler de deniz idi. Nehirler de nehirdi. Fakat aydınlandıktan sonra, dağlar dağ oldu, denizler deniz, nehirler nehir” Tabii bunu derken gözlerinin içi *parlıyormuş*.

Demek ki, kurbiyet kesbettin, aradaki akrabalığı kurduysan o zaman başka. Her şeyi ben olarak görüyorsun. O zaman sen tek başına dağ olursun. Muhammed'in (a.s.m) nefsinin adı ümmetti. Tüm peygamberler kıyamette “nefsî nefsi” derken onun “ümmetî ümmetî” demesi bu manadandır. O hep ‘bütün’ün hayrını diledi. Çünkü kendisi bütündü.

Başlangıç ve son aynı noktaya denk düşüyor ancak, arada koca bir dağ var. Başlangıçta da, sonsuzda da aynı şeyi söylüyorsun ama, nitelikleri farklı. *Algılanan karmaşıklık teorisi* deniyor buna.

Talebin Neyse Sen O'sun

Bilim; sana maddenin, görünenin tek realite olduğunu söyledi ve sen buna göre varlığını şekillendirdin. *Network*'ünü bu paradigma üzerine kurdun. Çünkü neye inanırsan onu işlersin. Alet çantasında çekiç olan her şeyi çivi olarak görürmüş. Bir ayet-i kerimede Allah (C.C) “Ben kulumun zannı üzereyim. Beni nasıl bilirse ben de ona öyle muamele

ederim” diyor.

Bilimin ve sizin bir suçunuz yok. Anne ve babanıza ve kurumlarınıza kızmayın beni iyi eğitemediler diye... Onlar bir noktadan baktılar ve öyle gördüler. Ellerinden gelenin en iyisini verdiler sana.

Newton mantığı...

Öyle gördüler, öyle düşündüler. Sonuç: Öyle yaşadılar.

“Talebin ne ise; sen O’sun” der Kenan Rıfai Hazretleri. Potansiyelinden, farkında olduğun kadarını talep edebilirsin, yaşayabilirsin. En fazla ne istiyorsun? Çapın ne? Onu ne olarak biliyorsan, varlık tanımlaman neyse o kadar dileyebilirsin.

Başlangıçta basit görünür. Fakat işin derinlerine girdikçe basit olmadığını anlayacağın bir aşama gelir. Hatta depresyona girersin, kullî akıl tarafından sıkıştırılırsın.

Zihinsizlik dünyasına girdiğinde başına şimşekler çakar. Alabora olursun. Tabii bu noktada korkma. Depresyon eski kişiliğin ölmesi ve yeni kişiliğe adaptasyon sürecidir. Kabuk değişim sürecine girdin. Varlıkta hiçbir şey kötüye gitmez. Bir kapı kapanır, yüz kapı birden açılır.

Daha sonra “Zormuş” dersin, zor olduğunu anlarsın. İşte bu çok iyi. İmtihanın kırılma noktasıdır burası. Musa (a.s) hep bu dönümde Hızır’ı terk etmek istedi. “Bu bir rıza lokmasıdır, yiyemezsin demedim mi?” dediği noktadır bu Hızır’ın. Burada sebat edersen, kaçmazsan, çamura yatmazsan barajı aşarsın.

“Bundan kolay ne var?” dersin. Başlangıçta da “Bundan kolay ne var?” diyordun, sonunda da diyorsun. Başlangıçta da dağlar dağ, sonda da dağlar dağ ama, nitelik farkı var. Başlarken de Allah dedin, sonda da Allah diyorsun ama, *marifet* farkı var.

Sen böylece Allah’ı her yerde görmeye başlarsın. Başlangıçta da Kâbe’ye gidersin hacı olursun, sonda kendine gelirsin *Kâbe* olursun. Hani Hz. Gaybi; “Allah oraya girdi mi, çıktı mı bilmem ama, bu gönülden hiç çıkmadı” der. Öncesi uzaklardadır. Sonrasında ise hiçbir zaman ayrı olmadığını, her yerde olduğunu anlarsın. “Her yerde” ama, arifin kalbindedir Allah (c.c). Miraçtan dönüş budur.

Varlık algın madde odaklı değil artık, niyete döndü. Vurgu maddeye değil niyete ve iradeye döndü. Maddenin özü, aslı daha da küçük olan maddecikler değil... Niyetlerin, duan, yani ilimdir...

Ayete bakar mısınız? “Allah; ne evveldir (*başlangıç*), ne ahirdir (*son*), ne zahir (*dış*), ne de batın (*iç*)”

Soruyorsun peki nedir? Ayet hemen cevap veriyor:

O her şeyi bilen (kuşatan) ilim sahibidir.

Hadid, 3

Allah ismiyle kastedilen derinlikli mana ilimdir.

Peki ilim nedir? İlim, derindeki tanık olan bilinçtir. Öznedenden ve nesneden öte olan gözlemcidir. İkisini de kapsayan, ikisinden üstte olan aşkınlıktır.

Celal var, *Cemal* var ama bir de *Kemâl* var. Çocuk anne ve babadandır ama, çocuk anne baba ile aynı değildir. İkisinin özellikleri var, ikisini de kapsıyor ama, ikisini de aşan bir yapı. Mucizeye bakın?

İşte ilim, ilim bilmektir. İlim sendeki gözlemcinin farkına varmaktır.

İlim âlemle bağlantılıdır. Âlemler nedir? Alâmetlerdir, sembollerdir. Her şey hakikatin gölgesidir, sembolüdür ve gölge asıl değildir. Âlemler de gölgedir. Peki gölgelerden asla dair bilgiyi okumaya ne denir? İlim denir. Okuyana da âlim denir.

Güneşi görmeden, gölge üzerinden güneşe dair çıkarımlar yapıyorsan, o senin zannındır. “Zandan kaçın” der ayette ama, güneşi gördükten sonra. Gölgeler ne olur? Yok olmaz ama, aslıyla olmadıklarını bilirsin. Rüyadasın ancak, rüya içinde rüyadan uyanmışsın. Artık köpekler seni kovalamaz. Kaçman onları gerçek sanmandan kaynaklanıyordu. Sen durunca onlar da durur. Çünkü rüyada senden başka kimse yok. Yazan da sensin oynayan da; kaçan da sensin kovalayan da.

Güneşi gördükten sonra gölgeler üstünde rahatlıkla oynayabilirsin, değiştirebilirsin. İsa (a.s)’ın “Bileceksiniz” dediği budur. Bu bilinçle yapılan işten sanat çıkar. İnsan-ı kâmil buradan doğar. Hz. Ali (r.a), “Sizin bilinmeyen hakkındaki çıkarımlarınız bilinenler üzerindedir. Yani bilinmeyi bilinenlerle bilirsiniz. Zihinsel örgüleriniz vardır. Bu böyleyse herhalde o da böyledir dersiniz. Dolayısıyla kendinizce onu bilirsiniz. Fakat ben bilinmeyi bilinmeyen ile bilirim.”

Ne demektir bilinmeyi bilinmeyen ile bilme?

Kısaca, olmaktır bu. Çeperde değil direk merkezde olmaktır.

İşte *marifetullah*, hakikatin müşahedesine yol açar. En yüksek hakikat, kelimelere sığmaz. Bu nedenle, en yüksek üstadın söyleyecek hiçbir şeyi yoktur. O kendisini hizmete verir ve asla endişe etmez.

Hz. Ali (r.a) kendinde neyi buldu da “Ben; ‘Atarken sen atmadın, Allah attı’ ayetine mazharım” diyebildi. Nasıl oldu da Zeyd güneşe hükmedebildi.

Ey Gavs! Kim bize kavuşmak, vasıl olmak isterse, bizim gayrımız olan her şeyden çıkıp

sıyrılmalıdır. Dünya yokuşundan çık ki, ahiret yokuşuna kavuşasın. Ahiret yokuşundan da çık ki, bize kavuşasın.

İlâhî İhsan

Özünde, potansiyelinde her şey niyetine göre varlığına yansıyor. Varlıkta belirleniyor. *Hayy, Kayyum, Hakem, Adl, Kuddüs* gibi esmalar bize tek bir gerçekliğin olmadığını, gerçekliği belirleyen kişinin inançları olduğunu söylüyor. Neyi yaşamak ve görmek istiyorsan onu görüyorsun. Ne olarak hissediyorsan o oluyorsun.

Mevlana, “Sakın Süleymanlık iddiasında bulunan karıncayı hor görme, ondan bir Süleyman çıkabilir” der. Sen de zerresin ama, *Hakk*’a gebesin. Senin gerçekliğindir bu. İlâhî projedir bu.

At gökyüzünü gri görürken insan mavi görür. Hangisi doğru? İnsanın ki mi, atın ki mi? Ölçü nedir? Çoğunluk mu? Genel geçerler mi? Kime göre? Neye göre? Hangi esmaya göre? Nereden baktığına bağlıdır. Biz böyle bir varlık algısını nasıl idrak ederiz peki? Asıl sorum şu: Simyacı nasıl okudu, ne yaptı da güneşi gördü?

İnsanlar uykudadır, ölünce uyanacaklardır. Siz ölmeden önce uyanınız.

Hadis-i Şerif

Kendinde Ara Kendinde Bul

Gerçeklik tümüyle her an burada ve şimdiye yansıyor ama, uyanık olmadığımız için farkında değiliz.

Uyanık olmak “Uyandım artık, varlık bana farklı görünüyor” demek değildir. Gördüklerin aynı olacak ama hissedişin, en derin planda *muhababiyetin*, olaylara katılımın ve anlayışın farklılaşacak. Daha önce de çocuk seviyordun ama, kendi çocuğun olunca o sevgi daha farklı bir hal alıyor. Onun tadı kimsede yok. İşte ruh çocuğunu doğurunca herkesi ve her şeyi kendi çocuğun gibi hissedeceksin.

Tüm varlığın sende (*ilâhî ben*) olduğunu deneyimleyeceksin.

“Ümmetî, ümmetî, ümmetî”

Hız. Muhammed’in (a.s.m) Hira’daki bestesi buydu. Tüm benleri özünden gördü, tüm varlığı kendi olarak gördü. O zaman her şey sana selam eder. “Bütün” tarafından kabul edilmek budur. Tüm peygamberler, aydınlanmışlar bunu yaşadı. Seni gözü olarak, onu kalbi olarak, diğerini eli olarak hissetti. Bedeni ve ruhu kozmosa karıştı. Zihin de bunu gördü. Kalbi de, tüm latîfeleri de buna şahit oldu.

Mevlana’nın Şems’i onun Hira’sıydı. O da orada dirilince dışarıdaki aç olanın halini

hissetti. Hakikate aç olanların. Parça (*uykuda olan*) bütün içinde uyanınca, her yeri, her şeyi de bir şeyde görür oldu. Bir anlamda “Kendinde ara, kendinde bul” dedikleri idi bu.

Hazinen Neredeyse Yüreğin Oradadır

Ey Gavs! Ancak bizim yanımızda ye, iç ve uyu; hâzır (*uyanık*) bir yürek ve nâzır (*gören*) bir gözle. Bizim yanımızda, sıradan kişilerin uykusu gibi uyuma, bizi görürsün. Cismin lezzetlerden, nefsin şehvetlerden ve gönlün kuruntulardan, ruhun kötülüklerden (*gönüle ve ruha ansızın inen ters fikirler ve kuruntulardan*) uzak olup, zâtın (*özün*) bizim Zâtımızda (*özümüzde*) yok olmak suretiyle uyu. Bizim indimizde erdemli (*faziletli*) olan eylem, cennet ve cehennem gibi bizim gayrımız olan hiçbir şeyin arzulanmadığı ve yapanın da ondan kaybolduğu (*uzak bulunduğu*) eylemdir.”

İlâhi İhsan

Bir gün Mescid-i Nebevi’de Hz. Peygamber’e (s.a.v) “Cennet nerede?” demişler. “İşte burada” demiş. Elini havaya kaldırmış, bir şeyler koparmış ve o nimetlerden yemiş. Görenler görmüş. Düşünebiliyor musunuz?

Ölüme yakın deneyimlerde kalp gözü açılınca görüyorsunuz gelenleri gidenleri. Ayrılık gayrılık yok âlemler arasında, kopukluk yok. Sadece nöron ağını (*Allah’ın iplerini*) hangi varlık algısına göre programladıysanız onu görüyorsunuz ve orada oluyorsunuz.

Kişi sevdiği ile beraberdir.

Hadis-i Şerif

“Hazinen neredeyse yüreğin orada olacaktır” der Hz. İsa. Veya yüreğin neredeyse hazineni orada bulacaksın. Cennetteysen cenneti bulacaksın, cehennemdeysen cehennemi.

Hakk’ta isen o zaman ölmezsin, beden ölür. Sen ölmezsin. Beden olmadığını, ötesi olduğunu anlarsın. Bulmuşundur. Bulmak kaybolur. Kaybetmezsin artık.

İçine Ekilen Tohumun Meyve Vermesi Farkındalıkla Mümkündür

Ey Gavs! Bizi aracısız olarak, doğrudan doğruya görmek istersen, ne cennete ve cennette olan şeylere bak, ne de cehenneme ve oradaki şeylere. Yalnız bizimle meşgul ol. Çünkü bir kimse bizden başkasıyla meşgul olursa, kıyamet gününde arkadaşı ateş olur. Bizim cennetlik bazı kullarımız vardır ki, cehennem halkının cehennemden bize sığındıkları gibi, cennet nimetlerinden geçip bize sığınır.

İlâhi İhsan

Demek istediğim, gerçeklik her an beyinde var. Fakat farkında değiliz. Peki biz neredeyiz? Ya nesnede, ya öznedede... Yani nefiste. Ya cennette, ya cehennemde....

Fakat ne diyor yukarıda? “Ne cennete, ne cehenneme bak. İkilikten çık” diyor. Farkındalık nedir? Şahit olmaktır, yani beyinde onu tanıyacak nöron ağını inşa etmektir.

O âlemin algılarımızca tanımlanmasıdır deneyim. İşte simyacı, gerçekliğin şimdide ve burada olduğunu biliyordu. Bu bilgiyle sezgilerine de güvendi, ilerledi. Bildikleri üzerinde derin tefekkür etti ve tanıma gerçekleşti.

“Siz bildiklerinizi uygulayın ben size bilmediklerinizi öğretirim” ayetini kendine mürşit eyledi ve cesur adımlar attı. En önemlisi sezgilerine güvendi. İçine ekilen tohumun meyve vermesinin tek yolunun kendisinden geçtiğinin bilinciyle devam eyledi.

İşte tevhidi yaşamak budur. Peki tevhid nedir? Ayrılık yok demektir. Hz. Aşk, “Gerçekten arınırsanız meleklerle kucaklaşırsınız” dedi. İşte onun vurgusu hep bu oldu, en üst düzeyde ayrılık yok. Zerre kainata gebe. Kainat dürülü ve bükülü olarak sende. Aklıma bu sözde hep DNA ile beyin gelir. İkisi de hem dürülmüştür hem de bükülmüştür.

O bunu sürekli tekrar etti ve vurguyu bu bilince yaptı. Zikir budur. Bu dua onu yeni *seyr-i süluklara* yönlendirdi. Her bir deneyim, duygu, hissetme yeni bir nöron ağı oluşturdu, yeniden inşâ söz konusu oldu. Kısacası sabırla namazını kıldı. Namaz *salâttır*, bağlantı oluşturmaktır. Beyindeki karşı sahillerle bağlantıya geçti, *arşı inşa etti*. Tanıştı ve bu ona yepyeni bir vizyon verdi. Sezgileri gerçekliğe dönüştü (*tekvin, yaratım*).

Varlığın Sırrı: Hüsn-ü Niyet ve Nazar

Ey Gavs! Bize kavuşmak isteyen kimse bizim yolumuzda cehdetmeli, yani çaba göstermeli, savaşmalıdır.

İlâhi İhsan

Bizim uğrumuzda mücadele edeni, yollarımızda ilerletip gerçeğe erdiririz.

Ankebut, 69

Kendini arıtan kişi mutlaka umduğuna ermiş, kurtuluşa ve mutluluğa kavuşmuştur.

Â'la, 14

Savaş ve çaba (*mücahede*), gözlem ve algı (*müşahede*) denizlerinden bir denizdir. Balıkları da esrar sahipleridir. Algı denizine girmek isteyen kimseye çaba gereklidir. Çünkü savaş ve çaba, müşahedenin tohumudur. Yani tohumu eken ve çaba sahibi olan, algı ve gözlemimize ulaşır.

Şimdi siz, sizdeki kudretin ne olduğunu, kimin dostu olduğunuzu, arkanızda kimin olduğunu, sizi ne için yarattığını biliyorsunuz. Bu hissiyatla sürekli “Evet, o beni seviyor. Ben onun sevgilisiyim. O beni benden daha çok düşünüyor. Ne oluyorsa hayrım için oluyor. Beni kendine dost ve sevgili yapmış” duygusunu besleyin. Bakın bakalım, ne gibi biyokimyasal, fizyolojik, ruhsal değişimler ve deneyimler yaşıyorsunuz.

Size garanti ederim tipiniz dahi değişir. Yüzünüzde güller açar. Ne yaptınız? Karanlıklardan aydınlığa çıktınız. *Hüsn-ü zannınız size hüsn-ü hakikati ve hüsn-ü akıbeti* getirir. İşte varlığın sırrı *hüsn-ü niyettir ve nazardır*. Bu niyetle nazar ederseniz, enerji verirsiniz, beslerseniz meyve verirsiniz.

Allah’a Hüsn-ü Zan İbadettir

Başınıza hoşlanmadığınız bir olay geldiğinde, “Rabbim ne öğretecek ki böyle bir soru sordu?” deyin. Bu nazarla bakın. Her şey davettir. Musibetler yüksek sesli davettir. Peki bu işin nihayetindeki hedef nedir? Bu işin sonu yok, varlıkta nokta yok. Hep noktalı virgüller var. Nokta dediğiniz anda, altta bir virgülün farkına varıyorsunuz. Durağan hiçbir şey yok. Hareket ve insan için sürekli kemâlata gitmek var. Varlıkla bir olup akmak var. Varoluşun yolu senin yolun olur.

“Rahmetim her şeyi kuşatmıştır” diyor. Her şeyi...

Rahmetten iradene göre, kapasitene göre istifade edersin. Kapasitesi âlemleri kuşattığı için âlemlere rahmet oldu. Gazap, rahmeti eksik alma halinizdir. Teklik kendisini *şeyler* ölçüsünce sergiliyor. Varlık sonsuzluk miktarınca şekil kazanıyor ve bu o kadar süratli ki. Hiçbiri birbirinin aynı değil. Bilim ise sabit olanı arıyor. İnsan güvende olmanın “İşte şimdi tamam” olma hali olduğunu sanıyor.

Hayır, cennette dahi bekleme bunu. Hatta cennette sürekli açılımlar var. Hadislerde ifade eder, *Cemalullah* cennete yansıyınca cennetteki nimetlerin rengi, kokusu, şekli artar, değişir. Yani her yansıma yeni manalar açar. İbadet (*yeni ağlar*) algılar denizini dalgalandırıyor. Bakın yeni bir *esma* ile tanıştınız.

Birbirinin tıpkı aynı iki şey yok. “Biz seni hakkıyla bilemedik” diyor en iyi bilen Muhammed (a.s.m) her tecellide. Çünkü her an saf nazarda yeni yansımalarını görüyor. Demek ki, Newton mantığı her şey değilmiş.

Hani derler ya birbirlerini anlamıyorlar diye. Hayır birileri birilerini (*arifleri*) anlamıyor. Yoksa arifler onların hallerini biliyor ama, onlar arif olmadıkları için İsa’yı (a.s) *çarmıha geriyorlar*. Evet, maneviyat çok köklü bir kabuk değişimi sürecine girdi. Enfüste ariflerin yaşadığı, âfakta bilime yansıyor. Kerametlerin, manada yaşananların fiziksel yasaları

bulunuyor. Bu keşfediş mana noktasında, aklın tatmini noktasında önem arz ediyor ama, madde daha görünür ve ego için kullanılabilir bir şey olduğundan, insan aslolanın o olduğunu zannediyor veya kolay olana kaçıyor.

Binadan öteye geçemeyen mabetler ve dinî dar kitleler... Görünürde bir şey var yani. Fizikçilerin geçmiş verileri Hızır'ın karşısındaki Musa'nın durumuna düşürdü onları. Şimdi yeniden başka bir inşâ başladı. Kutsal metinler yeniden inceleniyor. Peygamberler yeniden keşfediliyor. Varlık gizlide olanı sergiliyor. *Ashab-ı Suffa* dışarı çıkıyor. Çok görüyoruz değil mi? “Olur mu kardeşim?” diyor. Ama ona oluyor. Bunu yok mu sayacağız? “Bu olur mu kardeşim?” diyenin sorusu gerçekten öğrenmek için olsa belki ona da nasip olacak. Bu tür bir delilik ama, “Niyet ettim benden başka gerçek tanımam” durumuna getirmiş varlığı.

Maneviyatta Otoritelerin Varlığı

Neyi, niçin yaptığını bildikten sonra sana vicdanından başka otorite yok. Ama sen bilmeyince otorite gerekli hale gelmiş oluyor. Ve elbette otorite var. Başka ne yapabilirsin ki?

Ama sen hep otoritelerine mi bağlı kalacaksın? Annen baban var ama, artık çocuk değilsin. Bu, annenizi babanızı terk edin, saygısızlık edin demek değil. Sevgiyle onları salıver. Sana verecekleri kadarını verdiler. Ellerinden başka bir şey gelmiyor, daha fazla zorlama onları. Görebildikleri alan bu.

İçi boşaltılmış dinlerden hele ki, kurumlardan uzak dur. Onlar dini yanlış anlattılar. Maneviyat camilere sığmayacak kadar yücedir. Ancak onlar da karşılıklarını alacaklar tabii. Hiçbir şeyi kınama, hor görme. Sadece senin için işlevselliği olmayan, sana *seni* vermeyen ne varsa ondan uzak dur. Selam ver ve uzaklaş. Putlarını aş. Yok etme, aş. Basitçe onların senden düşmesine izin ver.

Bedenin mabet, niteliklerin cemaat, ruhun sana imam olsun. Bu olursa her yer sana mescit olur yoksa mescidi sadece oralar zannedersin. Tek başına ümmet olmazsın. *İbrahimî* olamazsın. *Salahınızı* onların önünde gösteriş için yapmayın; yoksa Rabbiniz katında karşılığınız olmaz.

Dua ettiğiniz zaman da iki yüzlüler gibi olmayın; çünkü insanlar kendilerini görsünler diye, havralarda ve köşe başlarında durup dua etmeyi severler. Doğrusu size derim: Onlar karşılıklarını aldılar. Fakat sen dua ettiğin zaman kendi iç odana gir ve kapıyı kapayarak gizlide olan Rabbine dua et. Gizlide gören Rabbin ödeyecektir. Dua ederken putperestlerin ettiği boş tekrarlar yapmayın; zira onlar sanırlar ki, çok söylemekle işitilecekler. Bundan

dolayı onlara benzemeyin; çünkü Rabbiniz nelere ihtiyacınız olduğunu siz ondan dilemeden önce bilir.

Hız. İsa (a.s)

Şimdi şöyle dua edin:

Ey her yerde olan Rabbimiz! İsmiñ mukaddes olsun. Melekûtun gelsin. Gündelik ekmeğimizi bize bugün ver ve bize borçlu olanları bağışladığımız gibi, bizim borçlarımızı bize bağışla ve bizi iğvaya götürme, çünkü melekût, kudret ve izzet ebedlere kadar senindir. Amin.

Hakiki manasını bilmeden çok tekrar etmek yerine manasını bilerek akıl, kalp birliğiyle çok tekrar etmek ve o yoğunluğun sizde meyve vermesine yol açmak... İşte bu sizi en üst mertebeye çıkartır.

Allah Esması Sende Yeşerirse İnsan Olursun

Ne demektir bu? Kendi iç odana gir kapıyı kapayarak. İç oda nedir? Kendinde ara, kendinde bul. Kapıyı kapat. Göz, kulak, dil. Bunlar hangi odanın kapıları? Tefekkür et bu iç odayı ve kapılarını. *Hanif* ol. Doğaya dön, toprağa dön, sade hayata dön.

Tırtıla daha fazla ayak takmakla onu kelebek yapamazsın. Dikkat et, tırtıla “Gel, seni kelebek yapacağız” derler. Kelebek olunca da “Sakın uçma, tokat yersin” derler. Ben seni kabul ediyorum ve anlıyorum. Sen niye beni anlamıyorsun? Aslında sen kendini anlamıyorsun. Kendini anlasan beni bana bırakabilirdin. Tırtıl kelebek olunca tırtıllara göre yoldan çıkmış olur. Doğru, artık uçuyor.

“İçinizden size bir resul gönderildi” ayetinin derinlerine dal da içindeki vicdanın risaletini yaşa. Her şey orada.

Size açık ve net söylüyorum: Bu asrın maneviyatı dahi GDO’lu... Organiği ise damarlarındaki asil kanda. Temiz kanı bul. Bu, “Tevhid Bilinci”dir. Tevhidi *Risale-i Nur*’dan öğrenirsin, tasavvufla demlersin. Alim işler, arif parlatır. *Risale-i Nur* alimdir. *Mesnevî* ile de parlatırsın. Bu, kadîm bilgeliktir ve bilgelerin yoludur.

İlim Çin’de dahi olsa gidip alınız.

Hadis-i Şerif

...Ve senin ıskaladıklarının önemli bir kısmı ilmin olduğu yerdedir. Tabii bunu bulman için yola çıkman lazım. Önce dışarıda arayacaksın. Ta ki kendi yolunu, yöntemini buluncaya kadar, üveysi oluncaya kadar, yani sende saklı olanı buluncaya kadar dış

referanslara bağılı ol. Dışarıdaki Kur'an'dan oku, dışarıdaki peygamberden oku, dışarıdaki mürşitten oku. Başka ne yapabilirsin ki zaten, bunların sende olduğunu keşfedinceye kadar. Yani hakikati buluncaya kadar.

Osho; "İçinizdeki Kur'an'ı uyandırmadan dışarıdaki Kur'an'ı anlamayacaksınız" diyor. Bunlar toplumlara çok da mal edilecek şeyler değildi. Ancak yeni varlık algısı ile, ki hep vardı, ancak yeniden keşif sürecine girdi. Bunlar anlaşılır ve deneyimlenebilir oldu ve oluyor. "Allah tohumunu ek insan meyvesini al" demiş birisi. Allah esması sende yeşerirse İnsan olursun.

İmam-ı Azam tüm bu bahsettiğimiz mertebeleri kendinde yaşamış bir insan-ı kâmil... Bakıyor, bu toplum bu ayetin ne kadarını yaşar, ne kadarını yaşayamaz. Ona göre ayetten çıkarımlar yapıyor. Ayetin hangi açılımının topluma uyup uymayacağını değerlendirilmesini yapıyor, tahliller yapıyor.

Psikolojiye bakıyor. Sosyolojiye bakıyor. Topluma uyanı sunuyor. Sibernetik düşünüyor. Kişilere kaldırabilecekleri, anlayabilecekleri seviyeden hakikati veriyor. *Ahlak-ı Muhammedî* budur zaten. Dengeleri çok bütüncüdür. Kendine göre olanı değil, ona göre olanı baz alıyor.

Yeni varlık algısından bahsediyorduk. Bugün fizikte yaşanan sürprizler manevî sahada da yaşanıyor. "Size öyle şeyler söylerim ki, şariat kılıcıyla başımı vurursunuz" diyen Hz. Ali'nin deneyimleri, zındık denilen ve başları vurulan velilerin, ehl-i beytin halleri anlaşılır oluyor. Bundan sonraki kitabımız *Nun: İlim Kapısı Celcelutiye Şerhi* bunu anlatacak bize, bunun ruhsatını verecek. Bu anlatımlar buna giriştir.

* * *

[7] Isaac Newton: İngiliz fizikçi, matematikçi, astronom, mucit, filozof, ilahiyatçı. 1643-1727 tarihleri arasında yaşamıştır. 1687'de yayınlanan kitabı *Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica*, klasik mekaniğin temelini atmıştır. Tarihte en önemli bilimsel kitaplardan biridir. Bu çalışmasında Newton evrensel kütle çekimini ve hareketin üç kanununu ortaya koymuş ve sonraki üç yüzyıl boyunca bu bakış açısı bilim dünyasına egemen olmuştur. Newton dünyadaki nesnelere hareketleri ile gökyüzündeki nesnelere aynı doğal yasalar ile yönetildiklerini kendi kütle çekim kanunu ve Kepler'in gezegen hareketleri kanunuyla ilişkilendirerek göstermiştir. Newton ilk yansıtmalı teleskobu geliştirmiş, beyaz ışığın bir prizmaya tutulduğunda farklı renklerden bir tayf çıkarmasını gözleyerek renk kuramını oluşturmuştur. Newton bilim adamları tarafından tarihin en etkili insanlarından biri olarak kabul edilmektedir.

Sadece Vazifeni Yap, Vazife-i İlahiye'ye Karışma

Gecikmiş diplomanızı alacaksınız. Korkmayın, tokat yemezsiniz. Yine şefkatin içindesiniz. Onun dışına çıkamazsınız. Onun izni olmadan günah dahi işleyemezsiniz.

Doğunun yolu bellidir. Batının yolu da öyle... Ama, doğu ve batı arasında da bir yol var. Doğuda da, batıda da yapamamamızın sebebi her ikisi arasındaki yolu bilmememizden kaynaklanıyor.

Dar kapıdan girin; zira helakete götüren kapı geniştir ve yol enlidir. Ondan giren çoktur. Çünkü hayata götüren kapı dardır ve yol sıkışıktır. Onu bulanlar azdır. Zaten zihin dediğimiz ya doğuya aittir ya batıya... Fakat, ilahî olan doğuların ve batıların, göklerin ve yerin ötesindedir.

O lamba doğuya da, batıya da nisbet edilemeyen mübarek bir ağaçtan, yani zeytinden (çıkan yağdan) tutuşturulur. Onun yağı neredeyse kendisine ateş değmese dahi ışık verir.

Nur, 35

Daha önceden bunlar gizliden gidiyordu. 20. asırda yapılan yeni varlık okumalarıyla, bilimsel bulgularla farklı algı biçimleri doğdu. Bu algılar şimdi hayatımızda bizzat belirmeye başlıyor.. Düşünceler, hissedişler gerçekliğe yansıyor. Spiritüel filmleri, dizileri izliyorsunuz. Gerçek olmadığını veya olmayacağını mı düşünüyorsunuz?

Bilim dünyasında da öyle değil mi? Kuantum fizikçileri^[8], Newton fiziğinin^[9] tersine bu zamana kadar bildiklerinin tam tersi deneyimler ile karşılaştılar. Varlık tanımlanması adına binlerce kez deneyler yaptılar, sonuçlar değişmedi. Daha önceki varlık algısının çok ötesinde sürekli sürprizler karşıladı onları. Halbuki onların bekledikleri, “Böyle yaparsan bu olur, bu, budur mantığıydı” ama, atomaltı gizemi “Hayır” diyor. Sanki bir şey onlara bir bilinci anlatmaya çalışıyor. Sanki edeb dersi veriyor. Böyle salt zihinle, bu niyetle yaklaşırsanız haremimizi size açmayız diyor. Biz *Adem* olana kadar bize hakikatlerini açmayacaklar. Çünkü öyle bir noktaya gelindi ki, teslimiyetin fiziksel örnekleri görülüyor.

Bilim adamları bu konuda şaşkın ve o âlem sanki onlarla oyun oynuyor. Bir bilinç var ve onlara sürekli şakalar yapıyor. Kozmik bir şaka var. Bilim adamları, “Tek hakim biziz, şimdi çözdük” dedikleri an bambaşka bir bilinmez çıkıyor karşılıklarına. Hani demiştik ya, zihin sınırladığı anda artı 1 sayısı kendisini gösteriyor. Hep artı 1'in olması zaten sonsuzluk.

Kısaca mutlak hakim *O*. Sanki tüm deneyler, “Siz bilemezsiniz, Allah bilir” ayetini tefsir ediyor. Onun için hiçbir zaman beklenti içine girip de endişe yaratma. Sen sadece vazifeni

yap. Sonucu bırak, düşünme bile. O, ne olması gerektiğini senden, benden daha iyi biliyor. Sen sadece vazifeyi yap, vazife-i ilâhîyeye karışma.

Teslimiyet budur. Zihinsizlik dünyasında olmak, gözlemci olmak budur. Senden isteneni zevkle yerine getirmektir mükafat. Ve istenen de, özünde senin istediğinden başkası değildir. Ancak şu an farkında olmayabilirsin.

Sen Düzelsen, Düzelecekler; Sen Değiş, Değişecekler

Paradokslar içeren bu tür varlık algısı ancak deneyimsel vahiy bilgisiyle çözülür. “Dilediğimi zâtıma seçer, zâtımın sırrı ile öğretirim” ayetini çok tefekkür et ve bırak yasa sana kendini açsın. Adeta Muhammed’de (a.s.m) açığa çıktığı gibi olmasına izin ver.

Bilmek için adım at. Bilinemeyeceğini her daim aşk olduğunu anlayıncaya kadar devam et. *Sevgilim* hitabını işittiğin zaman olmuşsundur. Artık korkmazsın. Bu konu derin fizik ve vahyin deneyimsel bilgisini ister. İçmeden sarhoş olan, içip de sarhoş olmayan adamların işidir.

Onun için maneviyat hem çok zor, hem çok kolay. Çok kolay olduğu için çok zor. Bunun yansımalarını çok görürüz. Düşmanların bazen dost olur. Dostunsa düşmanın olabilir ama, sana şunu söyleyeyim: Dışarıda ne dostun var, ne düşmanın. Ne var peki? Egon var.

Ego zorlukları sever ondan beslenir ve maneviyat basittir. Egosuz halinin ismidir, manevî olman. Ego kendisini bırakmak istemediği için maneviyat ona zor gelir. Yoksa maneviyatın gerçekten zor olduğundan değil.

Soğuk bir kış günü Mevlana ile talebesi geziyorlarmış. Birbiri ile sarmaş dolaş yatan iki tane köpek görmüş talebe. “Efendim şunlardaki sevgi tezhürüne bakın ne güzel yatıyorlar”, demiş. Mevlana da, “Aralarına bir kemik at da o zaman seyret onları”, demiş.

Sözde insanın sevgi dediği menfaatleridir. Egosudur. Onun için sen sadece kendine dost veya düşman olabilirsin ve kendinle nasılsan varlıkla da öylesindir. Dışarıda anladığın anlamda kimse yok. Senin aynaların ve yansımaların var. Şikayet ettiğinin hepsi senin yansıman, *sende sen*. Sana saçma gelebilir ama, sen düzel o da düzelecek. Sen değiş o da değişecek. Anladığın anlamda değişmeyecek belki ama, artık onunla özdeşleşmediğin için sözleri sana dokunmayacak. Aşmış olacaksın. Hallac öyle demiş. “Beni öldüremezsin. Bedenimi öldürürsün ama, beni öldüremezsin” Bilesin ki, ben ölmez.

Sen akıp git, kimseyle uğraşma kendinle uğraş. “Zandan kaçının der”, ayet. Onun için Zâtın talebiyledir, zanlar cehenneminden çıkış. Simyacı paradoksların dengesini her daim yeniden ve yeniden inşa eder. Sadece nefes almanın değil, sadece nefes vermenin de değil, nefes alıp-vermenin hayat olduğunu bilir.

Uyanık Olursan Her Gelenin Hayır Üzerine Geldiğini Görebilirsin

Ölüm ve yaşamın ikiside bir... Hep yaşayamazsın, hep ölemezsin. Her an ölür, her an dirilirsin. *Tahavvülat-ı zerrat* bahsi halden hale değişim ve dönüşümü anlatır. “Sen elmayı sever, çamurlu toprağı sevmezsen gerçekten elmayı sevmiş olamazsın”, der Mirdad. Çünkü o olmasaydı, o olmazdı. Birini çek, iptal et diğerini de kaybedersin. Dünyanı öldürürsen maneviyatın da ölür. Cehennemi yok et, cennet anlamını yitirir. Karanlığı yok edersen, aydınlık da görülmez. *Duru görü*, anlayışla gelir ve dönüşüm ancak ilimle, cehdle olur.

Onun için lütfun da hoş kahrın da, şeytanın da meleğın de. Evet şeytan dahi geldiğinde kaçma. Nefsinin en doruk isteklerinden, arzularından kaçma. Yüzleş onlarla. Bilinçli bir şekilde, gözlemci olarak yaklaşırsan karambole düşmez, alabora olmazsın.

Günaha çekilmenin kimyasını anla. Günaha duyulan iştıyak sendeki hayatın işaretidir. Ölü insan günaha bile çekilemez. Onu da anla ve aş. İçine atarsın, dışarıda belki yapmazsın ama, içinde sürekli onu beslersin, onu yaşarsın. İşte kendinle çelişmenin sebebi bu baskılamandır. Sana anlayış gerek.

Heyecanla koşa koşa gelen enerjiler vardır. Şeytan panik atak geçiren bir kuvvettir, enerjidir. Onu sakinleştir. Hiç birşey saf kötülük için gelmez. Kanalize et. Ancak uyanıksan yapabilirsin. O zaman orada meleğı görebilirsin. Seni senden koparan her duygu, seni yeniden sana verebilir. Ateş gibi, yemek de yaparsın ev de yakarsın. Hangi bilinçle yaklaştığına bağılı. Şeytan toydur, hamdır. Bir şey anlatmak için geldiğini bilersen dinleyebilirsin. Bilinçle yaklaşırsan dönüşür.

Hz. Peygamber’in (a.s.m) yanına şeytan geldi. “Kim bu, biliyor musunuz?” dedi. Sahabi “Bilmiyoruz” deyince, “İblistir” dedi. Hz. Ömer hemen kılıncına sarıldı, öldürmek istedi. “Hayır ey Ömer” dedi; “Bize anlatacakları var” Ve anlattı. Ne anlattı? Anlattıklarını İbn-i Arabî’nin *Şeytanın Hileleri* kitabından oku.

Belki şimdilik onu anlamıyorsun ama, anlamayacak değilsin veya o abes bir şey değil. Onun tesadüfen değil, bir izinle, bir hikmetle geldiğini bilersen dinleyebilirsin.

Dinlersen sende neyi açmak için geldiğini anlarsın. Günahlar hakikatin ham halidir, koruktur. Gelen sadece enerjidir. Kötü değildir. Kötüleşmesi senin ona nasıl yaklaşacağına bağılı ve sen enerjiyi zihninden geçirirsen o günahdır. Bilinçten geçirirsen sevaptır. Sevaplar ise olgun üzümdür. İşin kemâli ise her şeyin hayır üzere geldiğini bilmektir. Yanlış bir şey yok, sadece anlaşılmayı ve yerli yerine oturtulmayı bekleyen bilgi katmanları var.

Allah Sana Küsmez, Sen Küzersin; O Sana Kızmaz, Sen Kızarsın

Sana sürekli ok atan ve ayağının altına muz kabuğu koyan kimse yok. Seninle iletişime geçmek isteyen var sadece. Hakikat bazen öyle konuşuyor, bazen böyle. Hz. İsa (a.s) bu bağlamda “Size davul çaldık oynamadınız, ağıt yaktık ağlamadınız” der. Çünkü bu kavmin yüreği kalınlaştı. Yürek kalınlaşması irfanın olmamasındandır.

Hakikat sana her kılıkta gelir. Davul da çalar, ağıt da yakar. Hakikat hakikattir bilene, sağı solu, aşağısı yukarı yoktur. Tabii içindeysen böyle. Dışındaysan yok etmek istersin ve gölgelerle savaşırısın. Halbuki her nereye dönerseniz onun yüzü oradadır ayeti var.

Hikmet bilinciyle, bu bilinçle günahların sana söylediği şeyleri bazı sevaplarında bulamazsın. Mevlana öyle diyor: “Melekten bir şey öğrenirsin. Şeytandan ise iki şey” Şeytandan yanlış da öğrenirsin. Yanlış olduğunu gerçekten bilersen, o zaman artık seni rahatsız edemez. Şeytan sana dokunamaz.

Bile bile ateşe düşmezsin. Bilmeden düşersin. Evet, anla şeytanı dahi anla. Ona bilinçle yaklaşırsan bir daha sana o kılıkta gelmez. Elbisesini çıkartır yanına gelir. Edebiyle oturur. Dersini dinler ve gider. Melekler de öyle. Dersini alır ve giderler. Âlemşümul olursun. Bu sana bağlıdır. Gölgelemlerle savaşma onları yok edemezsin. Yüzünü güneşe, bilince dön. Gölge yok olur. O zaman anlayışsızlığın çelişkiyi doğurduğunu anlarsın.

Unutma! Hayatta acı ve tatlı diye iki ayrı çeşme yok. Tek çeşme var. Acıyı kapatırsan tatlı da akamaz. İkisi hep iç içedir. Hep birbirini takip eder ve birbirinden ayrılmaz. İkisini bir gören kurtuluşa ermiştir. Hani, “Seni seviyoruz ama, kalbinin gürültüsünü sevmiyoruz” Ama onu durdurursam ben de olmam ki. Onun için çok manevî bir insan olmak, çok dünyevî bir insan olmak değildir mesele.

Uç bir örnek verelim. Sabah namazına kalkman kadar kaçırman da doğal. Kaçırıldığında, “Bugün kaçırdım” de. Kıldığındaysa “Evet, bugün kalktım” de. Bu kadar, daha fazlası değil. Kalktığında kendine özel bir konum verme. Kalkmadığında da kötü durumlara girme, onları çekme. Kalktığında iyi biri, kalkmadığında da kötü biri değilsin. Kötü hissetmen veya bunu böyle düşünmen sana öğretilenlerin reaksiyonu. Özünde tek kelimeyle sen, her halinle sevgisin. Evladından hiç vazgeçebilir misin? Korkma! Allah sana küsmez, sen küzersin. O sana kızmaz, sen kızarsın.

Sen kendinden vazgeçebilir misin? İntihar dahi vazgeçmek değildir. Yeni bir gerçekliği istemenin yanlış kararıdır. Bir azandan organını dışarı atmak ister misin ve o *Sübhan* her bir sıfatıyla tam ve noksansız. Önemli olan senin bütünle olan ilişkindir.

Bil ki, ondan sana sadece tebessüm gelir, “Evet” gelir. Ne dersen, sana, “Evet öyle” der. Bugün iyi olacak de, “Evet” der. Bugün kötü olacak de-öyle düşünmesen senin için iyi

olur- “Evet” der. Sana güzeli farklı farklı dillerle anlatır. Hep konuşur seninle, musibetler yüksek sesle konuşması, lütûflar *Cemal* konuşmasıdır. Sohbetin birlik ve sevgili olmak olduğunu hissetmekse kemâli yaşamaktır.

İç Odana Gir, O’nu Bulacaksın

Daha da derinlere git, korkma. Yaratan ve yaratılan ayrılığının sadece farkı doğurmak için bir ilüzyon olduğunu anla. İnsan ayrı, Allah ayrı diye birşey yok. Allah dediğin senin bütünlüklü halinin ismidir. Ayrıca bir şey yok. Kopukluk yok. Kütlesel bir şey yok. Allah; birliğin, farkındalık halinin ismidir.

Ayrım hastalığından kurtul. Kimse bunun dışında kalmaz. Bu mutlak bir kanundur. İç odana gir

Başlangıç için ayrı düşünebilirsin. Zaten başka da bir şey yapamazsın. O orada, ben burada. Bilincin sezgisel kanala akışı ile mayalanırsın. O zaman daha rahat olursun ve öğrenmekle yapmazsın, yaptırılırken öğrenirsin. “Dilediğimi Zâtıma seçerim, Zâtımın sırrı ile öğretirim” bu olsa gerek. O zaman dışarıdaki saati kurmazsın kalkmak için. Çünkü içerideki ezan hiç susmaz.

* * *

[8] Kuantum fiziği atom altı dünyaya inerek oradaki gerçekliğin kendi algı dünyamızdan çok farklı olduğunu keşfetmiştir. Böylece evrende bağımsız tek tek nesnelere olmadığını göstererek, evrendeki herşeyin birbiriyle bağlı olduğunu ortaya koyan bilimdir. Kuantum fiziğine göre atom nesne değildir, sadece bir eğilimdir. Yani nesnelere değil olasılıklar üzerine düşünmeliyiz. Hepsisi bilincin olasılıklarıdır. Kuantum mekaniği, elektronların hareketlerinin bildiğimiz fizik kurallarının hiçbirine benzemediğini keşfeden bilim adamlarının çalışmalarına verilen addır. Kuantum düzeyinden bakıldığında evrende hiçbir şey asla bir diğer şeyden ayrı veya kopuk değildir. Kuantum düzeyinde herşey bir kumaşın dokuları gibi birbiriyle bağlantılıdır.

[9] Isaac Newton kendi adıyla anılan teoriyi Johannes Kepler’in (1571-1630) çalışmaları üzerine inşa etmiştir. Bu fizik aynı zamanda daha önce yaşamış olan René Descartes, Galileo ve Johannes Kepler’in de bir ürünüdür. Bu tür fizik maddeyi makroskobik olarak inceler. Klasik fizik 200 yıllık bir egemenliğe sahiptir. Newton’un klasik fiziğine göre, herhangi bir düzeneğin başlangıç durumu belli ise, daha sonraki bütün durumları büyük bir doğrulukla önceden tanımlanabilir. Bu belirlenimci (determinist) düşüncedir ve buna göre bütün sonuçlar mutlaka sebepler tarafından belirlenir. Bu belirlenme de önceden tahmin edilebilir. Newton’a göre, cisimlerin konumları, hızları ve kütleleri biliniyorsa, bundan sonraki konum ve hızları da belirlenebilir. Newton fiziği edebiyat ve siyaset üzerinde de etkili olmuştur.

Zihne Yapışma, Taklitte Takılı Kalma. Varlık Senden Aksın

Manevî konularda kendine baskı yapma. Zihinsel müdahalelere girme. Maneviyata ne kadar çok zihin katarsan, o kadar ruhu kaybedersin. Bir etaptan sonra akışına bırak. O etabı sen belirlemezsin fakat onun geldiğini anlarsın.

Maneviyat sörf yapmak gibidir. Tekniğe çok takılı kalırsan ruhu kaybedersin. Alabora olursun. Dalgaların üstünde dalgalarla birlikte ak. İkisi arasında bir yol tut.

Yolculuk ikilikle başlar, birlikle devam eder. Teklikle *sırlanır*. Birlik sürecinde artık kimse sana bir şey veremez. Sen yapacaksın. Çünkü vereceklerini verdiler. Annen baban senin elini bırakmaz. Onlarla bağlı ol. Sadece onlarla değil, her şeye bağlı ol, aslında öylesin ama, bağımlı olursan ipi boyuna çekmiş olursun. Onsuz olamam dediğin an gerçekten öldüğün andır. Gerçek ölüm budur. O (a.s.m) Miraçta peygamberleri aştı, Cebrail'i de aştı.

Sana senden başka kimse dokunamaz. Bunu unutma. Sana senden başka kimse dokunamaz. Allah, “Kulum bana bir adım atarsa, ben ona on adım gelirim. Kulum bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak gelirim” diyor.

Her şey sende başlar, başkalarıyla devam eder.

“Ey kızım Fatıma! Babanın peygamber olmasına güvenme” diyordu Hz. Muhammed (a.s.m). Maneviyat her an yeniden keşfedilir. Yol daimidir. Her an yenidir. Başkalarının çizdiği yol kendi yolunu çizmen için sadece bir örnektir. Sen kendi yolunu çizmelisin.

Özgün olan budur. Taklit seni kilitler ki; aynı kökten kilitten gelir. Taklitle başlayabilirsin ama, taklitle devam edemezsin. Çünkü o başka, sen başkasın. Hiçbir şey birbirinin aynı değil, unutma.

Varlıkta dışarıdan içeri büyüme yok. İçeriden dışarıya büyür. Yol içeriden sürülür. Tohum içeriden açılır. Çocuk içeriden doğar. İçindeki çocuğu doğurtacak mananın adı *Celcelutiye*'dir.

Tevekkül Et, Teslim Ol ve Güven

Hız. Ömer'den (r.a) Hz. Ebu Bekir'in (r.a) performansını bekleyemezsin. Bu üstünlük meselesi değildir. Her şey yerinde güzel. Senin programın ayrı üstadınki ayrı... Ondan Risale-i Nur çıktı. Hz. Mevlana'dan Mesnevî çıktı. Sen de kendini aç ki, başka bir şey çıksın. “Onun ki kötü, senin ki iyi değil” deme. İkisi de güzel. Anne olacak yaştasın ama, hâlâ süt içiyorsun. Olmaz.

Celcelutiye'nin en temel ilkesi ne biliyor musun? Özün neyse, ilahî program sende hangi

amaçla varlığa yansımak istiyorsa onu açığa çıkartır, dönüştürür. *Celcelutiye* tam anlamıyla seni sana açan, ilahî olanı yaşatacak olan güveni, iman bilincini verir. Tahkikî iman, hakikat ilminin hem şehridir, hem de kapısı.

Bu bağlı ve bağımlı ilişkisi gerçekten önemlidir. Bak, aynı tarlada binlerce farklı tohum var. Toprağın içindesin. Dışarı çıkmazsan, meyve veremezsin. Bedene bağlısın ama, bağımlı kalırsan ruhu bulamazsın. Her baskı bilinçaltı olur. Bilinçaltı ile yaptığın güdülerinle yaptığın savaşta yenilirsin. Bilinçaltının tecrübeleri senin modern zihininden daha eskidir. Onu anlamalısın. Yüzleşmek ancak bilinçle olur. Mücadele (*ilim-anlayış*) müşahadedir. Karşılama karkusuzca üzerine gitmektir. Tevekkül et, teslim ol ve güven. O zaman kainatın sende dürülü ve bükülü olduğunu bilmekle kalmaz, onu Allah adına kullanırsın.

Hani deniyor ya *Celcelutiye*'de, karşıla kaçma; dilediğin her düşmanla mücadele et; her yeri kuşatmış olsalar da kralların şiddetinden korkma. Çünkü sende *Kâfi* ismi tecelli etmeye başladı.

Sabah esişi bir aylık mesafe, akşam dönüşünde esişi yine bir aylık mesafe olan rüzgarı da Süleyman'ın emrine verdik ve onun için erimiş bakırı kaynağından sel gibi akıttık.

Rabbinin izniyle cinlerden bir kısmı, onun önünde çalışırdı. Onlardan kim emrimizden sapsa, ona alevli bir azabı tattırırdık. Onlar Süleyman'a kalelerden, heykellerden, havuzlar kadar geniş leğenlerden, sabit kazanlardan ne dilerse yaparlardı. Ey Davud ailesi! Şükür edin, Kullarımdan şükür eden azdır.

Sebe 12,13

Süleyman sendeki kalptir, idraktır. O zaman heva ve nefsin rüzgarları kalbin emrine verilince sen hakim olursun. Bütün vehimlerin ve hayali kuvvetlerini onun emriyle kullanabilirsin. Cinler sendeki vehimlerdir. Onlar daha öncesi senden enerji çalan duygular, vesveseler ve düşüncelerdi. Bu sefer bu duyguları ülkelerin, kalplerin imarı için kullanırsın. Düşüncelerine ve duygularına hakim olan insan erdem sahibidir. Süleyman bu noktada erdemli insanı temsil eder. Erdem ise iyi ve kötü gibi görünen unsurlar arasında kurulan dinamik dengedir.

Ey Davut ailesi şükredin! (Size verdiği yetileri, istidadları açığa çıkartın kullanın.)

Gerçekten insanlardan şükreden (tohumunu açtırıp meyve verenler) azdır.

Sebe, 13

Kimseden sürekli yardım da bekleme. Bu seni miskin yapar. Ayakların varken yürümek

için halen dua ediyorsan ya ayakları tanımiyorsun ya da yürümek istemiyorsun demektir. Samimiyet yürümektir. El açıp yalvarmak değil.

Mutlak Varlık, size vereceğini vermiş bölünmeden, parçalanmadan kendisini vermiş hâlâ ona katılmamak için neyi bekliyorsunuz.

Hak ve batıl apaçık ortadan ayrılmıştır.

Kim sağlam bir kulpa tutunursa işte o kurtulmuştur. Kulp senin kendine dönmen. Kendini yeniden keşfetmen, iç odana dönmen. Daha önce neredeydin, dışarıdaydın. Unutma, adı olan her şey dışarı. Bu kötü mü? Hayır. Sana içeriği gösteriyor dönmen için.

Durmak Devrilmenin Bir Öncesidir

Biz bunun için kendimizi çok yetersiz hissediyoruz. Onlar gibi olmak ve yaşamak istiyoruz. Ama olmuyor. Onlar çok yüce insanlar.

Manevî önderlerin hayatlarının hep en üst düzeydeki durumları bize anlatılıyor veya okutuluyor. Onların hayatlarına bakıp kendimizi aciz ve zayıf görmemiz doğal. Ancak şunu bilmeliyiz: Onlar sürekli manevî havai fişekleri patlatmadı. O fişekler bazen onların da ellerinde patladı. Kafaları gözleri yarıldı. Onlar yapmanın ve yapmamanın yöntemini bu şekilde buldular.

Kimse anasının karnından okuma yazma bilerek doğmadı. Büyük zatlara bakarak öğrenemezsiniz. Sadece onlara bakarak kendimizdeki inkişaf ettirmek gerektiğini anlarsın. Onlar kendi fişeklerinin yöntemlerini buldu. Senin elindeki fişekle onların elindeki fişek arasında fark var. Kendi fişegini tanıman, keşfetmen lazım. Yanlış yapmaktan korkma. Denememekten kork. Durmaktan kork. Takılı kalmaktan kork. Sana devamı ve doğruyu gösteren rehber, *Allah ne güzel vekildir* zikri olsun. O senin bu arayışında, yolculuğunda en büyük yardımcındır.

Adam çölde hep İsa (a.s) ile yolculuk edermiş yani, yanında onu hissedermiş. Ve keramet bu ya, arkasına her baktığında yerde hep iki çift ayak izi görürmüş. Bilirmiş ki, birisi İsa'ya (a.s) diğeri kendisine ait. En güzel günler böyle geçmiş hep iki çift ayak izi ile.

Bir gün bu adam çok kötü durumlara düşmüş ve arkasına bakmış ki tek ayak izi var. İsa onu terk etmiş. "Bu adalet midir? İyi günümde benimlesin ama, en kötü günlerimde benden ayrısın. Esas şimdi benimle olman lazım değil mi?" demiş. Ve o anda kalp gözü açılmış ve bakmış ki; o ayak izleri Hz. İsa'ya (a.s) ait. Meğer Hz. İsa (a.s) adamı kucağında taşıyormuş.

Arayış yolunda düşenlerin elinden Allah tutar.

Bir süreliğine kur saati. Dışarıdakini kurman içeridekini çalıştırman adına dua olabilir. Ama sürekli böyle dua etme. Başka duaları da öğren. Sende daha fazlası var.

“Görmediğime secde etmem” der Hz. Ali (r.a). Bu yola kitapla başlaman, kendi kitabını okumak içindir. Yoksa kitapta takılı kalmak kendinden gafil olmaktır.

Simyacının veya şifanın kaynağı bu 0 ve 1 dönüşümündeki dandır. Şifa buradan fıskırır. Merkezin farkındalığı onun senden akmasına sebep olur ve tecellisiyle onu her bilinç mertebesinde varoluşa yansıtabilirsin veya o senden tüm varoluş düzleminden yansıyabilir. Sen-ben yok. İlâhî dans var.

İnsanı göbeğinden asarsan dengede durur. Ve merkez orasıdır. İstedğin yöne döndürebilirsin. Merkeze, kalbe gelersen rüzgarlar ve cinler (*düşünceler, bilinçaltı*) emrine verilir. Tonlarca ağırlığındaki uçaklar düğmelerle kalkar ve iner. İnsanın da düğmeleri vardır. Ana merkezlerden biriside göbektir, kalp ile bağlıdır. Nefes oraya düşer. Nefesini fark edebilirsen kalpte irfana yol açabilirsin.

Sen kullî düsturlarla, kainatla bağlısın. Ve bu düsturların bir ucu sendeki menzillerdir. *Celcelutiye*'de anlatacağız. Senin hareket gücünün yakıtı *Hu* esmasına olan ilmî seyrindir, aşkıdır. O zaman dansı anlarsın. Ritmi yakalarsın ki, ilimle dengeli olur. O zaman her şey sana hizmet eder, şeytan bile.

Şifacının Neşteri Elif Bilincidir. Ali'nin Kılıcı Eliftir

Maddeninki dört sayısıyla temsil edilir. Birlendiğine beşinci element derler. İşte sevgi buradadır. Cennetteki dört nehrin birlendiği kaynak burasıdır. Tevhid denizidir burası. Tüm nehirler buraya akar, cennettekiler bile. Dört kitabın manası bir ^lde gizlidir. o , ^l ve 1'li sistemin anahtarıdır. Varın ve yokun dengesidir.

Sırat (elif) kıldan ince kılıçtan keskindir. *Elifi* anlarsan (ilim varsa) kutsal aşk kasesine ^ب'ye düşersin.

Şifacının neşteri elif bilincidir. Ali'nin (r.a) kılıcı eliftir. Gönül bana dedi ki: “İlm-i Ledün'e hevesim var. Öyleyse başla: Elif! Tamam dedi, geri kalana gerek yok.” Ali (r.a) neşterini eline alan simyacının özü her daim bu bilinçtedir. Bu noktadan şifaya kanal, *Şafi*'ye ayna olur. Şifacı eylem içindeyken yapan değildir. O bir şey yapmıyor. Ama onun üstünden çok şey oluyor.

İlim-İrade-Kudret.Allah-İnsan-Tabiat

İlim Allah'tır. İradeyse sensin duayla. Kudret de tabiattır. İlim senin üstünden yani senin iraden ölçüsünde kudrete yani varlığa yansıyor. Atomdaki itme ve çekme arasındaki

denge ilimdir. Atomdaki güç kudrettir. Atomun evrilerek molekülleri elementleri, vs. oluşturmaysa iradedir.

Sonsuzluk ilmi, insan iradesiyle kudret tarlasına ekiliyor. Allah kendini kimle gösteriyor. kimde açılıyor, anlıyor musun? Sen kime ayinesin, biliyor musun? Onun için kendi değerini bil.

Ey Gavs! İnsanda belirdeğimiz gibi, hiç bir şeyde belirmedik. İnsan bizim arşımız. Diğer yaratıklar ve tüm evren de insanın bineğidir.

İlâhi İhsan

Allah ismi olan ilim, insan iradesi üstünden varlığa, kudrete akıyor.

Mü'minin kalbi Allah'ın Arşıdır.

Hadis-i Şerif

En Kötü Dediğin Varlık Bile Bir Hayra Hizmet Eder

Şunu bil: Kötü yok varlıkta. Hep iyi ve daha iyi var. Kötü hiç bir zaman olmadı. Kötü gören zannımız dahi iyidir. Çünkü dolayısı ile hakkı gösteriyor. Ama hakkı bildiren Zâtımız daha iyidir.

Düşmen iyidir. Ama düşmemen daha iyidir. Gübre iyidir. Ama gül daha iyidir. Hasta olman iyidir. Ama sağlık daha iyidir. Yani en kötü dediğin olay bile varlıkta bir hayra hizmet ediyor. Her ne ki var, o iyidir. Ama biz tercihimizi hep daha iyiden yana koymalıyız.

Herşeyde, hatta en çirkin görünen şeylerde, hakiki bir *hüsün* ciheti vardır. Evet, kainattaki her hadise ya bizzat güzeldir, ona *hüsn-ü bizzat* denir; ya bizzat güzeldir ki, ona *hüsn-ü bilgayr* denilir. Bir kısım hadiseler var ki; zahirî çirkin, müşevveştir. Fakat o zahirî perde altında gayet parlak güzellikler ve intizamlar var.

Öz'deki ben aşktır. Aslında biz her şeyi aşkla yaparız. Her şey aşkla vardır. Ne demektir bu? Aşk *ışk* kökünden gelir ki, sarmaşıklık, dolanma, sarmalanma anlamındadır. Mecnun sarmalanmış Leyla ile. Madde ile mana iç içe...

Kuantum mekaniğinin temel ilkelerinden biri de dolanıklılıktır biliyorsun. Ne demek dolanıklılık? Sen ve ben dolanığız, etkileşimdeyiz, yani birbirimize bağlıyız. Sana bir şey olursa bana da olur. Elektronlar düzeyinde yapılmış bu deneyler. Birine bir şey yaparsan anında diğeri cevap veriyor. Dolanığız, kelebek etkisini düşünün.

Dr. Deepack Chopra'nın laboratuvarında deney esnasında bir olaya şahit oluyorlar. Birisinden üreme hücresi örneği alıyorlar. Sonra deneyler yapılırken spermlerde anormal

bir hareketlenme söz konusu oluyor. Anormalliği anlayamıyorlar.

Adama telefon açıyorlar ve durumu anlatıyorlar. Deneyin yapıldığı saatler arasında neler olduğunu soruyorlar. Adam da o saatler arasında karısıyla birlikte olduğunu söylüyor.

Burada kanat çırpıyor, Amerika'da kasırgaya yol açıyor. Kelebek etkisi... Nesnel ayrılık sadece bir ilüzyondur. Onun için tırnaklarını kestiğinde sakın tuvalete atma. Depresyona girersin. O tırnağa bir şey yaparsa oradaki mahlukat, aynısı sana da olabilir. Toprağa göm, çünkü O (a.s.m) toprağa gömerdi. Toprak nötrler.

En Üst Düzeyde Sen O'nunla Dolanıksın

Mevlana'nın üflediği ney, ayrılıktan şikayet ediyor. Varlığı ayıran, bölen, parçalayan zihinden şikayettir bu. *Mesnevî* bununla başlar. *İşaret'ül İcaz*'ın önemli bir kısmı bundan bahseder hayat sırrında. Hayat ferdi cemaat yapar derken ferdi cemaat ile dolanıktır. Said Nursi öyle der.

Maddeten farklı alemlerde olsak da her namazda siz benim yanınızdasınız. *İhlas* ve *Uhuvvet* risalelerinde "Samimi bir talebe yirmi kişinin kulağına ve gözüne sahip olabilir" der. Bunlar birbirine dolanıktır.

İşte bu birliğin kendisi şifacının gıdasıdır. Şaşmaz pusulası budur. Ruhun gıdası budur. Göklere ve yere sığmadım mümin kulumun kalbine sığdım dedi Allah. Düşünsene en üst düzeyde sen O'nunla dolanıksın.

Biliyorsunuz aşk şiddetli arzu ve istek halidir. Katmerli muhabbettir. İtici güç ancak aşklardır. Böyle olmazsa zaten yapamazsın. Aşkla yaparsın. Motor güçtür. Dolayısıyla aslında "Ben istemiyorum" dediğimiz ama, yine de yaptığımız şeylerin dahi çok derin bilinç altında potansiyel aşkla yapıldığı bir gerçektir. Öyle olmasa zaten yapamazsın. Dolanıklık ilkesine de ters olur ama, kendini kandırmada insan çok kurnazdır. Bu işi çok iyi beceriyor. Onu derinlerde sen istedin. Buna inanmaz.

"Hayır, ben istemedim" der. Evet, belki birebir aynen öyle olmasını istemedin ama, dolayısıyla yaptıklarından dolayı veya yapacaklarından dolayı sana uygun olanı geldi. Sistemde yanlış, hata yok.

Bazen büyük duaların büyük musibetleri olur. Musibeti anlayınca o musibet, musibet olmaktan çıkar. Derman ararken derdine, derdin sana derman olur. Peygamber'e (a.s.m) demişler: Biz Allah'ı istiyoruz diye. "O zaman belalara hazırlıklı olun" demiş. Diplomanın önemine göre sınav ağır olur. Sabreder devam edersen ne âlâ. Ama geldiğinde ateşe atlamazsan, kazandıklarını da kaybedebilirsin. Bunu bilen simyacı aşk ateşine gözü açık atlamıştır. O, ölmeden önce ölümü seçmiştir.

Celcelutiye Risale-i Nur'un DNA'sıdır

Bin kapı var ama, hepsi tek kapıyla bilinir. Prizmadan tek ışık girer, yedi renge ayrışır. Yedi renk tek renkle bilinir. Tek kapı, bin kapı gibi görünür şaşı görenlere. Tek kapı vardır: O da Ali, ilim kapısıdır. Bunun üstünden sana verilen anahtarla, *Celcelutiye* ile tüm kapılar açılır.

Kapıların açılmasıyla tarifsiz olan sultanı görürsün. İşte aşkta yükselmek budur ki, en üst düzeyde birlik halidir. Ali kapısında bu yazar:

Vahdet denizinin ortasında beni batır ki; vahdetten başka bir şeyle ne göreyim, ne işiteyim, ne de bulayım!

Vahdet denizi. Ne doğuya ait, ne de batıya...

Allah, semaların ve arzın nurudur. O'nun nurunun temsili, içinde lamba bulunan bir kandil gibidir. O fanusta sanki inciye benzer bir yıldız gibidir ki, doğuya da batıya da nispet edilmeyen mübarek bir ağaçtan tutuşturulur. Onun yağı, neredeyse, kendisine ateş değmese dahi ışık verir. Bu nur üstüne nurdur. Allah dilediği kimseyi nuruna eriştirir.

Allah insanlara işte böyle misaller getirir. Allah her şeyi bilir

Nur, 35

Ne kadar güzel ateş. Değmese de ışık verir. Kelâm olmasa dahi iletişim olur.

İki dağ arasında ip var. Adama demişler karşıya nasıl geçtin bize tarif et. Karşıya geçen adam demiş ki; nasıl geçtiğimi bilmiyorum ama, size tek bir şey söyleyebilirim: Sağa düşecekken sola, sola düşecekken sağa güç verdim.

Kalp Fezasından Ruh Semasına

Allah, semaların ve arzın nurudur. İşte insan bu nurla nurlanırsa dal ve budak salar semaya doğru. Kalp fezasından ruh semasına yükselir. Amel, idrak ve ahlak meyvelerini alırsın o zaman.

O zaman sende görülmemiş işler tecelli eder. İki dünyanın dengesi olan nurlar, sırlar, marifetler, hakikatler kazançlar gelir. *Celcelutiye* tam anlamıyla bu mananın *ihdinas siratel mustakim* olduğunu söyler.

Gerçekten denge öğrenilecek bir şey mi? Bu bilgiyi alınca ne olacak? Dengeyi yürüdükçe öğrenirsin. Asıl olan düşmek ya da kalkmak değildir. Peki nedir? Asıl olan yürüme çabasıdır, denge burada oluşur. Düşmekten korkanlar yürüyemezler bile. Aman yerinde

dur, sarsma. Ezberimizi bozma. Bildiklerimizi bize tekrar et. Cesur olursan Allah'ın delisi olursan sınırları sen çizersin.

Simyacının yolu tehlikelidir. Anlaşılması güçtür. Toplumsal öğretilere ters düşer. Onun için hiç bir simyacı ve gerçek şifacı kitlelere mal olmamıştır. Kitleler onları tanıyamamıştır. Zannetme ki tanınanları Mevlana gibi gerçekten tanıdı.

Çünkü kitlelerin kriterleri sözde güvenlik üzerine kuruludur. Onlar için her şey belirlenmiş ve sınırları tayin edilmiştir ve zihin bunlardan vazgeçmek istemez veya dönüştürmek istemez. Meşakkatlidir çünkü.

Kayalara tutunan balıkları bilir misiniz? Kayaları bırakmazlarmış bunlar. Öleceklerine inanırlarmış. Dedeleri de öyleymiş. Atadan beri bu inanç hep bu şekilde uygulanmış. Bir gün bir asi çıkmış aralarından, doğası buymuş. Böyle bir yaşama dayanamamış ve “Öleceksem de ölürüm” demiş ve bırakmış. Sağa sola çarpmış, kafası gözü yarılmış ama, ölmemiş, yüzmeyi öğrenmiş ve denize ulaşmış. Orada başka balıkları da görmüş, başka başka dünyaları keşfetmiş. Sonra arkadaşlarının yanına gelmiş. “Korkmayın, ellerinizi bırakın, ölmüyorsunuz” demiş. “Aksine yüzüyorsunuz, yaşıyorsunuz” Arkadaşları ne demiş biliyor musunuz? “O balık sapıttı sakın ona uymayın, o tehlikeli”

Doğrudur tehlikelidir onlara göre Şems, Hızır, İsa... Onları sevmek kolay değildir. Herkes çok seviyor da ondan diyorum. İnsan zannındaki Hızır'ı seviyor. Nefsinin hoşuna gideni, kendini seviyor. Kolay değildir sevmek. Bırakabilmek kolay değildir.

Böyle bir yolda önünde kimse yok. Bütün dengelerinizi sarsan birini sevebilir misiniz? Size göre hep yanlış yapan biri var. Ama hayat manevî egolara tutunarak ilerlemez, dönüşmez. Küfür içinde de imanı bulduğun bir anlayışa gelersen, korkma. Ama zamana, mekana, kişilere bağımlı olarak sende değişiklik oluyorsa, dönüşmemişsin demektir bu. Uzaktan kumada ediliyorsun. Bağımlısın onlar seni kumanda ediyor ve insanlar tanrılarına esir. Bu halde kalmayı seviyorlar da sözde kolayı seçiyorlar. Aslında yaşamdan korkuyorlar. Çünkü yaşamaya değil hayatta kalmaya odaklılar. Nefsini (*Newton'u*) aşabilse ne kadar sevildiğini anlayacak.

Yüksek Hakikatler, İlme Aşkla Bağlanana Açılır

Her şey aşkladır. İstemeden yapabilir misin? Mümkün değil. İstemektir sır, duadır. O zaman kalp kulağımızın ve kalp gözümüzün açılması için dualar yapalım ama, o da ancak ilimle mümkündür. Potansiyelini bilmeden neyi isteyebilirsin ki...

Potansiyelini bil ki; ilerleyebilesin, bildiğin şeyi isteyebilirsin ona gidebilirsin. Desem ki sana; “Bırak” Mümkün değil. Orada uçurum var zannediyorsun. Halbuki bir karış

yukardasın uçurum yok.

Sen O'nun için olursan O'da senin için olur. *Risale-i Nur*'dan 8. Söz'ü bir okur musun? Orada çok güzel bir hikaye var. Aynı olayı yaşayan iki adamın olaya katılımlarının ve yorumlarının yaşantılarını nasıl etkilediğini anlatıyor.

Sabır ve namazla Allaha gelecek yardımı bekle.

Bakara, 153

Şu varlıkta her şey potansiyeldir. Seni, duanı, seçimini bekler. Potansiyeli varlığa çeken irade insana verilmiştir. Yüksek hakikatler, ancak ilme aşkla bağlananlara açılır. Bir müzik var ve hepsi ona göre kendince uyumlanıyor. Hareket ve dans niçin acaba? İletişim için. Alimin dansı nedir? İlim. Bak o ilimle uyumlanıyor. Kulun dansı ise ibadettir. Hepsi bir şekilde müzikle varlıkla uyum içinde olma niyeti ile yapıyor tüm bunları.

Bu müziği duyamayan ölüdür. Duyup da dans etmeyen münafıktır. Duyduğunu zannedip de dans eden ki, sağa sola çarpar ve çatar, cahildir.

Birlikten (*harmoni, ilahî müzik*) kopan her insan hastadır. Yani birliğin farkında değilsen hastasıdır. Başına düşen saksının senin talebinle oraya geldiğini bilmiyorsan geçmiş olsun derler sana. Onun için sahabe ve sohbetle şifalananlar ayakları taşa çarptığı anda sorguya çekerler kendilerini.

Şimdi buradan ne anlamalıyım? Bu soru uyanmak için vesile. Cevap hemen gelir. Sadece dalmıştın, ayağın çarptı uyandın. Çarpma bunun içindi, hepsi bu. Uykuda olduğunu uyanınca bilirsin ve taşa çarpman rahmettir seni uyandırmak için.

Tek günah vardır. O da uykuda olman, uyanınca düşmezsün ve eş zamanlılık burada başlar. Varlıkla sohbet içindeysen o zaman şifa sana da akar. Şifa bulmak eş zamanlılığı ve uyumu yakalamaktır. Denkleşme ve tevafuk uyanıklılıkla gelir. Uyanıklılık ise sorgulamayla gelir. Ne yaptık ki, bu taş yani, bu engel denk geldi? Evet, aslında o bir işaret. Sana ne diyor? Varlık nehrine ters yüzüyorsun. Yani uyuyorsun. Kaçıyorsun. Burada olay sadece taş değil. Her an bu sorguyu yap. Her an "Ben kimim?" sorusunu sor.

Simyanın Sırrı: Ben Kimim?

"Ben kimim sorusu?" simya gizemine girme adına güzel bir tekniktir. Buna tüm benliğinde yer aç. Bu sorunun derinlerine git. Aslında bu bir soru değil. Seni cevaba götürmesin. Amaç cevabı bulmak değil. Her cevap zihne aittir. Ama bu soru, zihni dönüştürmek yani, soruların ve cevapların olmadığı düzleme intikal için bir tür zikirdir. Aslında cevabı da yok. Bu soruya verilecek tüm cevaplar zihne aittir.

Fakat senin aslın zihin ötesi... Zihin ötesi derken cevabı vermiş olmuyorum. Cevabı yok demek istiyorum. Peki ne var? Anladığın türden bir şey yok. Anladığın şey zihnin sınırları... Halbuki orada zihin yok. “Zihnin olmadığı yerde ne var?” sorusu anlamsızlaşır. Ne, nasıl nerede vs. bunlar zihne, egoya, bizim tanımlarımıza, tanrılarımıza aittir.

Peki sorular yanlış mı? Hayır. Sadece orada olmadığını bildirir, orada olanın soruya ihtiyacı yoktur. Çünkü mutmaindir. Sorular huzursuz zihnin uğultusudur. Yörüngeni bulamadığının işaretidir.

Bu, soru sorma demek değildir elbette, ama soruyu cevapla susturma. Soranın, arayanın enerjisi seni zirveye kadar taşısın. Cevabı verdiğin an zihne düşersin. Sormaya devam edersen hem soru, hem de cevap kaybolur. Ve sen deneyimin içine girersin. Zıtlardan böylelikle çıkarsın. Seni o kadar çok arayayım ki, sonunda aramamak gerektiğini zaten benimle olduğunu anlayayım.

Aramak, aramanın anlamsız olduğunu anlamak içindir. Zaten senle olanı arıyorsan, bu bulamadığının işaretidir. Dünya düzleminde gereklidir. Aramak ben ötesinde anlamsızdır, çünkü ben ötesi kaynağımızdır.

Dikkat edin. Zihin sürekli “Ne var?” diyor. Bunlar zaman ve mekana ait yanılsamaların sesleridir. Unutma soruya verilecek cevaplar sana aittir. Halbuki soruya cevabı değil, soruyu soranı arıyorsun. Soran zaman ve mekan ötesine aittir. Oraya zihne adım atmak sınırlamaktır. Sınırlayarak sadece bilirsin ama, idrak edemezsin, deneyimleyemezsin ve deneyimlenmeyen olgu sana ait değildir. “Ben kimim? Sorusu önemlidir. Bu soruyu sormaya devam et. Cevap bulmak için değil, soruyu sordurtanı bulmak için sormaya devam et. Soru bahane, davet aşikar...

Bunun tuzakları da var, hemen cevap bulmak istersin veya birilerinin ödünç cevaplarını tariflerini alırsın. Çünkü bu soru egoyu huzursuz eder. Yolda ilerlerken çok cevaplar gelecek. Bu sorunun cevabı için çok şeyler yazılmış, insanlar adedince tarif var. Ama senin deneyimlediğin, diğer söylemlerin ötesinde olacak. Bu soru derine inmen için bir zikir...

Fark edeceksin ki zihnin en derin noktası burasıdır. Dönüşüm buradaki sebatta gerçekleşir. Zihin kayışı burada boşa döner. Hiç bir şey olmamasına rağmen *varsındır*. Tüm bildiklerin silinir. Çünkü burada ego yoktur. Çözülmüşsündür. Burada sen yoksun. Peki ne var? Oraya gelince görürsün. Yoksun ama, varsın.

Normalde “Ben kimim?” sorusuna verilecek cevap otomatiktir:

“Ben halifeyi ruy-i zeminim” Ne güzel!..

Bunu duydun, çünkü sana öyle söylendi veya öyle okudun. Papağanlıktır bu. Dönüşüme cesaretin olmadığı için zihinsel cevaplar vermek kolayına gelir. Her cevapla farkında

olmadan zaman ve mekanla sınırlanırsın. Ego yok olmak istemez. Hoş, aslı ile var mıydı ki?

Olmayan bir şeye varlık vermek gibi bir oyun aslında bu. İlâhi bir oyun. Bu gerekli bir yöntem. Sırrı anlarsan, bunun faydalı bir kötülük olduğunu görürsün. 30. Söz; *Ene* bahsini oku:

Vahid-i kıyasî hakiki vücudu olmak lazım gelmez.

Zaman ve mekan ötesini bu kıyasla bilirsin. Gerçek vücudu olmayan ile gerçek vücudu olanı bilirsin. Özün maddî değilken, yaşadığın bu gerçeklikten nasıl emin olabilirsin?

Onlar gayba iman ederler.

Bakara, 3

Onlar bilirler. Dertleri maddeyle değildir. Bilim insanı değil, gönül insanıdır. Bırak bilim maddeyle uğraşsın sen üzümünü ye. Üzümü gerçekten yersen madde senin eline, avucuna verilir Süleyman (a.s) da olduğu gibi.

Talebesi, Buddha'ya "Ben kimim?" demiş. Buddha "Onu bana değil, içeri gir ve o soruyu sana sorana sor, o sana cevabı verecek" demiş.

Gerçekten orada cevabı alacağından değil. İçeri girdiğinde o soru yok olacak ve soru yok olunca sen anlayacaksın.

İşte simyacı bu soruya cevap bulan değildir. Bu sorunun girdabında (cazibesinde) dönüşendir. Tüm benleri kaybolandır.

Celcelutiye'de bahsedilen *Hayy ve Kayyum* şimşekleri bu noktada çakar. Ondan sonra rahmet yağmurları yağar.

Sordurani Hissetmek İçin Sor Ben Kimim Sorusunu

Düşünsenize öyle bir alem ki ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne de insanın hatrına gelmiş. Zihinsizlik dünyası diyor, insanı çıldırtır. O vadi ancak üstadlarla aşılır. Bireysel olarak deneyimlenir. Bu noktada soru kaybolur, cevap yoktur ama, soru da yoktur.

Ben kimim? Bu sorunun yangını seni soruyu sorana götürecektir, göreceksin ki soruyu soran sen değilsin. Bu bir oyun. Bir davet aslında. Bunu anlayan icabet eder. Sevgiline mektup yazdın odaya gelmesi için. O zaten oradaydı. Mektubu yazarken içeride olduğunu anladın. Dikkat et önceden değil, yazarken anlıyorsun. Sen kendine yazdın aslında. Kendini uyandırmak için kendi kendine davet içindi. Yoksa sevgilin hep odada. Hiç bir zaman oradan çıkmadı hep seni bekliyordu, ne zaman farkedeceksin diye. Ama sen ya

bilmediğın belki girmek istemediğın veya gerçekten orada olduğuna inanmadığın için mektup yazdın sürekli. Hadi Şimdi sana yeniden bir fırsat sundu ve seni bekliyorum diyor. Artık mektup yazar mısın? Ve o bir mektuptan anlayacak kadar zeki. Demek ki; mektupları biz onun için yazmıyoruz. Kendimiz için yazıyoruz. Vurguyu aramaya değil, senle oluŐuna yap, bu hissediŐi besle. Hiç bir zaman kayıp olmadı ki arayasın. Sadece Şu anda hissedemiyorsun. Çünkü arıyorsun! Bulunca hissetmezsin. Çünkü aramakla bulunmaz. Bulanlar aramada tüklenen ve hissedenlerdir. Hissetmekle başla Şimdi, Şu an. Nefesini hisset. Bak her an sana kim üflüyor.

Sorunun kaynağına git. Bu soru sana ait değil. Bu soru sadece bir davet. Ben kimim? Ben kimim?... Tekrar et bunu. Hatta sesli olarak kendi ismini söyle, kendine seslen. Yüksek sesle odanda ismini söyle. Ona Şu anda ne yaptığını sor. Kendine bir başkasıymıŐsın gibi soru sor, ne yapıyorsun de ve onu yanına çağır. Bedenine gelsin. Buraya çağır onu. Bir başkasıymıŐsın gibi seslen kendine, ürpereceksin. Ki Şu anda sen bir başkasısın. Çünkü rüyadasın. Ancak öz rüya değildir. Orası rüyasızdır. Berrak gökyüzüdür, bulut yoktur. Güneşe dönersen her Şeyin gölge olduğunu anlarsın. GölgeymiŐ dersin.

İŞte bu birlik güneşini hisseden yanlış yapmaktan korunur. Güneşe yüzünü dönenin gölgesi yoktur. Onun için velilerin gölgesi yoktur denir. Çünkü onlar içten aydınlanmışlardır. Onun yanlıŐı dahi hakkın izniyledir. Gübre gül için bazen lazım olur. *Celcelutiye*'de bir bab var. "İsm-i Azamla yanlış yapmadan korundum" diyor. Dikkat et! *İsmet* makamı *Samed*'e ayna olmakla mümkün.

İlgi, Alaka, İlişki

Rahime yapıŐmazsan dışarı atılırsın. "Niye hastalanıyoruz? Bu soru önemli.

Çünkü süt içmedik. Bu ifade edeceklerimi madde ve mana bağlamında bütüncül düşünün. YapıŐmadık değil mi rahmet çeŐmesine? İlgi ve alaka kesildi. Bakın, anneleri çocuklarımıza süt emzirmiyor. Niye? Mama daha kolay çünkü. Şeytan mamayla kandırıyor. Emzirmek zahmetli.

Süt, sembol ilminde ilmi temsil eder. İlmî (*süt*) esas almazsan duygusallık (*mama*) hapsine düşersin. Hepsinin temeli buna dayanıyor: Psikosomatik.

Annemizle uyumu yakalamadık. Anne sadece annen değil. Senin doğan ve tabiatın. Organik yapıyı bozduk.

Tarla (rahman) + Tohum (rahim) = Meyve (Allah)

Tarla-tohum (*anne-çocuk*) birbirinden meyve vermez. Meyvenin çürük olmasını kastediyorum. Tabi Şimdi, meyve çürük mü, ölü mü o da ayrı. Allah dirilitsin. Amin.

Zanlarımızla Çıkarımlar Yapıyoruz ve Hastalanıyoruz

Bilinçaltı her olaydan bir çıkarım yapar. Adamın çocuğu ölür. “Bilinçaltı neslim tehlikeye giriyor” der ve neslin devamı ile ilgili organları korumaya alır. Hatta bazen bu koruma korkudan kaynaklanırsa ki, öyledir, düzensiz enerjiye sebep verir. Hastalık zaten bir anlamda budur, düzensiz enerjidir veya temel olarak böyle başlar.

Her yaşadığımız olay organlar düzeyinde ve ruhsal düzeyde kayıt altına alınıp kendince tanımlanır ve kodları düzetilmeyene kadar tekrarlanır. Bu kodlanmayı belirleyen, bilinçaltının oradan kendi zannına uyan çıkarımlar yapmasıdır. Bu çıkarımlarsa varlık okumasındaki seviyeye bağlı olarak şekillenir ve sonradan bunu ruh-beden-zihin düzleminde etkiye sokar.

Hücrelerle, organlarla konuşun. Karaciğerinizle, böbreklerinize konuşun, bağırsaklarınızla konuşun. Onları yönlendirin. Korkunun geçtiğini, artık güvende olduklarınızı söyleyin, rahat bir şekilde vazifenizi yapabilirsiniz deyin. Kodlarınızı değiştirin. Onlara telkin edin. Korku geçti, üzüntü geçti. Hatta onları hor kullandığınız için onlardan özür dileyin. Onları hayalen de olsa sevin.

Beden düzeyindeki her hastalık onunla ilintili olan düşünsel düzeyde başlar. Bataklığı kökten kurutmadan sinekler gitmez. İlaçlarla sinekleri öldürebilirsin ama, ona sebep olan bataklığı yani kısa devre yaptıran düşünceleri yok etmezsen yeni sinekler her zaman gelecektir.

Bunu anla; sineklerin gitmesi, bataklığın kuruduğu anlamına gelmez. Şifa bulduğun anlamına gelmez. Yeni sinekler her zaman gelir. O hastalığı yok edersen. Ama kısa devre yapan düşünce bataklığı başka hastalıklara sebep verecek. Bataklık, yeni sinekler üretecek. Sinekler kötü değil.

Sinekler burada bataklık var diyor. Tıbbın yaptığı sinekleri kovmaktır. Sinekler sadece habercidirler. O sana yanlış giden bir şey var, onu haber veriyor. Sen haberciyi yok edersen sorunu sana kim haber verecek? Veya arabayla gidiyorsunuz. Birden benzin lambasının yandığını gördünüz. Bu, benzinin azaldığına işaret eder. Çözüm benzin almaktır. Benzin lambasını tamir etmek değildir.

Batı benzin lambası ile uğraşır. Onu söndürür, aslında bozar. O aşular biliyorsun hep bağışıklığı ve genetiği bozdu. Bir süre sonra araba gitmez olur. O zaman benzinin bittiğini nereden anlayacaksın?

Onun için hastalık kötü bir şey değil. *Risale-i Nur*'dan 25. *Lema*'yı (Hastalar Risalesi) bu konuda okumanızı tavsiye ederim. Oradaki vurgu hastalığa değil, hastalığın bize kattığı niteliğedir. Hastalık yanlış varlık okumasını haber verir. Tıkanıklığı haber verir. Hastalık

bir tür semptomdur. Bir şeyden size haber verir. O size bir şey anlatmak istiyor. Huninin derinlerine gitmek lazım.

Ne oldu da bu hastalık zuhur etti? Akıllılık bütüncül olmaktır. Fotoğraf üzerindeki rötuşla veya makyajla güzel olmazsınız. Güzel olduğunuzu zannedersiniz. Bir tür afyondur. Bu anlamıyla Batı tıbbının temel felsefesi baştan yanlıştır.

Şöyle bir soru soralım: Düşünceler bedende ne gibi hastalıklara sebep veriyor?

Mesela baş ağrısının sebebi kendini geçersiz kılmaktır. Derin bilinçaltında kendini iptal etmek istiyorsun, geçmişe dair çözemediğin bir olay var ve sen kendini yok etmek istiyorsun.

Mesela kanser derin hiddet, güvensizlik kendine acıma ve ümitsizlik halinin tezahürüdür. Kalp, neşe merkezidir. Kan ise sevinçtir. Kalp krizleri sevgi ve sevincin kalbden dışarı atılmasıdır.

Migrenler düşkürlüğü, kızgınlık ve mükemmeliyetçilerdir. Aşırı kilo korunma ihtiyacı ve güvensizliktir. Mide ise fikir ve deneyimleri hazmedememektir, korkudur.

Göğüslerdeki rahatsızlık bir yeri ve bir kişiyi aşırı benimsemedir. Boğaz ağrıları değişim korkusu, hedefine ulaşamamaktır. Felç sevincin kalmaması, değişimin yönünü değiştirmeye çalışmaktır.

Bunlar, kadîm bilgelik çalışmalarıyla üstatların bizzat deneyimlediği hakikatlerdir. Eğer arınır ve dinginleşirseniz, duygu ve düşüncelerinizin hangi organla veya hangi bölgeyle bağlantılı olduğunu net bir şekilde beden düzleminde hissedebilirsiniz. Görebilirsiniz. Akupunktur noktaları gibi...

Her duygu ve düşünce, bedende temsil bölgesine sahiptir. Hatta daha öte alemde, cehennemde veya kabirde temsil ettiği hayvanlar dahi vardır. Sadece duyguların değil, bedeninizde ve bağırsaklarınızda tuttuğun tenyaların dahi (ince bağırsakta yaşayan solucan) metafizik alemde görünüşleri vardır.

Başka bir örnek de boğaz bölgesidir. Boğaz bölgesi İslâm'ı temsil eder. Denge ve dönüşüm merkezidir. Baş, manayı temsil ederken, beden maddeyi temsil eder. Baş, İsa (a.s) ile beden de Musa (a.s) ile temsil edilir ki, biri işin manevî boyutunu diğeri de maddî boyutunu temsil eder. Dikkat ederseniz, şekilleri dahi bunu anlatır. Baş ovaldır. Ovallık maneviyatın sembolü. Bedense dört köşedir, maddenin sembolüdür. Maddeyi ve manayı birbirine İslâm bağlar. Bunlar hakikatin beden düzlemindeki görünümüdür bir anlamda... İkisini de boğaz birbirine bağlar, tiroid çakrasıdır. Ki bu çakra Şekür esmasına bakar *Celcelutiye* ilmine göre.

İnsandaki Kudret Butonları

Çakralar^[10] insandaki kudret butonlarıdır. Doğuda yedi nilüfer çiçeği derler. Tasavvufta yedi nefis mertebesinden bahsedilir. Hatta âyet var, “İnsan üzerinde yedi yol inşa ettik” diye (Mü’minun, 17). “Sana yedi şifreli Kurân’ı, Fatihâ’yı indirdik” manasına gelen ayetler var.

Nedir bu yedi?

Yedi çokluğu, kesret âlemini temsil eder. Bir de sekiz cennet kapısı var. Bu yedileri toplar cem edersen sekizinci kapıya ulaşırsın. Yedi çakranın bir de sekizinci çakrası var. Dönüşüm sekiz kapıdır. Son kapıdır. Ondan sonra kapı yoktur, hayat vardır. Vâv, varoluş vardır o da dokuzdur. Dikkat et, dokuz sayısı da vâv harfi şeklindedir.

و

Çakralar sendeki belli sıfatların kendini serimlediği, açtığı enerji tarlalarıdır. Her birinin zikri, esması ayrı ayrıdır. Bunları *Celcelutiye*’de detaylarıyla, sembolleriyle anlatacağız. Her duygunun açılacağı zemin vardır. Dünya kök çakrasında açılır. Ruhsallık kalpte, dönüşüm üçüncü gözde, bireysellik tepede, zirvede gibi...

Bunlar yedi temel sıfatın beden düzlemindeki yerleridir. Her bir çakrada farklı bir niteliğini tanırırsın. Buralar dışarıdan açılmaz. İyi niyetli de olsa sakın kimseye oranın üstünde çalışma yapmasına izin verme. Sen ilme çalış, oralar zaten açılır. Şifacı sadece açılması için, senin açman için zemin hazırlar.

Açmak sana aittir. Yani onay veren sensin. Kimse senin yerine, senin adına bir şey yapamaz. Çakralar iradenle, onayınla içeriden açılır. Şifacı sadece kapıyı çalabilir.

Ruhsal kapılar dışarıdan değil, içeriden açılır. Bunu unutma. Kişiyle Allah (*varlık*) arasına kimse giremez ve dinde zorlama yoktur. Zorlarsan bloke edersin.

Aynı kişinin *nefs-i emmâredeki* (kötülüğü emreden ve bundan zevk alan nefis) hâli ile *nefs-i levvâmedeki* (kötülük yaptığında bundan pişman olup af dileyen nefis) deki hâli aynı değildir.

Buralar sendeki iradenin formatlandığı, şekil kazandığı alanlardır. Yukarılara çıktıkça vites değiştirirsin. Her bir mertebede yeni insanî ve tipolojik özelliklerini tanırırsın. Bu sadece, beden düzleminde, ruh düzleminde değil kozmik planda da böyledir. Hatta manevî hiyerarşide de üçler, beşler, yediler, kırklar gibi anlatımlar vardır. Bu bağlamda bunların açılımları da var.

Bazı dualar bir kat gökten geri çevrilir. *Rahman*’ın arşının sekiz kat gökte olduğunun bir

manası sonsuzluk olmasıdır.

O'ndan geldiniz, O'na döneceksiniz.

Bakara, 156

Çakralar üstünden bakalım bu ayete. Biliyorsunuz, *Kundalini* varoluş enerjisinin insandaki tezahürünün isimidir Uzakdoğu'da. Bu enerji yani kudret yaratımı gerçekleştirir. Varlık bu Kundalini'yi en yüksek derece insana bahşetmiştir. Kundalini tohum olarak da kalabilir, meyve de verebilir. Bizim tüm potansiyelimizin toplamıdır.

Başlangıç sembolü yilandır. Yılan enerjisiyle başlar. Daha yukarıda balık olur. Sonra kuş olur ve çocuk doğar. Doğu'da insanın iç enerjisini yılan temsil eder. Hatta yılan gücü derler. Yanlış kullanırsak cennetten düşürür. Sürüngen zihinden, alt libidodaki duygulardan, daha üst bilince çıkmak lazım.

Boğazdaki bir sorunun duygular düzlemindeki sebebi şu olabilir: Değişme korkusu, açıkça konuşamama duygularını ifade edememe, hedefine ulaşamamış yaratıcılık, iletişimde problemler yaşama... Zaten bu bölge ruhsal ve fiziksel anlamdaki iletişimle ilgilidir. Yaratıcılık yeteneğimiz bu noktaya kodlanmıştır. Bunların örneklerini çoğaltmak mümkün.

Mesela bacaklardaki rahatsızlık ilerleme korkusu veya ilerleme konusunda isteksizlik veya hareket etmeyi istememekle ilgilidir. Dizlerdeki rahatsızlık, esneksizlik ve eğilememe gururla, benlikle, değişim korkusuyla, kendini üstün görmeyle ilgilidir.

Birlişe Geçiş Kapısı: Namaz

Namazdaki hareketlere bakalım. Bu hareketlerin her biri bizi duygusal manada tedavi ediyor. Namazın hikmetidir bu. "Namaz sadece bunun içindir" demek yanlış olur. Namaz çok boyutludur. Sizi daha üst düzlemde ve derin katmanda Hz. İnsan sırrına hazırlar. Birlişe geçiş kapısıdır namaz.

Bizim sadece gördüğümüz alemlerde görünümümüz yok. Her varlık mertebesinde sana ait bir sen var. Ancak sınırlı zihne sahip olan biri sadece bir düzlemi fark eder. Ama kolektif bilinç ötesindeki kozmik bilince intikal ederseniz, ki bu tüm âlemleri, hayalleri aşmaktır, o zaman net görü kazanır ve yaptığınız davranışların sadece bu düzlemde varlık kazanmadığını yedi kat gök yedi kat yer ile temsil edilen çoklu evren düzlemlerinde paralel boyutlarda cisimleştiğini fark edebilirsiniz. Kök çakradan tepe çakrasına kadar olan seyirdeki yükselişe şahit olursunuz.

Sonra tepeden tekrar kök çakraya inmek söz konusu olur. Ancak bu, anladığımız

anlamda kökte olmak değildir, ondan özgürleşmektir.

Namaz da böyledir. Kabirdeki görünümü ayrı, toplumdaki görünümü ayrı, ilişkilerindeki görünümü ayrıdır. Mesela namaz kabirde nur yüzlü bir insan silüetinde gelir ve “Sen kimsin?” dersin. O da, “Ben senin kılınmış ve kabul olmuş namazınım” der. Namaz cisimleşir, sûreler cisimleşir. Kıldığımız namaz cennet denilen düzlemde köşk şeklinde kendini gösterirken, duygu düzleminde huzur şeklinde kendini gösterir. Bedende de sıhhat ve afiyet şeklinde kendini gösterir.

Miraçta da gösterir kendini namaz.

Namaz miraçta *Cemallullah* olarak meyve verir. Çünkü namaz senin bu varlıkta topladığın tohumların adıdır ve onlar içsel yolculuğunda yani miracında açılacaktır. Ne kadar toplayabildiysen bu tohumdan o kadar varlıkta meyve vereceksin, seyre dalabileceksin.

Namaz uçak gibidir. Senin tüm ilmin de pilot. Ne kadar ilmin varsa ondan o kadar istifade edersin. Onunla yol alırsın sonsuzluğa. Ektiğin tohumları göreceksin öte alemde. Aslında görüyorsun da... Şu anda da öyle. Düşüncelerin cisimleşecek. Allah zatına muhatap eylesin. Amin.

* * *

[10] Çakra, Sanskritçe kaynaklı bir kelime olup tekerlek ya da dönüş anlamına gelir. İnsanda bulunan bu enerji merkezleri girdap şeklinde dönen enerji alanından oluştuğu için onlara bu isim verilmiştir. Çakra, Hint Felsefesi ve bazı ilgili Asya kültürlerinde, insan vücudunda bulunan metafiziksel ve/veya biyofiziksel enerjinin bağlantı noktası olarak düşünülmüştür. Yoganın üstadları, insanın, görünen fiziksel varlığı ötesinde, daha duyarlı ve daha etkin bir bünyeye sahip olduğunu ileri sürerler. Bizler, bunu ancak bazı özel durumlarda, duygularımız aracılığıyla sezebiliriz.

Aslında bedenimizde birçok önemli çakra olduğu düşünülmektedir: örneğin, avuçlar içinde, tabanlarda, diz kapaklarında, dirseklerde bulunan çakralar diğerlerine göre daha önemlidirler. Ama ana çakra merkezleri vücudumuzda omurga boyunca sıralanmaktadır.

Hint felsefesine göre, insanın kafasının tepesinde pozitif bir akım varken omurga kemiğinin alt boğumunda, kuyruksokumunda, negatif bir akım bulunur. Bu iki “kutup” arasında dolaşan elektrik gücü “YAŞAM”dır. Yedi ana çakra merkezi vardır:

1. Kök çakrası: Kuyruksokumunda, üreme organları ve makat arasında bulunur.
2. Göbeğin alt kısmındadır.
3. Göbek Çakrası: Göbeğin iki parmak üstündedir.
4. Kalp Çakrası: Gövdenin ortasında, kalp dolaylarındadır.
5. Boğaz Çakrası: boğazın ortasındadır.
6. Alın Çakrası: Alın gerisinde, iki kaşın ortasında, burun kökündedir.
7. Taç Çakrası: Kafatasının en üst noktasındadır.

Düşüncelerin Ötesinde İlâhî Olana Âyinesin

Sonsuzluk Kur'an, zaman ve mekan sınırlarına inerse Hz. İnsan olur. Bunu bilen Ahmet, yaşayan da Muhammed (a.s.m) olur.

Yani bizim bedenimiz sadece beden değil, duygularımızın ve düşüncelerimizin bütünüdür. Dikkat ederseniz yeni doğan tüm çocuklar neredeyse birbirine benzerler. Çünkü daha kişilik kazanmamışlardır. Kişiliği sana toplum yükler. Bireysellik ise sana verilen ilâhî armağandır. Çocuk bütünüün temsili olarak doğuyor.

Yani hadisteki ifadesiyle İslâm fitratı üzere doğuyor. Fakat aile, çevre, toplum, inanç gibi faktörler devreye girince şekiller, farklılaşmalar başlıyor. Hatta İbrahim Hakkı Hazretleri *İlm-i Kıyafet* adlı eserinde duyguların bedende yaptığı değişikliklerden bahsediyor. "Kıskanç insan şöyle olur. Hırslı insanın vücut tipi budur" şeklinde tanımlamalarda bulunmuş. Buna benzer yüze yakın duygunun bedendeki görünümelerini tahlil etmiş.

Tipin düşüncelerine göre şekilleniyor. Su etkilenirse söylediklerinden, sen etkilenmez misin niyetlerinden, düşüncelerden?

Yani niyet ve düşüncelerinize dikkat edin. Onlarla sonsuz kader bantları arasından tercihinizi yaparsınız. Kendinize çekersiniz. Bu çok net bir ilkedir. İki kere iki dört eder katiyetindedir. Hüsn-ü zannın ve su-i zannın kerameti vardır.

Yani tahayyül... Neyi düşünüyor, neyi hayal ediyorsan, neyi zihninde tutuyorsan onu istiyorsun hâl diliyle. Farkında ol ya da olma; bil ya da bilme. Beyinde onunla ilişkili nöron ağları sürekli aktiftir. Zikrediyorsun. Zikir zaten anımsamak demektir. Neyi anımsıyorsun sürekli? Nörondaki sinapslar arası bu elektriksel titreşimler onunla ilgili varlık boyutlarının kapısını çalar. İstesen de istemesen de, bilsen de bilmesen de varlık böyle işliyor.

Peki düşünceler nedir? Onlar da enerjidir. Tıpkı bizim gibi. Ama daha latîf olduğu için fark edemiyoruz. İşin ilginç yanı, gazın her yere nüfuz etmesi gibi latîf olanlar katı olanlara göre daha etkilidir. İradeyi bu anlamda dikkatli kullanmak lazım.

Ve senin ben dediğin şey düşüncelerin toplamıdır. Ancak hepsi çıkarımdır, zandır.

Bilsen ki varlığın günahtır. Kendini varsayman günahtır diyor Hz. Muhammed (a.s.m) Çünkü sen düşüncelerin ötesinde ilâhî olana âyinesin.

Denizdeki köpükleri deniz sanmamak lazım. Vurguyu düşüncelere değil düşünene yapmak gerekir. O zaman düşünceler kaybolur ve düşmezsin. Evet, düşünceler orada ama, birisi de onu izliyor. Kim bu birisi?

Düşünceler etrafındaki çeperdir ve her düşünceyle varlığından koparsın, uzaklaşırsın, dalar gider, kaybolursun.

Tabii ki bu söylenenler ruhsallık içindir. Ruhsallık için düşünceler tehlikelidir ama, dünya için elbette kullan. Düşün, taşın. Zihnini de kullan, aklını da... Hepsi lazım. Köprü yaparken, bina yaparken zihnini kullan. Ama ruhsal alana girdiğinde ayaklarınla değil kanatlarınla uçarsın.

Hız. İsa (a.s); “Bir noktaya geleceksiniz, düşüncelerinizden dahi sorumlu olacaksınız” der. Ve sen kötü bir düşünce ekersin hava tarlasına. Gider o düşünce birisinde yeşerir. Ve o kişinin yaptığı kötülükte senin de hissen olur. O yüzden gelen düşüncelere parola sorulmalı, nereden geldiğini bilmek adına ve onlar bu şekilde çözülür.

Nasıl yaşarsanız öyle yönetilirsiniz. “Siz nasıl olursanız, yöneticileriniz de öyle olur” Mesela; “Kınadığınız şey başınıza gelmeden ölmezsiniz” hadisinin içinde, düşünceler gerçekliğe dönüşür manası da var. Çünkü kınadığın şeyi bilinçaltına almışsındır ve bilinçaltı bunu onay almış gibi işler. Hoşlanmıyorsun belki... Ama bilinçaltı öyle çalışmaz. Onu onay olarak alır. Çünkü o orada. İster iyi ister kötü.

Ayna nöronlardan bahsediliyor. Bir şeyi zihninde tutman, istemen veya istememen fark etmez. Görüntü, ses, duygu, ne olursa olsun gerçekliğe yansımak için, var olmak için fırsat kollar. Bu tarlada *ala-yı iliyinden esfel-i safiline* kadar her türlü tohum açabilir. Sürekli aynı şeyi yaparsan, kınarsan gerçekliğe dönüştürür. Senin gerçekliğin olur.

Kınadığının Potansiyeli Sende Olmasa Onu Göremezsin

Bir de çekim alanları vardır. Belli bir seviyedeki bilinçle yaklaşmazsanız onun girdabı içinde kaybolabilirsiniz. Veya olay belli bir seviyeye gelirse kurtulamazsınız. İkisi de olasıdır.

“Zinaya yaklaşmayın” diyor. Çekim alanına girdiğiniz anda çekilirsiniz. Ama cimâ helaldir. Hatta iki eş elele tutuşursa bütün günahları dökülür ve melekler onlara istiğfar eder. Cimâ ile zina arasında büyük fark vardır.

Bir şeyin helal olması ve olmaması arasındaki farktır bu. Bunu tefekkür edin. Şimdi duygunun etkisine girersiniz. Çekim alanı budur. Tesir, *sihir* aynı kökten gelir. İradeniz orada zayıflar. Sizdeki enerjiyi en çok emen kök çakrasıdır. Çünkü var olma isteği en yüksek duadır. Ve varlığın varoluşa geçtiği nokta burasıdır. Yaratım bu çakrada start alır. Tohum buraya ekilir. Marşa burada basarsınız. Fakat burası daha ham hâlidir.

Tabii ki vitesi değiştirmeniz yani bilincinizi yükseltmeniz lazım. Burada takılı kalırsanız çürürsünüz. Enerji tohumu ancak ilimle, ubudiyetle yükselir. Kemâli ise tepe noktasıdır.

Çünkü tepede kemâle gelmeden yaratıma başlarsan, ağaca yaklaşırsan cennetten düşersin. Ademoğlunun başına gelen budur. Babası buradan düştü. Ama Hz. Muhammed (a.s.m) tepeye çıktığı için oradan Hasan ve Hüseyin bu varlığa celp edebildi.

“Zinaya yaklaşmayın” diyor. Aşağı bilince ait duygularla yaklaşmayın, zina yapmış olursunuz. O yüksek hakikati, *tekin* sırrını ziyan edersiniz. “Zina yapmayın, cima yapın” Tepeye çıkmadan, anlayışınızı ruhun *derece-i hayatına* çıkarmadan yaklaşmayın yoksa, zinaya düşersiniz.

Zina içinde aşk olmadan, kutsallık olmadan, Allah olmadan yapılan eylemin adıdır. Bir işin içinde Allah yoksa o ziyandır, zinâdır. Eşine aşık değilsen ve ona Allah'ın sanatı olarak yaklaşmıyorsan ve kafanda başka başka dünyalar varsa o zaman ona göre ruhları çekersin bu varlığa. Dönüm noktaları çok önemlidir. Hangi duyguyla, hisle o tohumu oraya ektiysen ona göre gelecek olanı bekle.

Evet, sen yaklaşırsan kaybolursun. Adem (a.s) kayboldu. Muhammed (a.s.m) Hatice ile Hasan ve Hüseyin'i, Kevser'i buldu.

Bu bağlamda düşünceler belli bir noktadan sonra çekim alanı oluşturur ve bu alanlar gerçekliğin bir önceki safhasıdır. Düşünceler bilinçaltı tarlasına ekilen tohumlardır. “O kötü, ondan nefret ediyorum. Ben bunu istemiyorum” dediğin şey bile o olayla bağlantıya geçmen demektir.

Kınadığınız şey başınıza gelmeden ölmezsiniz.

Hadis-i Şerif

Bu hadisi yeniden tefekkür edelim. O zaman kınamadan çözüm üreteceğiz. Çözüm nedir, biliyor muyuz?

“Neden bana gösterildi? Bu olaydan kendimle ilgili ne anlamam lazım? Bana bu olayla bir şey anlatılmak isteniyor”

Eğer bu soruları sorar ve anlamaya başlarsanız her olay size ibret veririr. Bu tür olaylarda direkt kendine bak. Sende onun bir türevi var. Olmasa göremezsin, görüyorsan türevi ve aynının potansiyeline sahipsin. O zaman kınamazsın ve çözümlerin gerçekçi olur. Yoksa, “O yanlış, dur ben onu düzelteyim” dersin, toslarsın.

Bana benden olur her ne olursa.

Başım selamet bulur, elimle dilim durursa.

İşte hayır Allah'tan, şer ise egodan oluyor. Senin egoyla yaptığın, içinde ilâhî sevgi olmayan her şey hatadır.

Şifacı veya simyacının işleri derken; varlığın birliğine ulaşmış ve bu bütünlüğe ayna olmuş kişilerden, Rabbin görünen tecellilerini anlatmaya çalışıyorum.

Mesela İsa (a.s.)'ın hayatında bu tür tecellileri çok görürüz. Onun için o kudret ve Şâfi ismine mazhar olmuştur. Yine İbn-i Arabî'nin hayatında da bu tür deneyimlere rastlarız. O haller kendiliğindedir. Ondandır dolayısıyla onlar nokta atışında şaşmazlar. Allah onları mahcup etmez. Zaman içinde haklı olduklarını anlarız.

Neden?

Çünkü orada hükmü veren onlar değildir. Allah'ın projesinde hata yoktur. Çünkü tam alıcı konumdadırlar. Zaten simyacı aynı zamanda alıcıdır. Senin halini senden iyi bilir. Ama çoğu zaman sana bildirmez. Sezinlemen için, farkındalık için anlatır.

Batı tıbbi insanı mekanik olarak ele alır. Parçalar, böler, toplar ve çıkarır. Fakat doğu daha bütüncüdür. Burada coğrafî anlamda Batı ve Doğu'dan bahsetmiyoruz. Davranış modeli olarak Batı ve Doğu'dan bahsediyoruz. Buna siz zihin ve kalp de diyebilirsiniz. Doğu modeli, "Bana hastalığını söyle sana, hangi duyguyla varlığı okuyorsun, onu söyleyeyim" der.

En Büyük Simyacı Hz. Muhammed"dir (a.s.m).

Şifa insan doğasının ötesinde bir yetenek değildir. Bizzat insanın doğasıdır.

Burada şunu ifade etmek isterim: Bizler ruhsal deneyimler yaşayan insanlar değiliz. Bizler bedensel deneyimleri tanımlamak için bu dünyaya gelen ruhlardır. Aslımız ruhanî demek istiyorum. Sadece bedeni, formu tanımak üzere beden denilen bu formun içine giriyoruz. Bunu bütünü fark etme adına yapıyoruz.

Ölüm de öyle değil mi? Ölen beden, ruh değildir. Hatta ölüm yok. Dönüşüm var. Sadece tanımlamak için bu varlık formundan başka bir forma geçiyorsun. Tırtıl kelebek oluyor. Ruh ölümle bedeni terk ediyor. Peki ruh ne yapacak? Varoluştaki topladığı verilerle yeniden kendine uygun beden ile inşa edilecek. Ruh bedensiz olamaz, illa ki beden ister. Gittiği aleme uygun bedene girer. Cennetliklerin elbiseleri ayrı, cehennemliklerinki ayrı...

Celal ve cemel ancak kemâl ilemdir. Aslında sadece kemâl var. Ama iki türde görünümü var. Bu düzlemde yaptığımız her eylemle haşırdeki bedenimizi şu anda dahi inşa ediyoruz. Burada bedeni tüketirken haşırdeki bedenimizi inşa ediyoruz. Şu anda enerji düzeyinde haşır bedeni. Daha somutlaşmadı, çünkü süreci devam ediyor.

Ruh tek ama, kişiler sayısınca tanımlanma ve görünüme sahip olma potansiyeli var. Biz öyle anlıyoruz. Nokta olan ilmin cahillerce çoğaltılması gibi...

Ölüm bir tür metamorfozdur. Metamorfoz böceklerin dünyasındaki inanılmaz

dönüşümlerin adıdır, tırtılın kelebek olması gibi... Bu dönüşüm her şeyde var. Bizim bir saniye önceki halimizle bir saniye sonraki halimiz arasında dağlar var. Düşüncelerinde de öyle. Bu kitabı okumadan önceki halinle şimdiki halin gibi...

Ayrıca bir merkez yok, her yer merkez. Simyacı bu manasıyla her şeye nüfûz edebilir. Hira'dan inerken Hz. Muhammed'e (a.s.m) her şeyin selam vermesi bu sırdandır. Çünkü tüm varlıkla birliği yaşadı. Bunun için 3. *Lema*'yı okumamız lazım, oranın ana konusu budur.

Faniliği beden-zihin düzleminde fark edersen bâkinin kapısına geldin demektir. Buraya gelen kimse geri çevrilmedi. İşte bâkiyi buldun. Dönüşü fark ettin, işte merkezdesin. Tabii bunun yaklaşık minimum on günlük bir çalışması var. Ramazan'ın son on günü... Bunu fark eden özgür olur.

Kul olur, yani özgür olur. Bu ikisi zaten özü itibariyle özdeş. Bu senin cevherin. *Özün* *gür* sesi *kulluktur*. Zaten kulluk, bilmek demektir. Kulluk hayatla birlikte akmaktır. Hakla olmak bu değişenler içindeki değişmeyen özün sonsuzluğuna kanat açmaktır. Sen sadece kanadını açarsın. *Hu* sana üfler ve *Hu* her zaman üfler. Ama kanat açan az. Şükredenler az. Kanadı açabilmek, bilinci çift taraflı kullanabilmek demektir. Madde-mana, beden-ruh, beşer-insan, ying-yang, detox-retok, alkali-asitik, cennet-cehennem gibi...

Hakikat Okyanusu

Üstad ancak zemin hazırlayabilir. Ne yapar? Zanlar dünyasından gerçekliğin dünyasına sıçratma adına zemin hazırlar. *Kuantum* sıçraması denilen şeyin hakikati budur. Sabit bir yörüngeden kendi dünyasında, kendi havuzunda yüzeni hakikatin okyanusuna iter. Zanlarını kırar. Ali'nin meşrebidir bu, İslâm'da bunun adı put kırıcılıktır.

Peki hakikat denizine düşen boğulmaz mı? Genellikle, "Çok dalmayın boğulacaksınız" diyor.

Aslında burası derin bir mesele. Şöyle ki, oraya düşen boğulmaz. Boğulsan bile, o da bir tür yüzmedir. Onlara göre boğulmuş, sapıtmış olabilirsin. Aslında her şeyin yüzdüğünü ancak, hakikat denizine girersen bilebilirsin. Düşmüşsen yüzmeyi biliyorsun da düşmüşsündür. Yoksa düşemezsin de. Yüzeceksin ki, düşürdüler.

Aslında başta da söylediğim gibi düşme/çıkma yok. Hep *içinde olduğunun* farkına varmak var. Yeni bir şey ekleme ve çıkarma değildir mesele. Sadece mükemmelliğin farkına var. Zaten bunu fark etme adına toplama çıkarma yapıyoruz. Zihin burada emekliyor.

Her şeyi tek tek saydık.

Nebe, 29

Matematikten, bütünlükten haberimiz yoksa veya bunu sezinlemediyse o zaman bunlar ne işe yarar? İnsanı tanımlıyorsun ama, sadece biyolojik olarak. Bu çok eksik. Hiç bir şey oluş programının dışında, kaderin dışında değilken ayrıca bir Yaratan ve yaratılan sorgusu bir yere kadar götürür. Ama yolun bütünü değildir. Bütün yaratılan ve yaratanın kaybolduğu aşktır.

Zanlarını Kır, Kemâlata Gel

Bu dönüşümden sonraki keşfedişin sonu yok. On sekiz bin âlem sonsuzluk demektir. 8,18 28 sayıları sembol ilminde sonsuzluğu temsil eder. On sekiz sayısı çift taraflı kemâlattır, dokuz çarpı ikidir. İki sayısı varlığın iki boyutunu, dokuz da tamamlanmasını gösterir. Dolayısıyla varlık hem celaliyle hem de cemaliyle, iki yönüyle de kâmilidir. On sekiz kemâlattır. Mevlevilikte çok önemli bir sayıdır. 18. Söz de öyle... Sonsuzluğun deneyimi için iki teknik verir. 18. Söz iki noktadır. Birinci nokta der ki: Zanlarını kır yani, onların nereden geldiğini bil. İkinci noktada; “O zaman her şeyin güzel olduğunu yani, kâmil olduğunu anlarsın” der. Kemâlat; “Allah güzeldir, güzeli sever” hadisini anlamaktır.

Şu varlıkta başrolde oynadığını anlayana yönetmenlik de verilir. Güzel olan şu ki; herkes kendi filmde ve baş rolde... Bu anlayış seni kökünden dönüştürür varlığı dönüştürür.

Bunun için inançlı olmak lazım, inanç tabi ki her şeyin başıdır. İnanç tohum gibidir. Onu açmak lazım. Meyve verdirmek lazım. Bilmek ve deneyimlemek lazım. Güneşe inanılmaz. İnaniyorum ki, güneş var. Bunu diyen biri güneşi görmemiştir. Güneşi bilmek lazım. Gitmek, görmek lazım. Hz.Ali, “Görmediğime secde etmem” demiş. “Nerede gördün?” diye sormuşlar. O da “Olmadığı yeri gösterin” demiş.

Bu güneş yakmaz mı?

Bu bedenle ve zihinle yaklaşırsan yakar. Onun için yaklaşmayın ama, onun bir numûnesi üzerinde fanî olursan, yani uzmanlaşırsan o olmazsın ama, onun gibi olursun, güneş gibi olursun. “Demir ateşe girerse ateş olmaz ama, ateşin yaptığı işleri yapar” diyor Hz. Mevlana. Çiçeği güneş adına bil. Orada güneşi görürsün, fotosentezi anla. Güneşe dair bir işi görürsün. Bir gün o çiçekte güneşi seyredersin. Direkt bakarsan gözlerin yanar ama, dolayısıyla bakarsan bu sanat olur. Çiçek burada nefsi temsil eder. Rabbine yol bulmanın yolu sende saklıdır. Bu oyunu ilâhî olan başlatır, sen bitirirsin.

Mesela Muhammed’i (a.s.m) anlamak için Ali kapısından girmek lazım. Hz. Ali (r.a.)

varlıkta neye kanal olmuştur bunu bilmek lazım, neyi temsil eder bunu düşünmek lazım.

Hz. Muhammed (a.s.m) demiş ki; “Allah’ın nuru Celal’dir, sizi yakar. Siz benim cemalime gelin oradan seyredin” Ayın nuru yakmaz Cemaldir, yani Hz. Muhammed’i (a.s.m) temsil eder. Güneş de Allah’ı temsil eder.

Bir araştırma yapılmış çok ilginç. Güneş görmeyen ülkelerin insanları depresyona daha fazla giriyor. Tamamlayıcı terapilerde önemli bir başlıktır *helyo-terapi*, güneş banyosu. Güneşle muhatap olması hipofiz ve endokrin sistemi üzerinde çok olumlu etki yapıyormuş. Hipofiz vücudun başbakanı gibidir.

* * *

Sufî Tıbbı

İslâm tasavvufunun ilgilenmediği ve nokta koymadığı konu yok gibidir. Düşünün ki, sizin gözyaşınızın tadından hangi nefis mertebesinde olduğunuza dair verileri tespit etmişlerdir. Aslında bu, sadece İslâm tasavvufunda değil; bütün dinlerin özünde var olagelmıştır. Ve bunlar kadîm bilgilerdir.

Buddha, Tao, Hermes, İsa (a.s), Hz. Fatıma (r.a) bu ilmi hayatlarında göstermişlerdir. Bu kadîm üstadlar bütünü kuşatan uygulamalarda bulunmuşlardır. Bunlar bilim, sanat ve kişinin ruhî gelişimi gibi bütünü kuşatan uygulamalardır. Veya akıl, beden ve ruh arasındaki denge diyebiliriz.

Kişinin yüzündeki ve bedenindeki izlerden, iskelet yapısından geleceğine ait bazı işaretleri okuma ilmi vardır. Mesela avuç içi, gözler gibi belli ana noktalar vardır. Buradan kişinin ilerleyen yaşamına ait veriler okunabilir. Mesela Fetih Sûresi'nde, "Alınlarında secde izleri vardır" ayeti vardır. Yaptıkları işlere dair bedenlerinde alametler vardır. Bu artık gayb olmaktan çıkmış, okunabilir düzleme yansımıştır. Bugün genetik ilmi kırk yaşında hangi hastalıkla karşılaşabileceğimizi kısmî olarak tespit edebiliyor.

"Ağaçları meyvelerinden tanıyacaksınız" diyor Hz. İsa. Demek bedenimiz ve davranışlarımız bizim meyvemiz... Bu meyvelere bakıp bizim hakkımızda ve bu davranışlarımızın gelecek de bize neler getirebileceği hakkında konuşmak abes bir şey değil. Ama ehline!

Feng Shui

Mesela Feng Shui... Bu ilim coğrafi birimdeki latîf enerjileri görüp ruhumuzu temsil eden bir binanın veya kasabanın oraya yapılmasının bizim için uygun olup olmadığını tespit ediyor. Yani "Bu yapılacak yapı bizi destekliyor mu, desteklemiyor mu?" Bunun cevabı aranıyor. Çok önemli bir ilimdir. "İlim Çin'de dahi olsa alın" hadis-i şerifine dikkat edelim! Bunlar Çin tasavvufu.

Hız. Peygamber (a.s.m) Medine'ye geldiğinde devesi vesilesi ile bir yer tespitinde bulundu. Neydi bu? Mescidin nereye yapılması uygundu? Buna devesi karar verdi. Hayvanlar bu konuda, yani yer tespiti konusunda uzmandır. Radyasyonun, elektromanyetik alanların veya düzensiz enerjilerin olduğu yerlere yuva yapmaz, istirahatata geçmezler. Hayvanlar doğal bir elektro manyetik alan ölçerlerdir. Özellikle karıncalar bu konuda uzmandır. Fay hattı üzerine karıncalar yuva yapmaz. Bu konuda derin hassasiyetleri vardır karıncaların. Yani deprem konusunda karıncanın olduğu

yerden korkmayın. Çünkü orası güvenli bölgedir ve orası enerji noktasında da insanla uyum içindedir.

Kedilere bakalım. Kedilerin mırımlarının dalga boyu tespit edilmiş. Bu mırımların kalp hastalıklarına çok iyi geldiği tespit edilmiş. Kedi besleyen insanların kalp krizine yakalanma riski üzerine bir araştırmanın yapıldığını hatırlatmak isterim. Kalp sevgi bölgesidir. Said Nursi kedilerinin mırımlarının *Ya Rahim Ya Rahman* olduğunu bildiriyor.

İşte kalbe iyi gelen iki önemli esma. Dilinizle *Ya Rahman Ya Rahim* çekin. Bilincinizle varlığın sevgi üzere işlediğini okuyun ve tefekkür edin. Yakınızda da kedi bulundurun kalbinize iyi gelir. Atalarımız bu konuda çok iyi tespitler yapmışlar. Doğrudan *aura* okuyucular vardır. Allah dostları için, veliler için basit bir yetenektir bu. Allah dostları hayvan ciğerini belli noktalara koyarlar, bir ay beklerler ve ciğerin çürümediği yere tekkelerini, medreselerini kurarlardı. Şimdi bu, elektromanyetik alanölçerlerle yapılıyor. Bunu 300-400 dolara alabilirsiniz. Çamlıca tepesini ölçün, elektromanyetik güç facia düzeydedir. Elektromanyetik alan Y kromozomunu kırıyor. Ve erkek çocuk nesli azalıyor. Zaten erkeklerin neslinin azalması ahirzaman alametidir.

Sufî Tıbbında Şifa Araçları

Bunları örnek olması için veriyorum. Sufî tıbbında az önceki verdiğim örneklere benzer bir çok durum sözkonusu. Renk terapisi, astroloji, simya, sohbet, kozmik taşlar, seslerin kullanımı, mabetlerin dönüştürücü gücü gibi konu başlıkları var.

Renklerin kişiler üzerinde fiziksel, zihinsel, duygusal ve spiritüel düzeyde çok derin etkileri vardır. Enerji merkezlerimiz tıkanıldığında veya bu merkezlerin enerjileri azaldığında beden düzgün çalışamaz ve bu tıkanıklıklar zaman içinde duygusal ve fiziksel hastalıklara neden olabilir.

Yedi renk, yedi adet çakramız ile rezonansa girer. Bedendeki her organın belirli bir titreşimi vardır. Problemlili organa ihtiyaç duyulan titreşimin rengi uygulanarak iyileşme sürecine katkıda bulunulur.

Örneğin kırmızı fiziksel enerjimizi etkiler, bizi uyarır ve kan dolaşımını hızlandırır. Mavi renk dinlendirir, arındırır. Sarı renk ise zihinimizi açar. Ayrıca sarı renk mide çakrasının da rengidir.

(Onlar) dediler ki: “Bizim için Rabbine dua et, onun rengi nedir, bize açıklasın.” (Musa a.s) dedi ki: “Muhakkak ki O (Allah) buyuruyor ki, o mutlaka görenlerin hoşuna gidecek parlak sarı renkte bir inektir.

Bakara, 69

Bakara Sûresi'nde de bu ayette ineğin sarı rengi için bu ifade kullanılıyor. Sarı renk sadece mideye bakmaz. Mideden ibaret zannedenler eksik biliyor. Sarı renk altın çağın ve bilincin de sembolüdür. Ruhun rengidir. Güneşin de renginin sarı olduğunu hatırlayalım.

Bugün renkli bazı objeler bu amaçla kullanılmaktadır. Renk terapisini diğer holistik terapilerle birleştirdiğimiz zaman etkisini tam olarak saptamamız mümkün olmayabilir. Ancak renklerin kişiler üzerinde fiziksel, zihinsel, duygusal ve spiritüel düzeyde çok derin ve olumlu etkileri olduğu kaçınılmaz bir gerçektir. “Madde enerjidir” Biz de enerjyiz. Bedenimize gerçek ihtiyacı olan titreşimleri verdiğimizde çok daha sağlıklı, huzurlu ve verimli bir hayatımız olabilir.

Osmanlı zamanında bu konuda çok derin çalışmalar yapılmış. Renk odaları vardır mesela. Üç şey göze cila verir: Yeşile, akarsuya ve güzel yüze bakmak. Kalp çakrasının rengi yeşildir. Yani kalp bölgesindeki titreşimi yeşil renk olarak görüyoruz. Şifa rengidir. Elbette sadece yedi renk yok, bunlar bizim görebildiklerimiz. Bir sineğin kanadında dört bin çeşit renk var. İnsanın ruhsallığı artarsa daha nice âlemleri, renkleri algılamaya başlar.

Ses terapisinde su sesi, musikî zaten bizim kültürümüzün demirbaşdır.

* * *

Sesle İlgili Âyetler

Rabbini, sabah akşam, yüksek olmayan bir sesle, kendi kendine, ürpertiyle, yalvara yalvara ve için için zikret. Gaflete kapılanlardan olma.

A'râf, 205

O zulmedenleri dayanılmaz bir ses sarıverdi de kendi yurtlarında dizüstü çökmüş olarak sabahladılar.

Hûd, 67

Hani o, gizli bir sesle Rabbine niyaz etmişti.

Meryem, 3

Oraya vardığında kendisine (tarafımızdan): Ey Musa! diye seslenildi

Tâ-Hâ, 11

Çünkü Biz onların üzerine bir tek çığlık gönderdik. Böylece onlar, ağıldaki çalı-ırpı olan kuru ot gibi oluverdiler.

Kamer, 31

Çağırcının, yakın bir yerden çağrıda bulunacağı güne kulak ver;

Kâf, 41

O gün, o çığlığı bir gerçek (hak) olarak işitirler. İşte bu, (dirilip kabirlerden) ıkış günüdür.

Kâf, 42

Her Şey Zikreder Ancak Siz Bilemezsiniz

Yedi gök, yer ve bunların içindekiler O'nu tesbih eder; O'nu övgü ile tesbih etmeyen hiç bir şey yoktur, ancak siz onların tesbihlerini kavramıyorsunuz.

İsra, 44

Ses konusuna bu ayet çerçevesinden bakalım. Her şey gibi ses de dalga yapısına sahiptir ve basınç dalgaları şeklinde yayılır. Duyma eşiğimizde olan dalgalara biz ses diyoruz. Elbette algı sınırimızın dışında, fark edemediğimiz sesler de var. Bunlar algı düzeyimize yansımadağı için yokmuş gibi geliyor. Çünkü o türden bir zikir (ses) duymadık. Farkındalık alanımızda tanımlanmadı. Orada olmadığından değil, bizim eksikliğimizden... Ses orada ama, biz onu tanımlayamadık.

Peki algıları oluşturan nedir? Genetiğimiz, kültürümüz ve öğrendiklerimiz algı filtrelerini oluşturur ve biz buna göre bir varlık okuması belirleriz.

Her canlının duyabileceği minimum ve maksimum frekanslar^[11] vardır.

Mesela insanların duyma eşiği. 20hz–20khz arasındayken kedilerinki 100hz–60khz arasındadır.

Varlıklar sınırları tayin olunan eşiğin altındaki ve üstündeki sesleri duyamazlar. Bu, insan içinde geçerlidir. İnsan belli sınırdaki sesleri duyabilir. Bui fiziksel bir tespittir.

Peki tespit olunan ve şu an için deneyimlediğimiz bu sınır, fiziğin tespit edebildiğinden mi ibarettir? Biraz sınırları zorlayalım. Aslında insan sınırlı duyularıyla fark edemediği varoluş düzleminde her şeyle irtibat halindedir ve bu sürekli olmaktadır.

Şu anda belki algılarıyla tanımlayamıyor. Ancak insanoğlu çok farklı isimlerle temsil edilmiş varlıklarla irtibat halindedir. Nedir bunlar? Melekler, kelimeler, sayılar, harfler, cinler ve şeytanlarla temsil edilen boyutlar, kokular, elektromanyetik alanlar, renkler gibi... Belki bizde her an bunların telkinleriyle karşı karşıyayız. Seçimlerimizi farkında olmadan algı filtrelerimize göre yapıyoruz. Dolayısıyla belki de görüyoruz. Ama farkında değiliz. Tanımlayamıyoruz, ama etkileniyoruz.

Hız. İsa (a.s)’ın dediği gibi; “Gördükçe göreceksiniz ama, seçemeyeceksiniz. İşittikçe işiteceksiniz ama, anlamayacaksınız. Çünkü bu kavmin yüreği kalınlaştı.

Talebin Neyse Sen O’sun

Müspet^[12] ve menfi^[13] boyutlara ait sesler bizi nasıl etkiliyor? Kimleri etkiliyor? Kimleri etkilemiyor? Öncelikle şunu söylemek lazım: İnsanın etkilenmediği hiç bir şey yok. Çünkü insan kainat’ın fihristidir. Ve bu holografik^[14] yapıda en kuşatıcı tanımlayıcılarla donatılmış. Kainatta ne varsa insanda da var. Dışarıda ne varsa içerde ona ait alıcılarla tanımlayanlar var. Kuşatıcı kanalımızı temsil eden ve bilinçaltı diye ifade edilen yapı, her veriyi algılama ve tanımlama üzerine programlanmıştır. Fakat bilince yani farkındalığa, bize ait nesnel dünyaya yansması tamamı ile öğrendiklerimizle alakalıdır. Bilinçaltına gelen veriler, farkındalık düzeyine yansıdığında deneyim, tecrübe ve çıkarımlar ile bilinçaltına yeniden kodlanır. Formatlanır. Ve artık farkındalık bu kodlamaya göre belirlenmiş olur. Bilinçaltının en önemli özelliği kodladığı veriyi genele yansıtmasıdır. Dışarıdaki verilerin sınırlarını tayin eden şey önceki farkındalık düzeyinde edindiğimiz tecrübeler ve deneyimlerdir. Artık bu, bizim için genel geçer kuraldır.

Kulum beni nasıl bilirse ben ona öyle muamele ederim.

Genetik biliminin paradigmasını sorgulatan bir olay Hindistan'da gerçekleşmiş. Bir çocuk kertenkelelerle çok zaman geçiriyormuş. ömrü hep onlarla geçiyor ve kuyruğu kopunca tekrardan çıktığına defalarca şahit oluyormuş. Çocuğun bilinçaltına kopan kuyruğun yerine yenisi geleceği tamamen işlenmiş oluyor. Bu veri defalarca gerçekliğe yansıyor ve çocuk her kuyruk kopmasında buna şahit oluyor. Bilim adamları şimdi bu çocuğun DNA'sını inceliyor. Çünkü çocuğun bir kazadan dolayı ayağı kopmuş. Fakat iki sene sonra kopan ayağın yerine yenisi gelmiş. "Gerçekten inanarak dua ederseniz dağlar yerinden oynar" manasındaki hadisi yeniden tefekkür edelim.

İnandıklarınızı bir kere deneyimlerseniz artık bu deneyim sizin sınırınızdadır ve normaldir. Fakat varlık sıradanlığa izin vermeyecek ölçüde sınırsız ve çeşitlidir.

İnsan vücudu elektrokimyasal^[15] bir sistemdir. Bu elektrokimyasal yapıyı etkileyecek ve işleyişini sekteye uğratacak ve bu yolla davranışları değiştirecek sistemler olabilerin ötesindedir ve kullanılmaktadır. Her düşüncenin kendine ait elektromanyetik bir alanı vardır. Bu düşünce varlığa yansımaya bekler. Belli bir potansiyele geldiği zaman nesnel dünyaya yansır.

Talebin neyse o'sun sen veya o olacaksın.

Ken'an Rıfâî

Sesle Gelen Şifa

İnsan-ı kâmilin talebi tüm insanlığı kapladığı için insan-ı kâmilin talebine icabet vardır. Nas Sûresi fısıltılar şeklinde sürekli insan doğasına zıt telkinler veren bir yapıyı tanımlar.

Fısıltılar önemlidir. Ses ve görüntü dosyalarına belli dalga boyuyla yüklenmiş telkinlerdir. Nedir bunlar? Subliminal (bilinçaltı) kayıt olarak tanımlanan gizli telkinler genetiği oynanmış tohumlarla eş değerdir. Hatta daha da tehlikelidir. *Gizli Telkinle Kur'an Terapisi* isimli kitabımızda anlattık bunları.

Hipnotik^[16] reklam, reklam sektöründe kullanıldığı gibi müzik sektöründe, sinema sektöründe ve en acısı çizgi filmlerde kullanılıyor. Bu teknikle ne yapıyor? Atom bombasıyla Hiroşima'da ne yapıldıysa bu teknikle ondan daha fazlasını yapabilirler.

Savunma sanayiinde kullanılıyor. Psikotronik ve psikotropik teknoloji deniliyor. Elektronlarla bu şekilde insan zihnine dışarıdan yaptırılmak istenen şeyler yaptırılıyor.

Acaba böyle bir etkiyle işgal altındaki bir ülkedeki direnişçilerin savaştan vazgeçmeleri için görüntüler ve telkinler gönderilip sonuç alınabilir mi? Yapılmış olabilir mi böyle birşey? Bu konuyu *Gizli Telkinle Kur'an Terapisi* isimli kitabımıza havale edelim.

Ancak işin ilginç bir yanı var: Bu araştırmaları yapan bilim adamlarının ortak görüşü bu

etkilerden korunmaların ancak inanç sahipleri olduğu yönündedir. Sadece; “Ben inanıyorum” demekle mesafe alamazsınız.

Ey iman edenler iman edin.

Nisa, 136

Şeytanın onlar üzerinde bir etkisi yoktur.

Sebe, 21

Bu iki ayet-i kerimeyi tekrar ve tekrar hatırlayalım. Farklı düzlemlerden gönderilen kötü etkileri kırmada Kur’an’ı- Kerim çok büyük bir savunma aracıdır. Kur’an’da sesle diriltilen ve sesle helak edilen kavimlerden bahsedilir.

Elbette bozulan yapıyı yeniden inşa edenler de olacak. Mesela İsrail’in borusunun bir nağmesi de mürşidin sohbetidir.

Peki Kur’an-ı Kerim’deki seslerin nasıl bir şifa alanı vardır? Pakistanlı Müslüman bir doktor deney yapıyor. Amaç şu: Kur’an ayetlerinin biyolojik noktada insana etkisi nedir? Sekiz yüz deneğe birbirinden farklı müzikler, sesler, tınlar dinletmiş. Bu arada denekler en üst düzeyde hassas alıcılara bağlı. Kandaki PH oranından beyindeki dalga boylarına, kalp atış ritminden aura fotoğraflarına kadar herşey veri olarak alınıyor. İnsanlara etnik, rock, new age, gibi müzikler belli aralıklarla kısa kısa dinletiliyor. Aralarda ise Kur’an’ a çok yakın nağmeler dinletilmesine rağmen istisnasız bütün deneklere Kur’an dinletilince biyolojik ve psişik^[17] veriler, alıcılar tarafından optimum düzeyde tanımlanıyor. Olması gereken değerlere geliyor. Çok detaylı olan bu deneyi çok kısa bir şekilde izah etmeye çalıştım.

Ayrıca Allah lafzını hastalarına tekrarlatan, Müslüman olmayan, fakat İslâm üzerine yaptığı çeşitli araştırmaları ile tanınan Van der Hoven isimli bir psikolog var. Allah lafzındaki her harfin hastalıklar için nasıl tedavi vesilesi olduğunu anlatıyor çok detaylı olarak. Biz burada kısaca anlatacağız: *Allah* lafzının ilk harfi olan (A) harfi, solunum sisteminden direkt çıkıyor ve nefes almayı düzenliyor. Damaktan söylenen (L) harfi ise, dil hafifçe damağın üst kısmına dokunuyor, çene kısa bir duraklamayla birlikte aynı işlemi tekrarlıyor. İki (L) harfi olduğu için bu işlem nefes alıp vermeyi rahatlatıyor. (H) harfi çıkartılırken, akciğer ve kalp aralarında bir ilişki oluşuyor ve işlem sonucunda kalp atışları düzeliyor.

Ey insanlar! Size Rabbinizden bir öğüt, gönüllerdekine bir şifa, müminler için bir hidayet ve rahmet gelmiştir.

Yunus, 57

Ey insanlar! Size bir öğüt gelmiştir. Bu öğüt sizi günahlardan, zarlardan alıkoymak içindir. Size sevap kazandırmak içindir. Ve Kur'an gönüllerdekine bir şifadır. Hainlik, şüphe, nifak, zanlar dünyası hepsi birer hastalıktır. Bu hastalıklar iyileşirse kalp *Maritefullah'a*, *tevhide* ve arınmaya yol bulur. Hidayet, ruhların mutlak şifası olan Zâti müşahedeye yol bulmasıdır.

Titreşim Yasası

Ses terapisinin kökeni titreşim yasasına dayanır. En yüksek, yani insan ile en uyumlu frekans Kur'ân'dır. Fıtratın kendisidir.

Mesela biorezonans terapide^[18] kulaklık, hoparlör ya da titreşim ileticileri kullanılır ve belli dalga boyları amaca göre programlanır. Hiçbir operasyona gerek kalmadan vücuda akupunktur noktalarından da verilebilir. Çok yüksek etki alanına sahiptir. Bu dalga biçimleriyle minerallerin, aminoasitlerin, vitaminlerin ve zararlı maddelerle bağlantılı frekansların zehirli etkileri tersine çevrilebilir. Her bakterinin ve virüsün frekansı tespit edilebiliyor ve onu yok eden anti frekanslar oluşturulabiliyor.

Kur'ân'daki her bir harf, her bir sûre bu anlamda çok derin etkilere sahiptir. Mesela *Huruf-u Mukkatalar'dan*^[19] *ha, mim, ayn, sin, kaf* esmaları bu harflere birer örnektir. Bu harfler insanda doğrudan tepe çakrasını aktive eder. *Elif, lam, mim, ra* doğrudan ön kortekste çekim alanı oluşturur.

Bir sonraki eserimiz olan *Nun: İlim Kapısı Celcelutiye Şerhi*'nde bunları anlatacağız inşallah. Bunların detaylarına burada girmek mümkün değil. Ayrıca kaynak isteyen olursa İbn-i Arabî'nin *Harflerin İlmi* eserini tavsiye edebiliriz.

Tabiatullahtan Sesler

Doğadaki seslerin şifa etkilerine kısaca değinebiliriz sadece. Mesela su sesi doğrudan şifadır. Zaten şırl şırl akan suda *Ya Şâfi Ya Şâfi* esmasının zikrini duyabilirsiniz. Tıkanık enerjilerin açılmasında ve varlığa yansımamış soyut hakikatlerin somutlaştırılmasında su sesi çok etkili.

Her şeyi sudan yarattık.

Enbiya, 30

Bu ayet çok tefekkür edilmelidir. Yaratılış sembol ilminde suyla gerçekleşiyor. Su, sembol ilminde ilmi ve iletişimi temsil eder. İletişim sorunu olanlar su sesi dinlemelidir.

Hücreler arası iletişim ve maddî, manevî detoks suyla olur.

Kuş Sesleri

Kuşlar esmaları temsil eder. Sembol ilminde Hz. Süleyman'ın (a.s) kuş dilini bilmesi bütün esmalara vukufiyetiyle açıklanabilir. *Süleyman* Arapça *silim* den gelir. Barıştırmaktır. Seher vaktindeki o kuş sesleri bizde denge ve dönüşüme sebebiyet verir. Ölümden hayata geçişi Anka kuşu sembolize eder. Eski atıl enerjilerin serbest bırakılmasında kuş sesleri çok etkilidir.

Rüzgar da kezâ öyledir. En etkili seslerden biridir. *Ruh* kelimesi *rih* kökünden gelir. Rüzgarın Arapçası *rih*'tir. Rüzgar esintiyle, vahiyle özdeştir. Rüzgar sesi bizde yeni tohumlamaları, ruhun üflenmesini ve ilham kanalını destekler. *Hu* esmasını hatırlayalım.

Yunus sesleri özellikle dengelemde kullanılır. Bu sesler enerji dengelemede antistrestir.

Denizlerin sesinin, dalga sesinin arındırıcı özelliği vardır. Hayatımızı *resetlemek* istiyorsak, dalga sesi dinlemeliyiz. Deniz sesleri geçmiş zararlı yazılımların hayra dönüşmesinde en etkili seslerdendir. Bunlar Tabiatullahdan seslerdir, doğadaki seslerdir.

Ruhullah'ın Sesi

Bir de doğayı var eden Ruhullah'ın sesi var ki, o kâmillerin sohbetidir. O ses önce abdest aldırır. İmam O'dur. Onun ardında kılınan namaz sizi seslerin olmadığı ama, tüm seslerin ora ile var olduğu vahdet âlemine geçirir. Bunun adı varlık ağacının meyvesi olmaktır.

İsimlerimizin Etkisi

Hz. Peygamber, (a.s.m) "Çocuklarınıza güzel isimler koyun" der Harflerin de, isimlerin de titreşimsel alanda, psikolojimizde etkileri vardır. Mesela harflerden örnek verirsek *A* sesi direk beyne etki yapar. Allah ismi *A* ile başlar. Arş-ı azama ulaşmak ancak *Allah* lafzıyla olur. Ayrıca akciğerlerin üzerine de etkisi vardır. Hayatın sevgi ve sevinç kanalını akciğerler temsil eder, nefes oradan girer. Göğüs bölgesi aşk ile temsil edilir. Ciğerlere çekilen aşk nefesiyle ancak yüksek ilimler, hakikatler bestelenir. *A* mistik bir sestir.

B sesi en güçlü seslerden biridir. *Kur'an*'ın Bismillah, *İncil*'in Brshit, *Mesnevî*'nin Bişnev, *Celcelutiye*'nin Bede'tü ile başlaması tesadüf değildir.

B sesi teklikten varlığa geçişi sembolize eder. Potansiyellerinizi aktifleştirmek, tohumlarınızın meyve vermesini istiyorsanız *Bismillah* demelisiniz. *Bismillah* dualitik yapının içinde yani, kesrette vahdeti yaşamayı sembolize eder. Hz. Ali (r.a) onun için *B* sırrından bahseder.

Mesela *Ha* sesi boğaza etki yapar. Ses tellerinin güçlenmesi için tiroiti etkiler. Boğaz

çakrası iletişim kanalıdır. *Ha* Arapça'da hayat ile özdeştir. *Ha* hayattır.

Kur'an'daki her bir ses temsil edilen organ düzeyinde özel bir rezonansa sahiptir. Her orgadaki esmayı aktive eder. Her bir bölgeyi bir âlemin giriş kapısı olarak düşünürsek 18.000 aleme ayna olan Hz. İnsan'ın esma sarmalından oluşan cem boyutunu hissedebiliriz. O'nun sesi *Hu'* dur, duyulmaz ama, bütün sesler onunla anlaşılır.

Nefes Nefsin Neşteridir

Ona bir biçim verdiğimde ve ona ruhumdan üfürdüğümde hemen ona secde ederek (yere)
kapanın
Hicr, 29

Bilinç, bilgi nefes denilen kabın içine konuluyor. Enenin içindeki hüve gibi. Said Nursi şöyle der: “Eneyi yırt (egoyu yırt) hüveyi göster” Nefesin farkındalığı seni tevhidin içine bırakır. Varoluşla arandaki köprüdür nefes. Farkında mısınız nefes alırken ne dediğimizin? Kimin konuştuğunun farkında mıyız? Nefis ve nefes... Bunlar birbirine yakın kavramlar, dikkat etmek lazım. Nefes evrenin bize dokunduğu yerdir. Hangi bilinçle nefes alıp veriyoruz? Kimden alıyoruz? Kime veriyoruz?

Nefessiz olamıyoruz. Ve her şeyi onun vesilesi ile alıyoruz. Hayatı, *Hay* esmasını. *Hüve*, hava onun ile geliyor. Öze, sana dokunuyor. Hz. Mevlana'nın dediği gibi “Biz ney gibiyiz, bize üfleyen sensin Allah'ım”

Şeyh Muinüddin Çiştî Hindistan'da Çiştîyye tarikatının piridir. Sufizm ve sağlık üzerine çok derin araştırmalar yapmıştır. *Sufi Tıbbı* kitabında zikirdeki nefes alış verişler üzerine ince tespitlerde bulunmuştur. Tarikatlarda çekilen zikirlerde *la ilahe illallah* zikri söylenirken önemli nefes teknikleri verilir. Her bir durak, her bir nefes belli enerji noktalarına dokunur. Belli duyguları açar.

Cerrahilerin neşteri nefestir. Usûldür. Nefesin sosyal hayata yansıyan adı edeptir. Kalıp, nefis yani formel yapı, nefes neşteri ile yarılr ve ameliyat yapılır.

Bu çalışmaların, bu ibadetlerin altında çok derin bir ilim var. Zaten ibadetin bütüncül olanı makbuldür. Sadece ruha değil, bedene de bakacak. İşte İslâm bu bütünlüğün adıdır. Nefesin konusu yeniden doğuştur. İşte zikrin diriltici noktası nefesin içine konulan bilinçtir. Yani ilmin kabı nefestir. Sarayın kapısı edeptir. İnsan sarayının kapısı nefestir. Öyle bir kap, beden oluşturmalsınız ki içine ilim koyabilesiniz. Yani doğru nefes almalısın ki içindeki ruhu hissedebilesin. Koyun bedenine aslan ruhu uygun değildir. Nefes konusu derin bir konudur. Üstad Said Nursi'nin *Hüve Nüktesi* nefesi anlatır.

Ayrıca doğrunefes için bebekleri izlemenizi öneririm. Bebekler nefesi öğrenebilmeniz

için şahane birer eserdirler. Bebekleri izleyin, onların nefes alışverişine dikkat edin ve taklit edin. İnanılmaz değişimler yaşarsınız. Çocuk diyip geçmemek lazım. Bebeğin İsa'nın (a.s) kast ettiği... "Tekrar bebek gibi olmadıkça Allah'ın melekûtuna giremezsiniz" der. Her şeyin başlangıcıdır nefes çünkü, her şey bu ruh ile başladı.

Üçüncü Göz Evrensel Birliğin Çakrasıdır

...Ve hayal etmek... Bedendeki hayal noktası üçüncü gözdür. Gerçekliğin tohumlarının üretim merkezidir. İki kaşın (iki yay) birbirine en yakın olduğu yerdir. *Bab* Arapça kapı demek ve iki ب bir ۱ ile yazılır. Oradaki iki ب gözlerdir, ortadaki ۱ ise tam bu noktaya, üçüncü göze bakar. ب'nin altındaki nokta gözbebeğidir. İşte iki gözün birlendiği sağ ve solun bedende belirlediği en hassas temsil noktası burasıdır. Tahayyül çalışmalarını bizzat Hz. Peygamber (a.s.m) Hz. Ali Efendimiz'e (r.a) vermiştir. İşte size simyacının iksiri. Hz. Ali (r.a) duasını olmuş gibi yaşıyordu ve oluyordu. Bundan sonraki kitabımızda Üçüncü gözü uzun uzun anlatacağız ancak burada kısaca değinebiliyoruz. Bu kapıdan ilim olmadan girerseniz, etki altında kalabilirsiniz. Kur'an ilmi ve ahlak-ı Muhammedî lazım.

Üçüncü göz ruh, beden ve zihin bütünselliğinde sufilerin işlediği çok özel bir çalışmadır. Üçüncü göz ruhsal algı ve evrensel birliğin çakrasıdır, butonudur. Maddî astral seyahatin çıkış noktası, ana merkezi göbektir. Mana boyutuna çıkış da üçüncü gözdür. Özellikle seher vakitleri, ki karanlıklardan aydınlığa geçiştir, bu kanalın en aktif olduğu anlardır. Geçişleri kolla. Oralar boyut sıçrama aralıklarıdır. Sekizinci kapıyı bulursun dokuzuncu kapıyı da bulursun ama, sekiz buçuk kapısı nerede? Ve o vakitlerde en yüksek güneş patlamaları olur, ki o denize düşer yani suya. Oradan karalara yansır. "Ruh, su üstünde idi" der Tevrat'ta. İşte o yeni gelen tecelli, bir anlamda fotonlar saf potansiyeldir. Boş kapılardır. İşte onlardan yakala yakalayabildiklerini. Hani diyor ya rızıklar dağıtılır. Ne ile yakalarsınız rızık? Duayla, iradeyle, hissedişle oldurursun. Dualar orada geri çevrilmez.

Hayal ettiğin ölçüde gerçekliğe dönüştürüyorsun. Ama temiz kabı bul. Ve o vakitlerde uyanık ol, kapılar açık. Sabah namazından tam bir saat önceki vakit. Secdede iste. Ön alın bölgesi. Ön korteks.

O'nun alnından tutup denetlemediği hiç bir canlı yok.

Hud, 56

Fetih Sûresi 10. ayette "Allah'ın eli onların eli üstündedir" deniliyor. Allah'a en yakın olunan hal secde halidir. *Ahadiyet* mertebesi, İsa Ruhullah kanalı, vahiy noktası... Üçüncü göz meselesini *Celcelutiye*'de anlatacağız. *Cebbar* sıfatı orasıdır. O noktada eşyanın isteyip

istememe gibi bir seçeneği yoktur. “Ol der oluverir” ayetinin tecelli noktasıdır.

Nedir burası? Orayı bir sonraki eserimizde anlatacağız. Bu bölge çok önemlidir. İki gözün bir görmesi, ikiliklerin ardındaki birlik idraki buradaki ilahî nazardan gelir. Ruhânî vizyonlar bu noktada açılıyor.

* * *

[11] Frekans veya titreşim sayısı bir olayın birim zaman (1 saniye) içinde hangi sıklıkla, kaç defa tekrarlandığının ölçümüdür.

[12] Olumlu.

[13] Olumsuz.

[14] Uzayda bir cismin varlığına ait bilgi bize ses veya ışık dalgaları halinde ulaşır. Holografi, cisimlerden gelen dalgalardaki bilgiyi belirli bir şekilde depolayıp bu bilgide hiçbir kayıp olmadan tekrar ortaya çıkartmayı sağlayan bir tekniktir. Yunanca kökenli bir kelimedir.

[15] Kimyasal enerji ile elektrik enerjisi arasındaki bağıntıları, bu iki enerjinin karşılıklı dönüşmelerini ve bunlarla ilgili olayları inceleyen bilim dalıdır.

[16] Merkezî sinir sisteminin çalışmasının yavaşlatıcı maddedir. Farmakolojik olarak uygun dozda kullanıldığı zaman uyku sağlayan ilaçlardır.

[17] Şuurumuzu şimdiki farkındalığımızın ötelere genişletme gücü hepimizin içinde saklı olarak vardır. ‘Psişik Okuma’nın en kısa tanımı da şuurumuzu şimdiki farkındalığımızın ötelere genişletme gücü demektir. Bu yönümüze ya da bu yeteneğimize aslında “Psişik Yetenek” denir. Aslında herkesin psişik yeteneği vardır, fakat çok az sayıda insan bu yeteneklerini nasıl kullanacağını ya da nasıl kontrol edebileceğini bilir. Pek çok insan gibi görme, işitme, tatma, koklama, dokunma gibi bilinen beş duyunun ötesindeki algılama, görme, duyma, sezme yeteneği gibi yetenekleri olan insanlarda vardır ve onlara yapılan tanım rahatlıkla “Psişik Okuma” yapan insanlar tanımı olabilir.

[18] Dünyada başarı ile uygulanan ancak Türkiyede az bilinen Biorezonans tedavi yöntemi, vücuttaki frekans örneklerine (vücuda ait titreşim örneği) dayanmaktadır. Hiçbir yan etkisinin olmadığı 30 yıldan fazla bir süre içinde kanıtlanmış ağrısız ve ilaçsız, biyolojik bir metottur. Geleneksel ilaçla tedavide sadece hastalığın belirtileri giderilir, fakat biorezonans tedavisi ile hastalığın esas temeli alınmakta ve tedavi kökten sağlanmaktadır. Hastalık yapan etkenlerin teşhisi ve tedavisi aynı cihazla olur.

[19] Kur’an’da 29 sûrenin başında bulunan 14 hece harfini içerenve tekrarlarla beraber sayıları 78’e ulaşan münferid harflerin bulunduğu sûre ve âyetlerin meşhur adı “Huruf-i mukatta’a”dır. Bu sistemde yer alan hece harflerine “el-hurûfu’1-mukatta’a” veya “münferid harfler” denilir. Huruf-u mukattaanın Kur’ân-ı Kerim’deki yerleri de şöyledir:

6 sûrede “elif-lâm-mîm” vardır. Bunlar: Bakara, Âl-i İmrân, Ankebût, Rûm, Lokman ve Secde sûreleridir. Ârâf sûresinde de “Elif-lâm-mîm-sâd” bulunmaktadır.

5 sûrede “elif-lâm-râ” vardır. Bunlar: Yunus, Hûd, Yusuf, İbrahim ve Hicr sûreleridir. Ra’d Sûresi’nde de “elif-lâm-mîm-râ” vardır.

6 sûrede “hâ-mîm” vardır. Bunlar: mü’min, Fussilet, Zuhruf, Duhân, Câsiye ve Ahkaf sûreleridir; Şûrâ sûresinde de “hâ-mîm-ayin-sîn-kaf” bulunmaktadır.

Ayrıca, Şuarâ ve Kasas sûrelerinde “tâ-sîn-mîm”, Neml Sûresi’nde “tâ-sîn”, Meryem Sûresi’nde “kâf-hâ-yâ-ayîn-sîn-kaf”, Tâhâ Sûresinde “tâ-hâ”, Yâsin Sûresinde “yâ-sîn”, Sâd Sûresinde “sâd”, Kaf Sûresinde “kaaf”, Kalem Sûresinde de “nûn” harfi bulunmaktadır.

Bu harflerin hikmet ve özellikleri de kısaca şöyledir:

1. Bu harfler Kur’ân’ın icâzını ve mucizeliğini gösterir. Yani, Kur’ân’a, ilk nâzil oluşundan bu zamana kadar hiçbir insan eli karışmadığı gibi, bundan sonra da karışmayacaktır. Ayrıca Kur’ân’ın bir harfinin dahi taklidi mümkün olmamıştır ve olamayacaktır.

2. Bu harfler İlâhî bir şifredir. İnsan akli onun mânâsını anlamaya güç yetiremez. Bu şifrenin anahtarı sadece Peygamber Efendimizdedir (a.s.m.). Yani bu harflerin mânâsını tam olarak ancak Peygamberimiz bilir ve anlar. Bu da Peygamberimizin çok üstün bir zekâ ve anlayışa sahip olduğunun bir alâmet ve işaretidir.

3. Cenab-ı Hak bu harflerle has kullarından bazılarına birtakım mânevî işaretler de vermiştir. Yani “Ehl-i velayet, ehl-i tahkik seyr ü sülûk-i rûhâniyeye ait çok muamelât-ı gaybîye işâratını onlarda bulmuşlardır.” Zaten tefsirlerde bu harflere bazı mânâlar verilir ki, müfessirler, “Bunun mânâsı böyledir” dememişler, sadece te’vil gibi birtakım işaretlerde bulunmuşlardır. Meselâ, elif-lâm-mîm’e “Elif-Allah”, “lâm-Cebrail”, “mîm-Muhammed” mânâsını vermişlerdir. Yâni, “Kur’ân-ı Kerim, Allah tarafından, Cebrail (a.s.) vasıtasıyla Muhammed’e (a.s.m.) indirilmiştir. (İşârâtül-îcâz, s. 32-35)

Huruf-u muakattaanın gerek okunması, gerekse yazılmasının maddî ve manevî pekçok tesir ve faydaları vardır.

Simyanın, Şifanın Etapları

Hayaller gerçekliğin latîf halleridir. Bir aşama sonrasında akledilebilir düzleme yansır. Suyun buhar halini düşünün. Sonra ilimle damıtırsın, su yaparsın. İradeyle de buz yapar elinde tutarsın. Yani bizim gerçekliğimize intikal eder. Süreci doğru izlersen ve aradaki etapları nötr olarak, tarafsız kalarak geçiş yaptığını anlarsan şimdi hayal ettiğini bir süre sonra elinde tutabilirsin. Reaksiyonu aktif kılan şey, senin gözlem makamında kalmandır.

İmajinasyon^[20] (tahayyül) canlandırmadır. Yani olmuştur ve zaten öyle olduğunu hissetmektir. Ve niyet etmek her şeyin başıdır ve etkin güçtür. Niyetin bu anlamda yaratıcı güçle bağlantısı var. Bu varlık gözlemciye göre yani niyetinize göre şekillenir onun için güzel görmek güzel düşünmek lazım ki hayattan lezzet alabilelim. Duanın içine acaba girmemeli, hayalin dönüştürücü tesiri kullanılmalıdır.

İşte onun için Hz. Pir der ki, “Aşık daha üzümün sapı ortada yokken çoktan şarap yaptı da aşk sarhoşu oldu” Neden? Çünkü o aşk için yaratıldığını biliyordu.

Bu sebat, reaksiyona katalizör etkisi yapar ve hızlandırır. Samimiyet katalizör gibidir. Reaksiyona barajı atlatır.

İbn-i Arabî Hazretleri varlığın mertebelerin anlattığı *Hayal Alemleri* adlı eserinde bu konuyla ilgili olarak çok özel bilgiler vermiştir. İbn-i Arabî Hazretleri Hac'da Kur'an'ı insan silüetinde görmüştür. Aralarında geçen konuşmalardan bahseder. Yine İbn-i Arabî'nin şeyhi olan Fatıma Hanım Sûre-i Fatiha'yı hüddam suretinde görmüştür. Hatta onu bir iş için görevlendirmiştir.

Bizler bu ilimle diğer varlık mertebelerinde mahlukatı bu düzleme, bu koordinata çekebiliriz. *Celcelutiye*'de bununla ilgili çok hassas şifreli bablar var. *Celcelutiye* ile çok yakından ilgilenen Said Nursi bu dünyada iken dengeleri sarsmamak için belli beyitleri özellikle atlamış. Ancak maddî manevî noktada dengeleri sarsılan bu son asır *Celcelutiye*'nin himmetine, Zülfikâr'ın operasyonuna farkında olmadan can atmaktadır. *Celcelutiye* tıkanan insanlara ve ruhlara nefes olacak bir çalışmadır.

Fitratı Bozanlar

Bu asırda menfiyât noktasında, o âlemin habis ruhları için gerek biyolojik alanda, gerekse elektromanyetik alanda (psikotronik ve psikotropik teknoloji) zemin açma ve yönlendirme çalışmaları mevcuttur. O âlemin şuurlu mahlukları insanlardan bir kısmını (bedensel güç kazanmak için) kullanıyorlar. Genetiği ile oynanmış bazı mahlukatın bedenleri bu tür ruhların etkin olduğu saha olabilir. Elektromanyetik alanlardaki bazı

zararlı frekansları kullanıp manyetik bedene sahip mahlukattan söz edebiliriz. Hiç uzağa gitmeyin şu ayeti tefekkür edin:

Allah onu lanetlemiştir. O da (şöyle) dedi: “Andolsun, kullarından ‘miktarları tesbit edilmiş bir grubu’ (kendime uşak) edineceğim. Onları yoldan çıkaracağım, asılsız kuruntulara daldıracağım, kendilerine davarların kulaklarını yarmalarını emredeceğim, Allah’ın yaratıklarını değişikliğe uğratmalarını emredeceğim” demiştir. Kim Allah’ı bırakıp şeytanı dost edinirse apaçık bir hüsrana uğramış olur. (Şeytan) Onlara vaadler ediyor, onları en olmadık kuruntulara düşürüyor. Oysa şeytan, onlara bir aldanıştan başka bir şey va’detmez.

Nisa, 118-119-120

Hayvanların kulaklarını yaracaklar ifadesinin ne anlama geldiğini çok iyi anlıyoruz. Allah’ın yarattığını değiştir, fitratı boz.

İnsanları davar sürüsüne dönüştürmek isteyen, yani robotlaştırmak isteyenler var. Ayette davar sürüsü dediğine tekrar dikkat edelim. Bunu telkin eden kim? Genetik araştırmalarda ve mutasyonu takip için yapılan çalışmalarda hayvanların tüm vücudunun kıl ve tüyle örtülü olması nedeniyle gerekli olan doku kulaklar yarılarak veya enjektörle alınır. Sadece kulak içi bölge açıktır. Ve bu işleme en elverişli bölge burasıdır. Kısacası oradan doğan genetik yapı kimin telkinidir?

Beş sene genetik, mikrobiyoloji okudum. Hayvan ıslahı dersinde bunlar bize bilimsel araştırmaymış gibi anlatılıyordu.

Bu ayeti okuduktan sonra nasıl bir facia olduğunu anlıyorsunuz. Bugün, soğuğa dayanaklı hâle gelmesi için domatese köpek balığı geni naklediliyor. Patatesin raf ömrünün uzaması için akrep geni kullanılıyor. Hatta bazı tohumlarda insan geni var. Dikkat edelim. Toplumda gıybet, dedikodu arttı. Akrepliklerin, yılanlıkların artmasının arkasında neler var? Bunlar çok derin konular.

Bunların daha öte boyutları var. Bu, Deccal’ın kullandığı silahlardan sadece biridir. Manyetik alanlar konusunda ve bilinçaltı programlamada nasıl tesir ediyor, bunları düşünmek ve araştırmak lazım. Bunu sizin ferasetinize bırakıyorum.

Bunlar çok konuşulan ve üstünde komplo teorileri üretilen konular. Bilmeyenlere komplo gibi geliyor. Manyetik alanların etkileri üzerine az bir bilginiz varsa felaketin boyutlarını kavrayabilirsiniz. Sadece tıpta kullanılan bir sistemden bahsedeyim. Siz zıttını düşünün. Karaciğer, böbrek, pankreas gibi organların frekansı bellidir. Karaciğer ameliyatı geçirdiğinizi veya karaciğerinizin hasta olduğunu varsayalım. Ameliyat oldunuz.

Bu ameliyattan sonra iyileşme sürecini hızlandırmak için üzerinizde sağlam karaciğerin frekansını biyoenerjetik^[21] düzeyde yayan bir cihaz taşıyorsunuz. Cihaz kodlanıyor. Yayın ağı belirleniyor. Siz bunu üstünüzde taşıyorsunuz bedene yayın yapıyorsunuz. İyileşme süreci hızlanıyor.

Şimdi bunun tam zıttını düşünün. Eğer size belli kanallarla doğanıza aykırı farklı frekanslar verilirse hasta da olabilirsiniz. Hastalıklı düşünceler size de bulaşabilir. Her bakterinin, virüsün frekansının belli olduğu bilindiğine göre metafizik planda bunların neye baktığını düşünmenizi isterim.

Cep telefonunuzu kulağınıza tuttuğunuzda oradan yayılan 250 Hertz'lik yayın beyinde, nöron ağlarında, DNA'da, kromozomlarda ne gibi kırılmalara sebebiyet verir? Telefonu kulağınıza tutmanıza gerek yok. Zaten çevreden yapılan yayın sizin sağlığınızın bozulması için yeterli.

Ne yapacağız peki? Bu telefonlar olmadan olmuyor. Kulaklık kullanın. Bu tür etkiler nesiller geçtikçe fenotipte^[22] nelere sebep verdiğini düşünmek lazım. *Drozofila* sinekleri üzerinde yapılan bir deney var. O frekansa maruz bırakılan sineklerden gelen nesilde kafanın yerinde anten bacağı yerinde kanatlar var. Genetik yapı bozuluyor. Bunlar bilimsel veriler. Bu etkiler biliniyor. Bu frekanslar aminoasitlerin kutupsallıklarını bozuyor. Aminoasit bizim can damarımız, hayatımızın kalbi ve proteinlerin ana maddesidir.

Çevremizde çok ciddi bir manyetik kirlilik var. Balinaların, yunusların neden karaya vurduklarını düşünün. Kuşların göç yollarını değiştirmesinin altında manyetik kirlilik olduğu söyleniyor.

Bir defasında bu konularla ilgilenen kalp damar cerrahı olan bir arkadaşım bana bir ses dinletti. Helikopter sesi gibi ama, belli aralıklarda hışırtı tarzında devam ediyor. Bu ses domuz gribi virüsünün frekansıymış. O virüs de özellikle piyasaya atıldı. Bunlar laboratuvarlarda üretiliyor, o da ayrı bir konu...

Morfogenetik

Amerika kıtasındaki bir maymun bir şey öğrendiğinde Avustralya'daki maymun da onu yapmaya başlıyor. Bir kişi varlık havuzuna bir şeyi çektikten sonra o şey artık tüm insanlığa mal oluyor. Morfogenetik alanlar önemli bir kavramdır. Bu konuyla ilgili araştırmalar yapmak bizlere daha çok açılım sağlar. Afrika'daki bir aslan kendisinden önceki bütün aslanlardan etkileniyor. Miras alıyor yani, bilgi paylaşımı morfik rezonans ile yayılıyor. Muhammed (a.s.m) "Bela! Evet sen bizim Rabbimizsin!" dedikten sonra tüm

ruhlar evet diyebildi. Yani morfik alana varlığı çekti ve var olduk . “Sen olmasaydın alemleri yaratmazdım” manasını tefekkür etmek lazım.

Semboller Duyguyu Tetikleyen Bilinç Yüklü İşaretlerdir.

Semboller simyacının bilincini tetikleyen anahtarlardır. Ali kapısı bu sembol ilmiyle açılır. Zümer Sûresi'nin 23. Ayetinde mealen Kur'an'ın, “İç içe anlam boyutları ihtiva eden müteşabih (sembolik) bir kitap olarak” indirildiğinden bahsediliyor. Her bir sembolün sınırlı yapımızı aşan kolektif bilinçte veya kozmik bilinç katmanlarında temsil alanları vardır. O alem ancak sembollerle anlaşılır.

En güzel misaller Allah'a aittir.

Rum, 27

Ve tüm bu sembollerin hepsinin şifa özelliği var. Bir sembol kendisinin ötesinde bir şeyler anlatır çünkü hakikate işaret eder. Melodi ve ritim olmadan müzik fark edilemeyeceği gibi sembollerin aracılığı olmadan iç aleme ait çok boyutlar fark edilemez. Demek istediğim şu: Semboller derin bilinçte hakikati tetikliyor. Yani bilincinizi aktive ediyorsunuz, kodluyorsunuz.

Celcelutiye'de temelde yedi, toplam dokuz sembol var. *Celcelutiye* bu sembollerle açılıyor. Bununla birlikte sembolün etkin olabilmesi için sizde sembolle ilgili ilmin olması gerekmektedir.

Sandık var ancak, içinde de hazine olması lazım. Hazine sandığa, sandıkta hazineye mahkumdur. Ruh-beden ilişkisi gibi düşünün. Zaten *Celcelutiye* mana âleminden bu sembollerle inmiştir. Hatta Hz. Ali (r.a) bu sembolleri tarif ediyor. Bizzat nasıl gördüğünü anlatıyor. Dörtlü sûtûn, üçlü sûtûn, kuyruksuz mim, kare, yıldız gibi... Mesela pentagram *Ferd* esmasına işaret eder. Bu konulara inşallah gireceğiz. Hangi çakraya baktığını, nerelerde nasıl kullanıldığını anlatacağız.

Celcelutiye'ye bu manasından bakılınca konu bölgesellikten ve geleneksellikten çok öteye geçiyor. Bu tarza belli kişilerin tedirgin bakması gayet normal. Anlayışla karşılamak lazım. Dünya benim köyümden ibarettir diyen insanlara değil sözümüz. Oradaki sembollerin kökleri Mu'ya, Atlantis'e, Kadîm Mısır'a, Hz. İsa'ya kadar gidiyor.

Sesin Görüntüye Dönüşmesi

Harflerin de kokusu, rengi ve geometrisi var. Bunun bir ileri safhası manyetik alanlardan varlığa yönelik cisimleşmedir. Bunun ilk çalışmaları, en ilkel deneyleri kum tepsisinde yapıldı. Kum bir tepsiye, bir yüzeye yayın ve o sesi, titreşimi o yüzeye verin. Kumda

titreşimle orantılı şekiller olacak. Yani titreşim orada etkiye açık olan alanı şekillendirecek. Suyu şekillendirecek. Su kristalleri deneyini Dr. Emoto'nun deneyini bilmeyen yok. Dr. Emoto *Besmeleyi* sesli olarak dinletti hatta, suyun yanına koydu. İnanılmaz görüntüler çıktı ortaya. Şiir gibi. (Türkçe'ye çevrilen kitabında değil, orijinalinde) Hatta şeytanın sayısını yazmış kristaller bozulmuş.

Anlatılmak istenen şu: Belli tınlar, vibrasyonlar, rezonansa girdikleri şeyleri ses, görüntü, koku, duygu düzleminde etkilerler. İlk farkedilen aslında kokudur. Bir şey kendi âlemi dışındaki âlemin istidadınca temsil alanı oluşturur.

Kur'anda her sûrenin farklı alemlerde görünüşleri var. Hatta her sûrenin kokusu farklı, rengi farklı, görüntüsü farklı. Hassas olan bazı ruhlar sûre okunduktan sonra koku, renk, ses, duygu, ilim yapısı neyse, kendisinde hangi latîfe açıksa onunla hissedebilir. Bir hadis var ki tam da bu konumuza örnek:

Kur'anı okuyun. Çünkü Kur'an kıyamette okuyanlarına şefaathetmek için gelir. İki parlak sûre olan Bakara ve Âl-i İmran sûresini okuyun. Çünkü bu iki sûre, kıyamette iki parça bulut, iki gölgelik veya saf bağlamış iki grup kuş gibi okuyanlarını ve hükümleriyle amel edenleri savunmak için gelir. Bakara sûresini okumaya devam etmek bereket, terk etmek ise hasrettir. Tembel olan, bunu devamlı okumaya güç yetiremez

Sana Doğan Ruh

Bugün öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, farklı varlık düzlemlerinin frekansları kullanılarak belli titreşimlerle fiziksel yaratıma ayna olabilirsiniz. Cenab-ı Hak hayır noktasında buna izin verdiği gibi şer noktasında da izin vermiş. Bu, teknolojik olarak da mümkündür. Bunlar acaba yapılıyor mu? Negatif enerjiler bizden enerjiyi kullanıp da veletleri için zemin hazırlıyor olabilir mi?

Eşlerin aşkla, ilahî sevgiyle, ibadet bilinciyle bir araya gelmesi neticesinde aliyy (*yüce*) ruhların bu varlık sahnesine yansımalarını hatrınıza getirerek bunun bir de tam zıttını düşünün.

Çok değil, iki veya üç sene içinde dünyanın yeni manyetik kuşağı içindeki konumunda, bu tür olayların daha güçlü negatif ve platonik etkilerini göreceğiz. Bilinçaltı düzeyde olan duyguların ve düşüncelerin varlığa yansıdığını göreceksiniz. Baskılayanların veya baskılananların duygu ve düşüncelerini dışarıya çıkardıklarına şahit olacaksınız.

Kova çağına giriyoruz. Kova, Satürn-Uranüs yönetimindedir. Ani değişim ve dönüşümleri temsil eder. Uzun bekleyişlerden sonra aniden açığa çıkar.

İsa (a.s) Kova çağı için şöyle bir tanımlamada bulunuyor: "Testiyi taşıyan kadını

gördüğünüzde ben o zaman geleceğim”

Mistik astroloji ile ilgilenenler Kova çağının ne anlama geldiğini bilir. Doğum sancısı çağıdır. Sancı elbette çocuk için çekilir. Bu doğacak çocuk sizler benim kardeşlerimsiniz diyen Hz. Muhammed (a.s.m) ile bağlantılıdır.

Kötüye giden hiçbir şey yok. Üç, dört sene içinde olacak olan bu doğum bilinçlerde gerçekleşecek. Ruhsal sancuların yansımasını tabiatta göreceğiz. Elbette bedensel düzlemde de değişiklikler yaşanacak. Ancak hakikati deneyimleyenler nazarında bu tefekkürden öteye geçmeyecek.

Varlığın her bir mertebedeki görünümleri, algılanmaları farklı farklıdır. Hazret bilinci her mertebede idrak sahibidir. Oradaki veri bizim duyumuza yansıyınca cisimleşmiş oluyor. İlk seviyesi fizikseldir. Maddî âlemdir. Yani algılarımıza, beş duyumuza yansıyan nesnel dünyadır. Burada her şey üç boyutludur. Sebepler sonuçlar bellidir. Dolayısıyla bu düzlemdeki şeyler tahmin edilebilir. Çünkü bizim için bilinebilirlik hâkimdir. Newton fiziği olarak da fiziğe yansımıştır. Zaman oku bu düzlemde geçmişten geleceğe akar. Güneşin kaçta doğup kaçta batacağı bellidir. Dolunay zamanı, güneşin ne zaman tutulacağı bellidir. Bu alanda varlıklar doğar ve ölür. Buna fiziksel alan diyoruz. Hak din olan İslam'ın dilinde bunun adı şehadet âlemidir.

İkinci seviye her şeyin enerjiden ve bilgiden ibaret olduğu alemdir, kuantum alanıdır. Yani duygularımızın dünyasıdır. Bu seviyede her şey soyuttur. Bununla birlikte biz bu soyutların gerçek olduğunu yani var olduğunu biliriz. Ama maddesel anlamda değil. Biliriz ki; maddesel alandaki her şey bu alandan doğar. Maddesel alan bu kuantum alanın alt kümesi gibidir. Yani somut, soyutun bir alt kümesidir.

$E = mc^2$ formülünü düşünün. Bu formül aslında nedir? Enerji ve madde aynıdır. Sadece formları farklıdır. Yani maddenin aslı bilgi ve enerji paketçigidir.

...Ve şeyler, bilgi (*ilim*) ve enerjiden (*kudret*) oluşur. İradesi de onun kendini aşması yani transandantal (*aşkın*) olmasıdır. C^2 ise, dikkat edin, sizdeki nurdur, ışıktır. C^2 yetmiyor. Göklerin ve yerin nuruna; ilme, iradeye ve kudrete ihtiyaç var.

$M'yi$ (kütle, nefis) C ile (ışık, nur) ile birlersen orada şeyleri asıl haliyle yani E ile görürsün. Aslını görürsün. Kudrete saf nazarla bakabilirsin. [\[23\]](#)

Şöyle bir soru akla geliyor. Nasıl oluyor da görünmeyen enerji olan bu bilgi ve enerji dalgaları katı nesne olarak algılanıyor?

Öyle değil mi? Öyle öğrenmedik mi? Madde moleküllerden, moleküller atomlardan, atomlar daha küçük birimlerden, kuarklardan oluşur. Nihayeti nedir bunların? Daha derine inelim. Bunun ötesinde bunlar bilgi ve niyetine göre şekillenen potansiyellerdir.

Yani Şu anda tuttuğunuz masa, kalem, ne olursa, enerji ve bilgiden başka bir Şey değil. Nasıl oluyor da ben bunu görüyorum? nkn görünmeyen bilgi ve enerji paketleri bunların özü ve aslı.

İŞte bunlar o kadar hızlı titreŐir ki (*ih̄tizaz̄at*)^[24] göremiyorsun. Dünyayı koca bir nur olarak, enerji olarak gremememizin sebebi çok hızlı titreŐmesi ve bunun karşısında duyularımızın yetersiz kalmasıdır. Duyularımız çok yetersiz kaldığı, yavaş işlediği için bu titreşimin büyük kısmını kaybederiz ve bu da bize görünen evren olarak geri döner. Yani Şu anda önümüzde duran her ne varsa hepsi görünen evren olarak karŐımıza çıkar.

Film izlerken de aynısı olmuyor mu? 24 kareyi tek tek görmüyoruz tek kare bile görmüyoruz orada. Grsek sıkıcı olur.

Alemler Arasında Sınır Yoktur

Gördüğümüz her Şey Şehadet lemindeki tüm formlar bu sonsuz kozmik çorba içinde yüzen enerjilerdir ve hepsi alt düzlemde birbiri ile bağlantılıdır. Melekler de, cinler de, kelimeler de, harfler de, duygular da, düşünceler de, sandalye de, insan da... Aklınıza ne gelirse bu okyanusta yüzüyor. Burası fark edilmeyen metafizik alandır ama, rif olana orası da fiziktir.

Ve bu düzlemin yapısından dolayı, farkında olsak da olmasak da, sürekli birbirimizi etkiliyor ve temas kuruyoruz.. nk bizler bu okyanusun içindeki dalgalarıız. Bazı yerlerde duymasak da görmesek de farklı duygular hissederiz. Orada farklı olan bir Şeyler vardır.

Şunu demek istiyorum: Derin gerçeklik seviyesinde fark edebilersen, görünen alemle görünmeyen alem arasında sınır olmadığını bilirsin. Alemler arasında sınır yoktur. Őeylerle aramızda hiçbir sınır yoktur. İŞte birlik budur.

Sınır nereden geliyor? Yani din dili ile Őirk nereden geliyor. Sadece zihinden geliyor. Zihinsel filtrelerden geliyor. Mesela atom dediğimiz Şey nedir? evresinde bir elektron kümesi, ortada ise bir çekirdek vardır. Bir rnek verelim: Bir stadyum düŐünelim. Stadyumun ortasında bir fındık koyalım. Bu fındık atomun çekirdeğidir, stadyum ise elektron kümesidir. Arada ise boşluk var.

Biz Şeylere, nesnelere dokunduğumuzda katılığı algılarıız nk elektronlar buluŐmuŐtur. *Ben* ve *Şey* elektronlar düzleminde buluŐmuŐ ve benim duygularıma elektriksel sinyal olarak yansımıŐ, benim filtrelerime göre de ŐekillenmiŐtir. Aslında enerjiye dokunmuŐuzdur fakat, duyularımızın duyarsızlığından dolayı orayı katı olarak algılarıız.

Mesela, gözler üç boyutlu ve katı görmeye programlanmıştır. Halbuki kuantum dünyada katılık yoktur. Enerji alışverişi vardır. Bakın burası çok önemlidir. İki küme buluştuğunda katılık olur mu? Hayır, olmaz. Her iki küme erir ve ayrılır. Başka nesnelere dokunduğumuzda da bu olur. Enerji alanlarımız buluşur. Küçük parçalar erir ve ayrılır. Biz kendimizi katı olarak algılıyoruz ama, o nesne ile buluştuğunda bir kısım enerji bizden nesneye akar ve bir kısım enerji bizden nesneye geçer.

Zaten böyle tanırız ve tanıdıkça da değişiriz. Biz sürekli enerji alanlarımızı paylaşıyoruz. Kınadığımız, düşündüğümüz, gördüğümüzün, yediğimiz veya yaptığımız gıybetin enerji düzeyinde nasıl bir alışveriş olduğunu hayal edin. Demek ki; konuşulanlar, düşünülenler, kelimeler, düşünceler, kokular vs. her şey sürekli farklı düzlemde bizime alışveriş içerisinde...

Sınırlı duyu organlarımız vesilesiyle enerji ve bilgiden, bu görünen alem oluşur. Eğer kuantum dünyayı görebilecek duyularımız olsaydı tüm varlığın ışık hızında, sonsuz boşlukta titreştiğini görürdük.

Duyu organlarını o boyuta uyumlarsanız o zaman kelimelerin, kokuların, duaların, alemlerin, hissedilenlerin melekelerini yani, niteliklerini görürsünüz. Veya kötü olanları da görürsünüz. Rüyamızda kısmen acayip şeyler görüyoruz. Bunu hatırlayın. Kanatlarımız var ve uçuyoruz. İşte bilinçlenmek, gelişmek adına yaptığınız bir çalışma kanat oldu veya köpek sizi kovalıyor. Nefsî davranışların senden enerji alıyor. Rüyanda seni kovalayan köpektan kaçarak yüzleşmek yerine enerjini harcıyorsun. O sensin, senin bir boyutun ve sen ondan kaçılıyorsun.

Kokular, Duyular, Düşünceler Cisimleşiyor

Duyuların üst bilince uyumlanması bir inşâdır. İnsan mabedinin temel harcıdır. Çok güzel bir örnek okumuştum bir yerde. Salyangozların ışığı kaydetmesi üç saniye alıyormuş. Şimdi bir salyangozun size baktığını düşünün. Siz gittiniz üç saniye içinde alışveriş yaptınız, geldiniz. Salyangoz için siz hiç buradan ayrılmadınız. Demek istediğim algılar farklı farklı...

Burası yanlış anlaşılmasın. Mesele görmek, dokunmak o boyutu somutlaştırmak meselesi değil. Tek mesele var: Sonsuz bilinci hissetmek ve güven içinde ilerlemek.

Tabii daha üçüncü bir alan var: Sınırsız alan... Tüm bunların ötesi bir alandır veya her şeyin arasındaki organize güçtür. Burası *Celcelutiye*'nin sahasıdır. Tevhid kanalıdır. Kuantum dünya değildir, hakikatin dünyasıdır. Yeniçağ akımları, *Secret*'çiler, vesair kuantum dokunuşçular vahiy eksenli olmadıkları için ancak burada belli bir noktaya

kadar gelebilirler.

Ancak üçüncü seviye doğrudan İsm-i Azam'ın hatta *Hu* esmasının kanalıdır. Ötesi olmayan anlamına gelir. “Artık sana korku ve üzüntü yok” ayetinin makamıdır. Ne var? Hayat var. Ferdîyet var. İsm-i Azamda yaşamak var.

İsa (a.s), Musa (a.s) tüm üstatlar buradadır. Burası çok uzun, orayı bundan sonraki kitabımız olan *Nun/İlim Kapısı Celcelutiye Şerhi*'nde anlatacağız.

Burada sorulan sorular şunlardır: Sesler cisimleşiyor mu? Kokular maddeleşiyor mu? Ayetler hüddamlar olarak mı görünüyor? Veya ses, koku, harf, sayı vs. yani varlık okyanusu içindeki her şey bütünüyle bizim algı dünyamıza yansır mı?

Mesela duygular ve düşünceler benim duyu alanım olan burun, göz, ses alanına yansır ne olur? Koku zaten burun tarafından algılanıyor çünkü koku alıyorsun. Ama o kokuyu gözümüzde algılasa? Kokunun kendine ait bir görüntüsü veya sesin kendine ait bir şekli var mıdır? O zaman o kokunun görüntüsü, o sesin kokusu nasıl olurdu? Koku da enerjidir, görüntü de enerjidir. Biri koku düzeyinde enerji, diğeri görüntü düzeyinde enerji.

Sadece bir örnek vereceğim. Gıybet yapıyoruz diyelim. Onun kokusu ve görüntüsü var. Kokusu ölmüş insan kokusudur. Görüntüsü de ölü kardeşinin etini yerken kendini görmendir. Ağzının kenarında kanların damladığını görebilirsin.

Kıldığımız namazın kokusu ve görüntüsü var. Kokusu güldür, görüntüsü de mübarek, çok sevimli bir insandır veya at (*Burak*) veya köşk veya *Cemalullah*'tır. Bu, namazı hangi boyutta kıldığınıza bağlıdır. Hatta Kur'an okuyup amel eden ile Kur'an okuyup amel etmeyen, münafığın bile kokusu var, rengi var ve insan görünümünden başka bir görüntüsü var. Bunlar hep hadislerde anlatılmış.

Daha genel olarak ele alacak olursak hayatımızın kokusu, rengi ve görüntüsü Cennet de olabilir, Cehennem de olabilir. Fatiha sûresinin, Ayet-el Kürsi'nin, her sûrenin görünür alemde bir belirlenişi var. Düşüncelerimizin cisimleşmesi var.

Her soyutun somut yani, birinci seviyede görünümü olduğu gibi her somutun da ikinci seviyede bir görünümü vardır. Bunun farkındalığı bize bağlıdır. Üstad Said Nursi; “O âlemin manaları senin kalp âlemine misafir geldiği gibi, sen de o âleme misafir olarak gidebilirsin” diyor.

Senin âlemin duyularındır yani, latîfelerindir. Her maddî olanı temsil eden mana her manayı temsil eden bir maddî yapı vardır. Duyularınızın sınırlı olmasından dolayı fark edilmemeleri onların olmadıklarına delil olamaz.

Tabii ki bu, bir marifet değil. Kulluk için ölçü de değil. Biz ancak tefekkür adına buna

talip oluruz. Alacağımızı alır yolumuza devam ederiz. Hiç bir şeye takılmamak, her şeyi takıntı haline getirmemek lazım. Üstünlük takvadadır, ilimdedir.

Negatif Etkileri Dönüştürme ve Farkındalığın Yolu

Hakkı hak, batılı batıl olarak görürsen dengeye gelebilirsin. Örtünün orada olduğunu bilerseniz hakikati görebilirsiniz.

Neden?

Çünkü hakikat hemen o örtünün altındadır. Hakikat sana örtülü gelir. Hakikat ancak bir örtüyle gelir, kapalıdır. *Fettah* esmasıyla kilidi açmanız, hazineyi görmeniz lazım. Hakikati görmeniz için örtüyü kaldırmanız lazım.

Örtü nasıl kalkar?

Onun örtü olduğunu anladığın, gerçekten fark ettiğin an örtü düşer. Dikkat edin! Onu yok etmiyorsunuz, fark ediyorsunuz ve o anında kayboluyor.

Kafir örtüye (*sebeplere, maddeye*) takılır. Mümin örtü olduğunu bilir. Dolayısıyla manayı alır. Münafık ise orada hakikatin olduğunu bilir ama, nefesine göre kullanır.

Celcelutiye hak ve batıl arasındaki farkı şifa sanatıyla bilinçlere sunar. Bunun adı aydınlanmadır. *Furkan* ve *Kur'an* budur.

Küfürde kalmanız sizin varlık yayınından kopmanızdır. Kafir varlık yayınından kopan, münafık ise varlık yayınındaki dengeyi bozan parazittir, mümin ise dengede durandır. İşte o frekanslar ancak *Kur'an* ile, *Esmalar* ile, *Celcelutiye* ile dönüştürülür, dengeye gelir.

Ahıramanda cinlerin (*ve gizli güçlerin*) bir kısmı görünecek diyor Allah Resulü (a.s.m). Latîf, ruhanî aleme ait duyu ötesi olan deneyimleri *Kur'an*, *Cevşen* ve *Celcelutiye* noktasında yaşayan bazı kişilerin ortak görüşüne göre bu tür manyetik alanlar şu anda en derin noktadaki insanları dahi bazen derinden sarsıyor. Belki toplum içinde çok normal standartlarda olan o şahıs kendisiyle başbaşa kaldığında çoğu zaman bilinçaltında baskılanmış enerjilerin patlamalarını yaşıyor. Değerleriyle çelişen, çatışan bir birey ortaya çıkıyor. İşte depresyon! Sistem elbette kendisini her halükarda yeniler, ilâhî tasarruf vardır.

Ancak aydınlanma süreci ciddi sekteye uğrayabilir. Bunun için özellikle zikir, tefekkür ve ilimde devamlılık önemlidir. Bu konuda *Celcelutiye*'ye dikkat edin ve *Celcelutiye*'nin manası üzerinde tefekkür edin. Bu konuda bundan sonraki eserimiz *Nun/İlim Kapısı Celcelutiye Şerhi* yol gösterici olacaktır. Bir kaç sene içinde gidişatın nasıl değişeceğine şahit olacaksınız. Biraz sancılı olacaktır ama, sonu rahmettir. Evet üzerinde çalışın, okuyun ve tefekkür edin. Yürüyen mabede *insan-ı kâmil* derler.

[20] İmajinasyon, ruhsal enerjinin en belirleyici özelliklerinden ve yeteneklerinden biridir. Bazı araştırmacılar imajinasyonu ruhta şekillendirme olarak tarif etmişlerdir. Günümüzde düşüncenin bir enerji olduğu artık net bir şekilde bilinmektedir. İşte her bir düşünce kalıbı, kendisine özgü bir enerji taşır. Her düşünme sürecinde bir enerji topu üretiriz. Biz farkında olmadan düşüncelerimizle pekçok imaj yani, şekil ve görüntü üretiriz. Konunun bu yönü üzerinde araştırma yapan birçok parapsikolog, bu meseleyi “düşünce şekilleri” başlığı altında incelemişlerdir. Kısacası kökeni ruhsal enerjiye dayanan tüm düşüncelerimiz çeşitli görüntülerin meydana gelmesine neden olur. Ancak bu görüntülerin frekansları çok yüksek titreşim seviyesinde gerçekleştiğinden normal gözle görünemezler.

[21] Canlılardaki enerji alışverişini inceleyen bilim dalıdır.

[22] Fenotip ya da Dışyapı, genetik ve çevresel etkenlerin yarattığı özelliklerin canlının dış görünüşündeki yansıması.

[23] $E = mc^2$, fizikte kütle-enerji eşitliğinin temel formülüdür. Bu formül, hangi formda olursa olsun enerji ile kütle arasında ilişki kurar. Bu formülde boşluktaki (vakumlanmış ortam) ışık hızının karesi, kütle birimlerinden enerji birimlerine dönüşüm katsayısı için kullanılır. Eğer formülün harflerle simgelenmiş elemanlarını incelersek:

E= Enerji (joule)

m= Cismin hareketsiz halindeyken kütlesi (kilogram)

c= Işık hızı 299792458 metre/saniye

Yani boşluktaki ışığın hızının karesi kadar olan bir kilogramlık kütle bir joule'luk enerjiye eşittir.

[24] Sarsmalar, titretmeler.

Şifa Tarlası Fatıma'dır, Tohumu Ali'dir

Celcelutiye'ye giriş yapmadan önce dilerseniz Hz. Ali (r.a)'dan bahsedelim. Elbette sahabiler arasında ayırım yapılmaz ancak Hz. Ali'yi (r.a) bu konuda farklı bir yere koymamız gerekiyor.

Benim ashabım gökteki yıldızlar gibidir, hangisine uyarsanız hidayeti bulursunuz.

Hadis-i Şerif

Aslına bakarsanız her sahabinin birbiri içinde, birbirine bakan hususiyetleri var. Hepsi bir. Fakat konu Tevhid ve ilim olunca Hz. Ali Efendimiz'le ilgili hadisleri ve açıklamaları tefekkür etmemiz daha iyi olacaktır. Yoksa tüm sahabe efendilerimizin hepsi birbirinden değerlidir. Konumuz hukuk, adalet olsaydı Hz. Ömer'den (r.a) daha çok bahsedebilirdik.

“Eğer benden sonra peygamber gelseydi o, Ömer olurdu” manasına gelen hadisler var. Konumuz sıddikiyet olsaydı Hz. Ebu Bekir Efendimiz'den, edep ve haya olsaydı Hz. Osman Efendimiz'den bahsederdik.

Hepsinin himmetleri üzerimize olsun.

Sahabenin hayatı Hakikati Muhammediye'nin (a.s.m) farklı türde yaşanmasıdır.

İster Allah deyin, ister Rahman. Bütün güzel isimler ona aittir.

İsra 23

Birliğin doğusu ve batısı, kadını ve erkeği, bedeni ve ruhu olmaz. Birlik dönüşümün adıdır. Dönüşende de zaman ve mekan kalmaz ama o, zaman ve mekan diliyle hakikati anlatır. Hakikat her yerdedir. Yapılacak tek şey örtüsünü kaldırmaktır. Sahte olanı keşfetmektir. Sahte olan kalktığı anda hakikat oradadır. Kendini hakikate saklar hakikatle gösterir. Keşif size aittir.

Hakikatin dili, dini, mezhebi, rengi, cinsiyeti yoktur. Evrenseldir. Ama kendini dille, dinle, mezheple anlatır. Burayı anlamalısınız. Tevhid ehli hepsini birbiri içinde görür. Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ayrı değildir. Ancak sebepler dünyasında ilâhî yasa gereği kendi sıfatlarınca zâtı yansıtmışlar. Halifelik sıralaması ilahî takdirdir, ontolojiktir^[25]. Evrensel yasadır. İnsanın gelişim sürecinden tutun, atomaltı yapılarla dahi paralellik gösterir. Semboliktir.

Hatta varlıktaki dört temel kuvvet dahi buradaki sıfatlarla izah edilebilir. Biyolojik olarak ana rahminden doğuma kadar bu sıralamadaki ilkeler, sıfatlar kendini gösterir. Halifelik sıralamasında dört sütun üstüne gelen kubbe beşinci elementtir,

Muhammediyet'tir (a.s.m). İnsandaki biyolojik ve psişik yapının gelişimini takip edelim. Halifelik sırasının ontolojisine bakalım, izah edelim. Detaylar üzerinde tefekkür ediniz.

Tohum

Bebğin ilk döneminde anne ve babası vardır ve onlara tam bağıdır. Anne rahmine yapışan alak gibidir. *Sıddıkiyet* devridir. Bağımlılık onsuz olamaz. Anne ve babası ne derse tek doğru odur. Doğruluğu ve yanlışlığı sorgulamaz. Hatta onun için baba Rahmandır, anne Rahimdir.

Ağaç

Bebek ikinci aşamada çocuk olur. Konuşunca bebeklik biter, çocukluk devri başlar. Fark eder. *Ömer* devri gelir, *Furkan* başlar. Sorgulama, zıtlıklar dünyasına giriş... Hatta bu dönemin başlangıcı düşmanlıkla bile olabilir. Suçluyu dışarıda aramak söz konusu olabilir. Ama düşman meğerse nefsin bizzat kendisiymiş. *Furkan* âlemi, farkındalığın ilk gelişimidir. Onlar ve ben ayrımı, (*kişiliğin oluşumu, özelleşme, ego*) çocuk yetişkin olma yolunda varlıkta kendine kimlik belirliyor ama, hâlâ ham.

Bir tür ayırım dünyasına atılımdır. En tehlikeli dönemdir. Cehalet Ebu Cehil'dir. Atlatılırsa, farktan *ceme* gelirse adalet olur, *Ömer'ül Faruk* olur.

Meyve

Peki daha sonraki süreç nedir? Edeptir, sınırların ve zıtlıkların birliğidir. Ana-baba-ben yani ailedir. Hâyâ, edep, yani Osman'dır... Zıtlık yok, iççelik var. Ayrılık yok, birlik var. Yetişkindir. Edebiyat, sanat, estetik burada başlar. Bende o, onda ben bilinci... Bu farkın (*Ömer'in*) devamı Osman'dır.

Peki Ali nedir?

Bu üç oluşumun, üçlü sacayağının geldiği en kemâl noktadır, bilgeliktir. Bebek (*tohum*)-çocuk (*ağaç*)-yetişkin (*meyve*). Sadık ama, *farkı* da biliyor. Fark ama, *cemi* de biliyor. Ali, birin üçünü de kapsadığı ve dönüştüğü kuşatıcı deneyimsel bilgidir. Bu üçlü yapının tek bir denklemlerle formülize edildiği noktadır Ali. Denklemini kurandır, yaşatandır ve devam ettirendir. Ali, meyve içindeki tohumdur, ilimdir.

Elhamdülillah. Başlangıç ve son birlendi.

Ondan geldiniz ona döneceksiniz.

Bakara, 156

Daire tamamlandı. Tohumdan tekrar tohuma geldik ama, başlangıçla son arasında koca

bir dağ var. Algılanan karmaşıklığı hatırlayın.

360 derece=0 derece. Bundan sonra artık helezonik tur atarsınız. Musa (a.s) sinesi etrafında turladığı an Tur-u Sina...

İşte Muhammediyet (a.s.m) meyvesi budur ve sahabe tarlasına ekilmiştir. Ancak bu tarladır ki vahye ait bütün tohumları yeşertsin, ayna olsun. Çünkü kuşatıcıdır. Kişilere anlayacağı seviyeden vermektir. Rahmet budur. Rahmetten başka bir şey yok! Olamaz. Her şeyi kuşatmıştır Rahmet. Ehl-i Beyt kanalını düşünün. Erenler bunun dalları ve meyveleridir. Onların şifalanması sohbetle olurdu.

Yukarıda dörtlü sütundan bahsetmiştim. İşte o dört sütunun üstünde bir de kubbe var. O, irfan kubbesidir. Biz gözle görmüyoruz ama, Kâbe'nin de bir kubbesi var. Dört elementi bağlayan sevgi çemberi gibi.

Dört temel unsuru bir arada tutan güçtür bu. Ali Efendimiz de daha çok bu birliğin yaşamdaki görünümüdür. Yani ilim noktasında ön plana çıkmış bir sahabelidir.

İlim alametten gelir ki âlemdir. Potansiyelin görünümüne geçmesidir. Peygamber Efendimiz'in (a.s.m) amcaoğludur. Baba kanalı ruhu, anne kanalı da maddeyi temsil eder. Hz. Ali'nin (r.a), Hz. Peygamber (a.s.m) ile çok yakın bir ruhsal bağı vardır. Onun için Hz. Peygamber, "Ali benden ben Ali'denim" demiştir. Biyolojik yakınlık da var, ruhsal yakınlık da... "Eti etimden, kanı da kanımdandır" demiştir Resullah (a.s.m) Ali için.

Ferd Esması

Çok ilginçtir ki Hz. Ali Kâbe'nin içinde doğmuştur. Allah-u Teala Hz. Ali'nin mertebesini yükseltmek için sadece ona bu şerefi vermiştir. Hz. Ali derken onun temsil ettiği kanaldan bahsediyoruz yani, ism-i *Ferd*'ten... Ancak yetkin olanlar oraya girebilir. Yani orada doğum bu anlamda aydınlanmadır.

Ferd esmasının altyapısını *Hayy, Kayyum, Hakem, Adl, Kuddüs* isimleri oluşturur. Bu beşli yıldız üstüne ism-i *Ferd* oturur. Ondan bahsedeceğiz.

Yıldızı insan gibi düşünürseniz baş *Hayy*, sol ayak *Kayyum*, sağ el *Hakem*, sol el *Adl*, sağ bacak *Kuddüs* isimlerine isabet eder. Bunun tamamı ferddir yani, insandır. Bunların detaylarını sembollerle ilgili kitabımızda anlatacağız. Biliyorsunuz, Kâbe sembol ilminde varlığın ve insan bilincinin merkezini temsil eder. Merkez kemâl noktası, dayanak noktası demektir. Bir anlamıyla insan-ı kâmilin kalbidir.

Coğrafî açıdan Kâbe gerçekten dünyanın tam anlamıyla merkezidir. En güçlü ley hatlarının ve manyetik enerjinin merkezidir.^[26] Kâbe'nin içindeki putların yıkılışı insan zihninin filtrelerden, bağımlı ilişkilerden, kendi dünyasına ait zanlarından kopuşu anlatır.

Lat, Uzza, Menat'ın parçalanması olayını hatırlayın. Özün özü olan kozmik bilincin yani Allah (*birlik*) bilincinin açılımıdır.

İşte insan zihinsel filtrelerden, bir anlamda zanlardan kurtulursa, orada Ali sırrı doğar. Bu da bilinç sarayının giriş kapısıdır. İçeri giren dışarıyı da bilendir.

Belki de bundan dolayı Allah Resulu (a.s.m) “Ben hikmetin sarayım, Ali’de onun kapısıdır” demiştir. Bu zihinsel filtrelerden kurtulan insan gerçek anlamda hakikati en üst düzeyde anlar ve ayna olur ki artık Hak Güneşi’nin Aynası olmuştur. Malumdur ki, ayna aslı yansıtır. *Cilve-i ehâdiyet*’dir. Birkaç hadis, Hz. Ali’nin (r.a) bu düzlemdeki hakikatini şöyle ifade eder:

Ali Hak ile ve Hak Ali iledir

Hatib-i Bağdadi, Hz. Ebuzer’den şöyle naklediyor:

“Ümmü Seleme’nin nezdine vardığımda ağladığını gördüm. O kendi kendine alimleri yad ederek şöyle söyleniyordu: Allah Resulü’nün şöyle buyurduğunu işittim: ‘Ali, Hak ve Hak, Ali iledir ve bu ikisi kıyamet gününde, havuzun başında bana varıncaya kadar birbirinden ayrılmazlar.’”

Ebu Yâ’la, Ebu Sâid Hudri’den şöyle naklediyor:

Allah Resulü, Ali’ye işaret ederek şöyle buyurdu:

“Hak Ali iledir”

Allah Resulü mükerrer buyuruyordu: “Ali hak üzeredir. Kim O’na uyarsa hakka uymuştur ve kim O’nu terk ederse hakkı terk etmiştir. Bu bundan önce de sabit olan bir ahittir”

“Ali Kur’an’la ve Kur’an Ali iledir. Bu ikisi Kevser havuzunun başında bana varıncaya kadar birbirinden ayrılmazlar.”

Sistemi Yerli Yerinde Oku ve Yaşa

Mümin; varoluş düzleminde denge üzere yol alan şahıs demektir. İslâm anladığımız anlamda sadece bir din değil kozmik bütünlüğün adıdır. Zıtlıkların birlenmesidir. Kadın ve erkeğin erlikte, tez ve anti-tezin sentezde, cennet ve cehennem arafda birlenmesi gibidir.

Yani sistemi yerli yerinde okuyun ve yaşayın. Sufiler de bunu bu şeklide okur. “Nefsinin de hakkını unutma” yani dünyanın da hakkını ver manası önemli bir birlik deneyimidir. Bu varlığın en özündeki bilinci keşfedip yaşayan insana has bir deneyimdir. Hz. Ali Efendimiz varlığın bu ilkesi içinde maddî ve manevî olarak doğduğu için de ilk müslüman

olma şerefine erişmiştir.

Daima Namazda Olursan Ruhunu İnşa Edebilirsin

Namaz, yani salât, bağ kurmaktır. Neyle bağ kurarız? En derindeki hislerimizle bağ kurarız. Dua özünden yükselir. Kemâldeki dua özündeki hakikati deneyimlemektir. Duadan murâd kendini bilmektir. Salât iletişim kurmaktır. Varlığın sende kendini pratize etmesinin adıdır. İnsanın adıdır namaz. Varlığın kendini sende sembolize ettiği, serimlediği manâdır namaz.

Salâtın etimolojisinde bel kemiği, omurga manası da vardır. Minarenin içindeki merdiven gibidir insandaki omurga kundalini. Yani enerji (iman-kudret) oradan yukarı şerefeye yani başa çıkar. Orada ezanını okur. Zaten mürşidin sohbet makamı da orasıdır. Tepe noktası... Onun için miraç yoludur.

Namazın kabul olmasının yani hayatın istikamet üzere gitmesinin kaçınılmaz sonucu mutmâin olmak, mutlu olmaktır. Tohum meyveye gebedir. Tek şey koordinatı belirlemek ki onun içindir ilim, namaz, hizmet.

Mutluluk en büyük ibadettir. Huzur, ve huşu halidir. Varlık okumanızda sistemin yerine oturması neticesinde açığa çıkan eylemdir. Zihinsel, yani nefsî dinginliğin sonu doğru namazdır. Anne rahmine yapışan zigotun büyümesi nasıl biyolojik bir şaheser olarak hayatına devam ediyorsa Muhammed'in (a.s.m) eczanesine yapışan ve oradan beslenen kişi yani daima namazda olan kişi ruhunu inşa edebilir. İşte Hz. Ali bu eylemde en zirvededir.

Namazla yani hakikatle bağlantıya geçen kişi Allah bilincinin inşasında ilk safta olandır. Bu, farkındalığı ve ferâseti yüksek olmak demektir.

Hz. Ali Efendimiz'i inşallah *Nun/İlim Kapısı Celcelutiye Şerhi*'nde çok daha iyi anlayacağız

Dua ile.

* * *

[25] Ontoloji ya da varlık felsefesi, temel sorunu varlık olan felsefi disiplindir. Varlık ya da varoluş ile bunların temel kategorilerinin araştırılmasıdır. "Varlık" ve "varoluş" ayrımını; "Varlık vardır" ve "Varlık yoktur" fikirlerini tartışır.

[26] Ley hatları, dünyayı çepre çevre saran manyetik alan çizgileridir. Manyetik alan noktalarını birbirine bağlayan hatlardır ve insanlar sanki tümünden sözleşmiş gibi bütün eski kutsal yapıları, mabedleri, tapınakları hep bu hatlar üzerine inşa etmişlerdir. Konu Batı dünyasının gündemine ilk kez 1921 yılında geldi. Arkeolog Alfred Watkins, aslında Britanya'nın kullandığı yollara temel olan eski Roma yollarını inceliyordu. Bunları incelerken o yolların da daha eski uygarlıklara ait yolların üstüne kurulduğunu buldu. İnsanlar bir şekilde gözle görülmeyen bir akışı hiç terk etmemişlerdi. Uygarlıklar uygarlıklara yerlerini devrederken, ley hatlarına sadık kalmışlardı. Ley akışları üzerine anayollarını kuruyor ve yol boyunca bu enerjiden hayat

bulmak istiyordu. Ley akışlarının merkez olduğu yerlere kiliselerini, mabedlerini ve hipodrumlarını, stadyumlarını inşa etmişlerdi. Alfred Watkins, yararlandığı antik haritalar, yer isimlerinin eski dillerdeki isimlere benzerliği ve çatal çubuk yöntemiyle ley hatlarını tespit etti. Modern haritalarda görünmeyen çoktan kaybolmuş, toprak altında kalmış eski yapılara ulaştı.